

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Κ. ΠΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Για μία όνειρεμένη βραδιά

ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΕΣ

Νº 79
ΔΡΧ. 5

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΣ

Ο καιρός ήταν ψυχρός, φθινοπωρινός. Τό χρώμα υγρό. Μολαταύτα ένας άνθρωπος έμενε ξαπλωμένος στο πρω-αύλιο ενός ψυχιατρικού ιδρύματος.

—Σ' αυτή τη στάσι μένει τις περισσότερες ώρες της ημέρας, μου εξήγησε γι' αυτόν ένας γιατρός.

—Ξαπλωμένος καταγής;

—Ναί. Νομίζει πως είναι χαλί.

Χαμωμένα. Μα ο γιατρός μου είπε σοβαρά:

—Δεν είναι άστειο. Αυτός ο άνθρωπος εστιάθηκε το χαλί της οικογενείας του. 'Αδελφοί κα' αδελφές επάτησαν επάνω του και τράβηξαν το δρόμο τους. Έδημιούργησαν τη ζωή τους. Κι' αυτός κατήντησε εδώ.

Περάσαμε μπροστά στον άρρωστο. Δεν μας πρόσεξε καθόλου. Συνεχίσαμε τον περίπατό μας κι' ο γιατρός εξηκολούθησε —ή μάλλον άρχισε την διήγησί.

Ήταν ο μεγαλύτερος γιους μιας φτωχής οικογενείας. Τρία κορίτσια, τρία αγόρια και η μητέρα. Ο πατέρας πέθανε ξαφνικά. Κι' όλα τα οικονομικά βάρη φορτώθηκαν στον Άνδρέα, στον μεγάλο γιού.

Αυτός ανέλαβε να διαθρήψη ξήι στόματα και το δικό του ερτά. Κι' ήταν τότε δεκαέξι χρονών. Είχε μη από μι κρδς σ' ένα εργοστάσιο, βοηθός μηχανικού. Έβαλε τα δυνατά του, εργάστηκε σκληρά και κατάρθωσε να βελτιώσει τη θέση του και τις αποδόχες του.

Σε ηλικία είκοσι χρονών, που άλλοι νέοι τεμπελιάζουν στα κερφενία ή κάνουν καντάδες κάτω από τα παράθυρα των υπηρετριών, αυτός είχε ένα πολύ καλό μισθό. Έκανε διπλά μεροκάματα και υπερωρίες, γιατί είχε στην πλάτη του τόσες υποχρεώσεις. Όλοι στο σπίτι απ' αυτόν έπεριμεναν. Η μητέρα του κάθε τόσο του παρουσίαζε και νέες ανάγκες.

—Άνδρέα, τα μικρά σου αδελφία πρέπει να πάνε στο σχολείο. Χρειάζονται έξοδα.

Ο Άνδρέας έλλήρριανε.

—Άνδρέα, οι αδελφές σου θέλουν ρούχα, παπούτσια, καπέλλα.

Ο Άνδρέας έδούλευε πάρα πάνω για να καλοντυθούν οι αδελφές. Ένοικια, έ-ξοδα φαγητού, όλα απ' αυτόν έβγαιναν. Και αυτά δεν ήταν τίποτε μπροστά στις υποχρεώσεις που προέκυψαν ύστερα από λίγα χρόνια. Τα κορίτσια μεγάλωσαν και έπρεπε να παντρευτούν.

Η μεγαλύτερη έφθασε είκοσιδύο χρόνων, ή δεύτερη ήταν είκοσι και ή τρίτη δεκαεφτά. Η μία κοντά στην άλλη...

ΑΓΑΠΗΣΕ ΜΙΑ ΟΡΦΑΝΗ

Με κόπους και στερήσεις κατάρθωσε ο Άνδρέας να συγκαταστήσει ένα μικρό χρηματικό ποσό και επάντρεψε την πρώτη αδελφή. Ένα βάρος έφυγε από τους ώμους του. Άλλ' έμεναν τόσα άλλα!

Συνέχισε σκληρά τη βιοπάλη. Ούτε διασκέδασι ήξερε. Ούτε γλέντια. Ούτε αλσθηματικές περιπέτειες. Ήταν ενοσιε-φτά χρονών και όλη ή ζωή του είχε δια-ρρέσει μεταξύ του εργοστασίου και του

σπιτιού. Είχε προβιδασθή σε πρώτον μη-χανικό. Και ο μισθός του τώρα ήταν άρ-κετά σοδαρός.

Δεν έπέρασε πολλές καιρές και κατώρ-θωσε να παντρεύη και τη δεύτερη αδελ-φή του. Σ' αυτήν μάλιστα έδωσε περισ-σότερη προίκα. Έμενε μία ακόμη ανύ-παντη. Άλλ' είχε ο Θεός. Θα τα έβγα-ζε πέρα και μ' αυτήν. Δεν τον έτρόμαζαν πια τα οικονομικά βάρη. Είχαν ελαττω-θή. Αισιοδοξία άρχισε να τον κυριεύη. Ήταν τότε τριάντα χρονών.

Ήταν άνοιξις. Η πρώτη άνοιξις που ήλθε να του ύπενθυμίση ότι ήταν κι' αυ-τός νέος, ότι είχε κι' αυτός δικαιώματα στη ζωή. Εγύριζε κάποιον θράδυ στο σπι-τι του. Η άπισσφαира ήταν χλιαρή, γε-μάτη παλιούς. Μπροστά του εβάδιζε μια νέα που κρατούσε μερικά δέματα. Ο Άν-δρέας ήταν εϊθύμος. Του έρχονταν να τρα-γουδήσει. Η νέα εβάδιζε πάντα μπροστά του. Σε λίγο την είχε πολύ πλησιάσει. Δεν τους έγώριζαν παρά ελάχιστα βήματα. ο-πότε είδε να της πέφτουν τα δέματα που κρατούσε. Σκόρπισαν στην άσφαλο. Με-ρικά κυλίσθηκαν μέχρι τα πόδια του Άν-δρέα. Τότε αυτός έσκυψε και τα σήκωσε και τα έδωσε στη νέα, ή οποία είχε συγ-κεντρώσει τα ύπόλοιπα. Εκείνη του χα-μωμένα και του είπε «ευχαριστώ».

Η φωνή της ήταν θερμή και μελωδι-κή, σαν τραγουδι. Τα μάτια της, καθώς κινήταξε, έλαμπαν γλυκά μέσα στο σούρουπο. Μια ταραχή του έκίνησε την καρδιά και το αίμα του έγύμνησε φλογι-σμένο στα μάγουλά του. Πρώτη φορά έδο-κίμαζε αυτή την γλυκειά συγκίνηση.

—Εφορτώθηκα μ' ένα σωρό δέμα-τα, της είπε.

—Είναι ψώνια για το σπίτι, απήντησε ή νέα.

Ο Άνδρέας έθυμήθηκε ότι κι' αυτός έγύριζε συχνά στο σπίτι φορτωμένος με ψώνια.

—Είπε μεγάλη ή οικογένειά σας; την ερώτησε.

—Εγώ είμαι ορφανή, είπε ή νέα. Μένοι στο σπίτι της θείας μου. Δεν έχω ούτε γονείς, ούτε αδελφούς.

Ο Άνδρέας την έκένταξε με άπειρη τρυφερότητα. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Την αγάπησε την Άμαλία. Έτσι την έλεγαν τη μικρή ορφανή. Την αγά-πησε μ' όλο το παράφορο ξέσπασμα της συγκρατημένης αισθησιακότητός του. Άνοιξε ο ρυθμός της ζωής του. Τώρα δεν ένιένταζε πώς θα έγκυσθή περισσό-τερες ώρες, παρά πώς θα εξοικονομήσει από την δουλειά του λίγον καιρό, για να τρέξη στην αναπαυμένη του.

Εκείνη τον έπεριμενε, σαν τον ήλιο της ζωής της. Κάτω από τις θαλπερές ά-κτινες της αγάπης του έννοιε την μόνη πνοηνορία από τα τόσα βάσανα της ορ-φάνιας της. Είχε κι' αυτή ή καμένη πολύ τυραννική. Από μικρή στα ξένα γένια, δεν είχε ποτέ νοιώσει ένα θερμό γάδι, έναν στοργικό λόγο. Ο Άνδρέας ήταν ο πρώτος άνθρωπος που της έδειξε τόσο τρυφερότητα και τόση αγάπη.

Δεν ήξερε πώς να τον εύχαριστήσει.

Ήταν στιγμές που έσφιγγόταν στο στή-θος του, σαν να ζητούσε εκεί προστασία, από την σκληρότητα του κόσμου, και την επαιρναν τα δάκρυα. Έκλαιγε από το ξεχείλισμα της εγνώμοσύνης. Ο Άν-δρέας της συνιστούσε ύπομονη.

—Όλα θα διορθωθούν, της έλεγε. Μην κλαίς. Κάποτε θα τελειώσουν και τα δικά μας βάσανα.

Μια μέρα, που συναντήθηκαν, ή Ά-μαλία φαινόταν ταραγμένη. Τα μάτια της ήταν κόκκινα κι' έδειχναν πως είχε κλά-ψει πολύ.

—Τί έχεις; την ερώτησε.

—Τίποτε, απήντησε ή νέα.

—Δεν είναι δυνατόν. Κάτι σου συμ-βαίνει και μου το κρύβεις.

Η Άμαλία δεν ήθελε να του πη. Μα αυτός επέμενε. Επέμενε τόσο πολύ, που ή νέα, παρ' όλο ότι δεν ήθελε να τον στε-νοχωρήσει, δεν μπόρεσε πια να συγκρατη-θή. Μέσα σε λυγμούς, του τα έξωμολο-γήθηκε όλα.

Η θεία της την επέλεξε να παντρευθή. Της βρήκε έναν άπόστρατο λοχαγό, άρ-κετά εύκαταστατον. Και της το εδώνωσε καθαρά: «Πρέπει, παιδί μου, να τον πά-ρεις, για να εξασφαλίσεις τη ζωή σου. Διότι δεν μπορώ πια να σε τρέφω. Πρέ-πει να είσαι κι' εύχαριστήμενη για όσα έκαμα για σένα». Τί μπορούσε ν' άπαν-τήσει; Πώς ν' άρνηθή;

Ο Άνδρέας προστάθηκε με τα πιο στοργικά λόγια να την παρηγορήσει. Κι' όταν έχωρισαν, της είπε:

—Έχε έμπιστοσύνη σ' έμένα.

ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Την άλλη μέρα εκάλεσε τη μητέρα του και της είπε:

—Θα παντρευτώ μιάν ορφανή, άπρο-στάτευτη κόρη, που την αγάπω.

Η μητέρα του ξαφνιάστηκε.

—Εσύ, Άνδρέα μου;

—Ναί, εγώ.

—Κι' εμάς που θα μας αφήσεις; Ό-ταν παντρευθής, θα έχης να κυτάξεις το δικό σου σπίτι. Και ή άνιπαντη αδελφή σου τί θα γίνει; Πουδς θα την παντρεύη; Τί θα γίνει ο μικρότερος αδελφός σου; Τί θα γίνει εγώ;

Κλάματα, παρακλήσεις, ικεσίες. Ο Άν-δρέας έπεσε σε τραγικό άδιέξοδο. Από τη μια μεριά ή Άμαλία τον έπεριμενε να την σώσει. Από την άλλη είχε τη μητέρα του, που με θρήνους και παράπονα τον παρακαλούσε να μην τους εγκαταλείψη. Υπερίσχυσε ή μητέρα. Ο Άνδρέας έ-στειλε ένα γράμμα, που ζητούσε συγγνώ-μην, στην Άμαλία, και ξαναελάστηκε στο εργοστάσιο.

Όλα όμως ήταν μαύρα γύρω του. Δεν έπέρασαν πολλές ήμέρες κι' έμαθε ότι ή Άμαλία άρραβωνιάστηκε. Ένα ψυχρό σκοτάδι έχυθηκε στην ψυχή του. Εκείνη την ήμέρα έξέλασε να γυρίσει κάποιον κοχλία της μηχανής και παρά λίγο να σκοτωθούν δυο εργάτες. Η διεύθυνσις τοί έκαμε άδυστηχες παρατηρήσεις.

Την άλλη μέρα έκαμε κι' άλλο σφάλμα. Δεν ήταν πια στα καλά του. Το μυαλό του δεν έδούλευε κανονικά. Κι' όταν ήλθε ο διευθυντής να του συστήσει να προ-σέχη περισσότερο, άρπαξε ένα σιδερένιο, να τον χτυπήσει. Δεν μπορούσε να μείνει πια στο εργοστάσιο. Τον άπέλυσαν. Άλλα του έδωσαν μια τεραστίαν άποζημίωσι. Είπε δεκαοχτώ χρόνια στη δουλειά.

Με ένα μέρος απ' αυτά τα χρήματα παντρεύτηκε και ή τρίτη του αδελφή. Και με τα υπόλοιπα ή μάνα του άγόρασε ένα σπίτι. Άλλαδή, όλη ή οικογένεια έτα-κτοποιήθηκε. Κι' αυτός ύστερα από λίγον καιρό κατήντησε εδώ...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Εκδότης: 'Εταιρία «Κ. Ν. Πα-παγεωργίου και Σία»

Οικονομικός Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεία: Σανταρόζα 5. 'Αθήνα

Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομή:

Έτησια έσωτ. Δρ. 250. Έξάμ. 125
Έτησ. έξωτ. Λ.Α. 1.10. Άμερ. Δ. 6

Γεν. αντιπρόσωπος διά την Γαλλικήν
Δυτικήν 'Αφρικήν: Ι. Πανόπουλος.

Υπεύθυνος Συντάξεως: 'Απ. Ν.
Μαγγανάρης.

Καλλ. συνεργάτης: Κ. Παπαδόπουλος

Προϊστ. Τυπογραφείου: Κ. Τούντας

Κυριακή, 10 Δεκεμβρίου 1939

ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΙ

❖ Έφ'ετος δεν υπέβαλε κανείς ύπο-ψηφιότητα για το θραβείον Νόμπελ της ειρήνης. Τί περιεργον! Όστε λοι-πόν έλειψαν οι τρελλοί από τον κό-σμο; Θα μπορούσε όμως να βρεθή έστω και ένας, να διεκδικήση το ει-ρηνικό αυτό έπαθλον, όποτε ή Σουη-δική 'Ακαδημία θα του το άπένειμε πανηγυρικόως, ενόψ θα έχαιρετίζετο το γεγονός με... 101 κανονιοβολισμούς του Δυτικού Μετώπου.

❖ Έξ' άλλων δεν μπορούμε να πούμε, ότι δεν ήταν κανείς εφ'ετος άξιος να πά-ρη το θραβείον της Ειρήνης. Διότι ήταν τουλάχιστον εις θέσιν να το διε-κδικήσουν τα... θηρία της ζούγκλας, ή οποία επί των ημερών αυτών είναι κατά πολύ ειρηνικώτερα των ανθρώ-πων.

❖ Έτοιμάζονται οι Καζαμίαι του 1940. Μαζί με το εορτολόγιον, τις φά-σεις της Σελήνης και τις μετακινήσεις του 'Ηλιου ανά τους διαφόρους άστε-ρισμούς, θα περιέχουν και τις άπα-ραίτητες προφητείες για τα μέλλοντα να συμβούν κατά το νέον έτος. Αυτοί που συντάσσουν τις έν λόγω προφητεί-ες, άλλες χρονιές έκοπιάζαν πολύ, για να βρούν ένδιαφέροντα γεγονότα. Ε-φ'ετος έχουν όσα θέλουν. Ο πόλεμος τους έπρομήθευσε τόσα πολλά γεγο-νότα, ώστε έχουν όλικό να γράψουν τους Καζαμίες τουλάχιστον... όγδόν-τα νέων ετών.

❖ Στα Τουρκοβοδύνια θα γίνει μεγάλη και ώραία πλατεία. 'Επ'ι τέλους! Ό-σοι χρωστούν, θα έχουν μια πλατεία όπου θα δίνουν ραντεβού στους δα-νειστάς των, για να τους... άπομα-κρύνουν από την 'Αθήνα.

❖ Υπό των Γερμανών, λείι μια ει-δης, συνελήφθη αιχμάλωτος ένας Γάλλος ποιητής. Άραγε πώς και δια-τί συνελήφθη; 'Επειδή ένήργησε επί-θεσιν, άναγκάριαν έδαφών, κατασκο-πέισν ή διότι... έγραφε ποιήματα;
Ο ΓΑΛΛΕΙΑΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Εκείνοι που μελετάνε την Έλληνική μυθολογία, καταπλήσσονται για τις φιλο-σοφικές ιδέες που εκφράζονται με τις άλληγορίες της. Πολλοί θεωρούν τους μύ-θους ως το περιβλήμα θησαυρών μυστη-ριώδους επιστήμης, μέσα στο όποιον οι πρώτοι φιλόσοφοι έκρυψαν τις γνώσεις των για τους μεγάλους νόμους του φυσι-κού κόσμου και τις θεωρίες τους για την καταγωγή του ανθρώπου. Και ο περιφη-μος θρύλος του Προμηθέως, αποτελεί μια απ' τις πιο τρανές αποδείξεις του ισχυ-ρισμού των, αλλά και δείχνει ότι οι άρ-χαίοι Έλληνες είχαν μαντεύσει έπακρι-δώς κι' είχαν διατυπώσει άσφαλώς, με τις άπλοϊκές αφηγήσεις των, την πρω-τόγονη κατάσταση του ανθρώπου και τον τρόπο της αναπτύξεώς του.

Είναι αυτός ο θρύλος ή Γνώσις αλλά και ή 'Επανάστασις της άρχαίας διανοή-σεως κατά του ψεύδους, της βίας, της άδικίας και των ειδώλων.

★

Ο Προμηθεύς είχε θεία καταγωγή, κι' ήτανε τεχνίτης άσύγκριτος. Ανακάτωσε λοιπόν νερό και χρώμα κι' έπλασε τον πρώτον άνθρωπον' αλλά μέσα στη λάσπη αυτή έβαλε και ούσιες από διάφορα ζώα του λαού, κι' έγινε ο άνθρωπος δειλός της άλπετος, για να πάρη την πονηρία της' του παγωνιού κι' έπηρε την άλαστο-νεία του' της τίγριδος κι' έγινε αιμοδό-ρος' του λιονταριού, για νάχη την αδά-μαστη άνδρεία του. Παρουσίασε έπειτα

το κατασκευάσμά του στη θεά 'Αθηνά κι' εκείνη εθαύμασε μέν την τέχνην του, αλλά του βρήκε πολλές άτέλειες, ή μεγαλύτερη απ' τις όποιες ήταν ή άκνησία του.

Και του πρόσεσε ότι, για ν' αποβή τέ-λειο το θαυμάσιο έργον του, έπρεπε να προσθέσει και κάποια πνοή απ' τον ουρα-νόν. Ο Προμηθεύς έξήτασε τους κανό-νας που διέπουν το Σύμπαν, κι' άντελή-φθη πώς όλα τα ούράνια σώματα έμφυ-χώνονται και ζούνε με την φωτιά. Τότε εκλεψε μια άκτίνα από το 'Ηλιακό άρμα —ή από το έργαστήριο του 'Ηφαιστου— έκλεισε τη φωτιά αυτή μέσα σε κοίλο κα-λάμι, και τώφερε στην γη. Την μετέδωσε στο άναίσθητο κατασκευάσμά του και τώ-κανε με ψυχή. Αυτή ήταν ή άρχη της δη-μιουργίας. Ο άνθρωπος εφιάχθηκε από νερό και χρώμα και πήρε ζωή από ούράνια πνοή.

Ο βασιλεύς όμως των αθανάτων έθί-μωσε για το θρασύ τόλμημα του μεγάλου κλέφτη κι' άπεφάσισε να του επιβάλη τρο-μερή ποινή. Γιατί, άλλωστε, δεν ήταν αυ-τό το μοναδικό έγκλημά του;

Ο Προμηθεύς ήταν ένα από τα άτίθασ-σα όντα που προσπαθούνε να ξεπεράσουν τα όρια της ανθρώπινης νοήσεως. Παλαιό-τερα, σαν γιούς του Γαιετού, του έθροϋ του Διός, έπάλαισε εναντίον των θεών' άλλ' αν κι' ένικήθηκε, δεν επέισθηκε πώς ήταν εκείνοι θεοί. Υπήρξε ο πρώτος Θω-μάς μέσα στο σκοτάδι των άντιλήψεων, και θέλησε να βεβαιωθή για την ικανό-

τητα των δυνάμεων που αξιοποιούν να κυβερνήσουν το Σύμπαν και να κανονίσουν τους νόμους του.

Μετά την Τιτανομαχία και την νίκη των θεών, κατέβηκε ο Ζεύς με τους άλλους άρχοντας του Ολύμπου στη Σικυώνα, κι' εκανονίζανε τις θυσίες που έπρεπε να τους κάνουν οι άνθρωποι. Ο Προμηθεύς, σαν βασιλιάς του τόπου κι' αντιπρόσωπος της ανθρωπότητας, τους υποδέχθηκε στ' ανάκτορά του, κι' έσφαξε ένα βόδι να τους φιλέψει. Άλλα θέλοντας να εξακριβώσει κατά πόσον ο Ζεύς ήταν αληθινός θεός, έχορισε σε δύο το σφαγτό και τα μὲν ψαχνά, τα εντόσθια και το πάχος τάβαλε μέσα στην κοιλία, τα δὲ κόκαλα τα σκέπασε με λευκό στρώμα πάχους. Έπειτα τα παρουσίασε και τα δύο στον Δία να διαλέξει, κι' εκείνος γελώντας σπρη από τα φαινόμενα κι' έπηρε τα κόκαλα.

Τότε ο πατέρας των θεών άπεφάσισε να στείλει στη γη την πιο μεγάλη συμφορά και διέταξε τον Ήφαιστο να πλάσει... την γυναίκα, που μοιάζει με τὰς άδηφάγους σφηκας αίτινες άπομυζώσι το μέλι των κυμβελών». Ο Ήφαιστος πήρε νερό και χῶμα και την έπλασε. Η Άθηνά την έδίδαξε τα γυναικεία έργα, η Άφροδίτη την στόλισε μ' άπειρα χαρίσματα, ο Έρμης με τόλμη και πονηριά. Της έδωσαν τη σαγήνη, αλλά και το δηλητήριο και την όνόμασαν Πανδώραν. Την πήρε ο Έρμης και την πήγε στον Έπιμηθέα, τον άδελφόν του Προμηθέα που δεν ήξερε να προνοή ποτέ. Η Πανδώρα είχε μαζί της ένα κλειστό κιβώτιο που της είχε χαρίσει ο Ζεύς. Ο άνοητος Έπιμηθεύς, από περιέργεια να ιδῇ τί ήταν εκεί μέσα, την έπαισε μ' άνοιξη το μυτηριώδες κιβώτιο και τότε ξεχύθηκε στον κόσμο ό χείμαρρος των κακών που ήταν κλεισμένος εκεί ή δυστυχία πέταξε πρώτα με τα μάτια φτερά της. Όταν ή Πανδώρα το έκλεισε πάλιν, ήταν άργά. Έν τούτοις κατώρθωσε να κρατήση μέσα το μεγαλύτερο αγαθό, την Έλπίδα. Από τότε ή ανθρωπότης έχασε την εύτυχία μέσα στο πέλαγος των συμφορών, και μονάχα στην έλπίδα βρίσκει την άνακούφιση. Η γυναίκα εκπλήθυσε τον κόσμο, αλλά ή άθανασία μοιράσθηκε σε πολλούς, έφυσε βίος πρόσκαιρος κι' εγέννησε το φυσικό του παιδί, τον θάνατον...

Ο Ζεύς ύστερ' απ' αυτό το κατόντημα του ανθρώπου θέλησε να τον εξολοθρεύσει για να φυιάξῃ άλλον, αλλά θεηέ τον μεγάλον έχθρον Προμηθέα, ο οποίος έδωσσε την φύσιν, έκλειψε την ούράνην φλόγα, την έδωσε στον άνθρωπον που άπειλείτο με καταστροφήν και τον έκανε έτοιμ' αυτήν αντίξιον του θεού. Ο Ζεύς άναγκάσθηκε τότε να παρατείνη τον βίον του κόσμου, άλλ' όμως και δεν έσιγώρησε τον εγκληματίαν. Τον παρέδωκε στον Ήφαιστο και τους ύπερθετες του, το Κράτος και την Βίαν κι' αυτές οι άδάμαστες δυνάμεις τον πήγαν να τον καθλώσουνε στον Καύκασο.

—Νά μας, είπε το Κράτος, φθάσαμε στα μακρὰ πέρατα τοῦ κόσμου, στους έρημους κι' άπάτητους Σκυθικούς δρόμους. Δουλεία σου τώρα, Ήφαιστε, να φροντίσεις για όσα ο πατέρας μας πρόσταξε, και να δώσεις μ' άστοχία δεισιμότητα άστων άλυσσίδων στους γκρεμούς, τον άνομον τοῦτον, πούλκιψε της πάντενης φωτιάς τη φλόγα—τόν δικό σου άνθρῶ—και την χάσεις στους ανθρώπους. Τέτοια εγκληματία λοιπόν χωράσθαι να πληρώση γιά να μάθῃ να υποκύπτει στην έξουσία του Δία και ν' άφήσῃ την φιλανθρωπία του.

Βρισκόντανε σε μιὰ κορυφή του Καυκάσου, έτοιμοι να εκτελέσουνε τις θεϊνές προταγές. Ο Ήφαιστος, ο κουτσός θεός του πυρός, κρατώντας τα βαρέα έργαλειά του, άκολουθούσε ληπνέμενος και σκεπτικός.

—Κράτος και Βία—άπήντησε—σεις εκτελέσατε τη διαταγή του Διός και τίποτα δεν σας έμποδίζει να φύγετε. Μά έμένα δεν μου βαστά η ψυχή να δέσω συγγενή θεο στ' άγριο τούτο φαράγγι. Όμως, άνάγκη είναι να σφίξω την καρδιά μου, γιατί είναι τρομερό ν' άψηθήσω του Δία την προσαγή.

Γύρισε πρὸς τὸν Προμηθέα που στεκότανε σοβάρως κι' άμίλητος, και του είπε: —Ω σύ, με τα μεγάλα φρονήματα, παιδί της δικαιοῦς Θεμίδας, θέλω δεν θέλω, θά σε καρφώσω σ' αυτή την έρημη κορυφή, πούτε φωνή, ούτε ὄψι ανθρωπινῇ θά βλέπῃς ποτέ! μὰ τσουρουφλισμένος απ' τη φλόγα του ήλιου θ' αλλάξῃς το χρώμα της ὄψης σου και θά λαχταράς να φτάσῃ η νύχτα να σκεπάσῃ το φῶς, ὡς να ξανάβῃ ο ήλιος και πάλι και να σκορπίσῃ την ομίχλη την πρωινή κι' έτσι θά σε τυραννίῃ πάντα το κακό, χωρίς να βρίσκει κανείς να σ' άλαφρώσῃ. Τέτοια άμοιβή πήρες για τὴν άγάπη σου στους ανθρώπους! έπειδή, θεός εσύ, δεν φοβήθηκες τὸν θυμὸ των άλλων θεών και πήγες να προσφέρῃς στους άνηρόπους δῶρα περισσότερα από όσα ήτανε δίκαιο. Νά, τώρα, στον άπόκρημνο αυτό βράχο, θά φυλάς ὀλόρθος φρουρός κι' άγρυπνός, δίχως να λυγῇς τὰ γόνατά σου, σκορπίζοντας πολλά μοιρολόγια άνόφelia. Γιατί εύκολα δεν την αλλάξῃς τη γνώμη του Δία, που είναι σκληρός σαν τὸν κάθε νεό άφέντη...

Ο Προμηθεύς δεν άπήντησε. Και ο Ήφαιστος τὸν έδωσε σφιχτά μ' αδιάσπαστες αλυσίδες στην ψηλή κορυφή του Καυκάσου κι' έφυγε μαζί με το Κράτος και τη Βία, τους πιστούς άκολουθούς κι' ύπερθετες του Δία.

Και το μαρτύριο του μεγάλου τιμωρημένου άρχισε τυραννικό και θά ήταν αιώνια. Τὸ ὑπέμενε χωρίς να μετανοίῃ, αλλά και χωρίς να κούβῃ την περιφρόνησί του για κείνον που ήθελε να είναι θεός κι' ὅμως κυβέρονγε άδικα.

—Ω, άγία Αἴθερα—ψιθύρισε σε κάποια στιγμή—κι' ὡ γοργές φτερωτές αἶρες, πηγές εσείς τὸν ποταμῶν, ὁ άτέλειωτο χαμόγελο των θαλασσῶν κυμάτων, και σὺ Γῆ η' μάνα όλων! Ω Ήλιε που βλέπεις τα πάντα, κυττάτε πόσα τραβῶ, θεός εγώ, από θεούς! Ίδέστε πόσα άίματα θάσανα με ξεσπίζουν, που θά ὑποφέρω τραβώντας τα αἰῶνες άμέτητους. Γιατί τέτοιο φρικτό δέσιμο σοφίστηκε για μένα ὁ καινοεργίος άρχοντας των θεών. Πῶς να μὴ στενάξω, αλλοίμονο, για τις τωρινές συμφορές και για όσες άλλες μου μέλλονται!

Άκουσε θόρυβο, κάτι σαν τὸν πουλιῶν τὸ φτερούγισμα, να σφουρίξῃ τρυγύρα του, κι' αυτό τον έτρόμαξε. Ποιάς φίλος μπορούσε να πῇγαινε σ' εκείνον το βράχο, στῆς γῆς τὰ πέρατα, να ιδῇ τὰ δικά του τὰ θάσανα!

Εἶδε σε λίγο να ξεπροβάλλουνε πληθος χοιρευτικῶν κοριτσιῶν, οι πανέμορφες Ήφαισίδες, που είχανε τρέξει πρῶτα απ' τὸν πατέρα τους, που έρχονταν κι' αὐτὸς να πείσῃ τὸν μεγάλον σοφὸν να ὑποκύψῃ στὰ πεπρωμένα του.

Μὴν τρομάξῃς καθόλου! τοῦλε η' μεγαλύτερη κι' ὁμορφότερη Ήφαισίδα. Εἴμαστε φίλες που δοχόμαστε να σοῦ κάνουμε συγγενή, κι' ετρέξαμε άναμώδηντες μόλις έπήραμε τὸν πατέρα μας την συγκατάθεσι... Και τώρα, έμποδες στα μάτια μας ἀπλώθηκε θολή καταχνιά, γεμάτη δάκρυα, που σε βλέπουμε σ' αὐτὸ τὸ

δασανιστήριο. —Εἶθε κάτ' απ' τη γῆ και πιο κάτω απ' τὸν κατάμαυρο Ἄδη, στὸν άπέραντο Τάταρο να μ' εἶχε στείλει μ' άλλα σίδερα ζώνοντάς με—άπήντησε ὁ Προμηθεύς—για να μὴ γελοῦσανε τὸλάχιστο θεός κανένας ἡ ὅποιος άλλος σὺ πάθῃ μου. Ένῳ τώρα σαν σκιάχτρο τραβάω αὐτὰ που κάνουν χαρά στους έχθρους μου...

Εκείνης του θυμίσανε πῶς δεν θά μαλαζόταν ὁ Ζεύς, αν δεν ικανοποιούσε την άχόρεταγὴ του καρδιά, κι' ὁ δεσμώτης άπήντησε: —Έννοια του ὅμως! Κι' αν εγώ σε σκληρὸς βασανίζομαι αλυσίδες, τὴν άνάγκη μου θά ξανάχῃ τὸν μακάρων ὁ πούτανις, να τοῦ εἰπῶ τὴν καινούργια δουλή, πῶς θά χάσῃ τὸ θρόνο του. Μά όλες τότε οι μελίγκλωσσες της πειθούς γοητείες δεν θά με γελάσουνε, και δεν θά δεχθῶ, σὲ φοβέρες μπροστά τρομαγμένους, να τοῦ φανερώσω τὸ τρανὸ μυστικό, αν πρὶν δεν μου βγάλῃ τὰ δεσμά που τὰ άδικα και δεν δεχθῇ να πληρώσῃ γι' αὐτὰ ὅπου πάσχω...

Τὸ ὑπέδειξαν πῶς με τὸν αλύγιστό του θυμὸ και τις κατηγορίες του έρέθιζε τὸν Δία περισσότερο.

—Ξέρεις, άπήντησε, πῶς είναι σκληρός και πῶς στὸ χέρι του κρατάει τὸ δίκιο. Μά στοχαζομαι πῶς θά γίνῃ μιὰ μέρα καλόγνωμος, σαν τοῦ σπάσῃ ἡ βαρεία τὸ κεφάλι, κι' ἡμερώνοντας τότε τὸν θυμὸ του τὸν άκαμυτο, θάρρη πρόθυμα σ' άγάπῃς εἰσήγησι...

Διηγῆθηκε τις ὑπηρεσίες που είχε προσφέρει στὸ Δία, εγκταλείποντας τοὺς έχθρους του και ὑπερθετώντας τὴ δύναμή του, και τὴν άνατιδόσει που εκείνος τοῦ έκανε. Ἄλλ' οι Ήφαισίδες τοῦ εἶπαν πῶς έφταιξε, τοῦδειξαν πῶς δεν ὑπῆρχε τρόπος να ξεφύγῃ κι' άνόφelia τοῦ ὑπέδειξαν να προσκυνήσῃ τὸν Δία.

Εφάνη σε λίγο και ὁ πατέρας τους Ὁ Κρανός, και θρηνώντας για τὸ πάθημά του, τὸν έκέλευσε ν' αλλάξῃ γνώμη, ν' αλλάξῃ τρόπον και να τὸς κἀνῃ σὺμφωνους με τοὺς νέους καιρούς, ἀφοῦ νέος θεός ὥριζε τώρα τὸν κόσμον. Τ' είχε να κερδίσῃ στέκοντας αλύγιστος στὴς ἰδέες του, και κάνοντας ἕναν ἄνισο πόλεμο μ' εκείνον που έξουσίαζε τὸ στερέωμα; Ὅσα για τὸν εαυτὸν του, θά πῇγαινε να παρακαλέσῃ και κείνον που φροντίσε να κἀνῃ τοὺς άλλους σοφοίς, παραμελώντας τὴν δική του ὑπαρξί, κι' είχε τὴν έλπίδα πῶς θά στεργόταν ὁ Δίας, φθάνει ὁ Προμηθεύς ναδειχνε κάποια μετάνοια.

Ἄλλ' ὁ δεσμώτης σοφός δεν δέχθηκε να σταματήσῃ τὴν Πρόοδο! άδιαφόρησε για τὸ σταυρωμά του στὸν Γολγοθά του, κι' έπροτίμησε τὸ αἰώνιο εκείνο μαρτύριο παρὰ τὸ σκοτάδι της μαύρης άγνοίας, με τὴν ὁποίαν ὁ μεγάλος θεός ήθελε να σκεπάξῃ τὴν ανθρωπότητα.

Ο Ήφαιστος έφυγε γυρίζοντας να βρῇ τὸν Δία, κι' οι κόρες του, έκθαμβες από τὸ μεγαλείο τοῦ αλύγιστου επαναστάτη, προσκυνούσανε τὴ δύναμη της ψυχῆς του.

Τὴν άναπάντεχη αὐτὴ μοῖρα σου θεή, γῶ, Προμηθεῖα—ψιθύρισαν—κι' απ' τὰ μάτια μας βρύσι τρέχει τὸ άβάσταχτο δάκρυ, τὰ ὡχρά μας δρέγοντας μάγουλα! Γιατί ὁ Δίας με νόμους δικούς του θέτει και σκληρὰ κυβερνάει. Συμπονώντας σε ὁ πόντος δογγάει, ὁ θυμὸς του στενάζει, κρυφὴ αντίρα τραντάζει θαθεῖα τὰ μαῦρα τῆς γῆς καταχθόνια, και με τ' άγνά ρέμματά τους θρηνούνε τὸν ποταμῶν οι πηγές, ψυχασπονώντας σε για τὸ φρικτὸ σου μαρτύριο...

Άκούγῃ ο Προμηθεύς και δεν μιλούσε, άναπολύντας τ' άγάθὰ που είχε προσφέρει στην ανθρωπότητα. Ένῳ πρὶν ήτανε σαν

Ἀνόμεσα στὴ ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ τῆς αὔριον

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΠΗΓΗ

—Στάσου. Έπι!... Αὐτὸ που κάνεις εἶνε τρέλλα!

Στὰ πρόσωπα τοῦ Φιλ ζωγραφίστηκε ξαφνικά μιὰ έκφρασις άπογνώσεως και τρόμου.

Τὰ λόγια του ὅμως έχάθηκαν μέσα στην άγκαλιά της χαράδρας.

Η Έπι έκακολουθούσε τὸ τρέλλο τρέξιμό της στὸ άπότομο μονοπάτι, πρὸς τὴ μικρὴ λίμνη με τὸ νερό που οἱ άκτίνες τοῦ ήλιου κοθρεφτίζονταν στην επιφανεία της.

Σ' αὐτὴ τὴν άπεγνωσμένη κούρσα τὴν είχε φέρῃ ἡ δίψα ἡ φοδερὴ δίψα που ανάβει τὰ σπλάχνα και τὸν λαϊμὸ που ερραίνει τὴν σάρκα και φέρνει στὸ μυαλὸ τὴν τρέλλα!

••

Ο Φιλ και ἡ Έπι από μέρες τώρα περιπλανιόνταν, χαμένοι σέβδον, στην άπέραντη έκλεινη έρημο. Δεν είχανε πιά ὄχι τὰ άναρχητικά τους μηχανήματα, ὄχι τὰς παστιλίες τροφίμων, άλλ' ὄχι και τὰ άτομικά τηλεσκόπια και μηχανήματα καθορισμοῦ πορείας. Ὅλα ταχυάνα κάποια ἄραῦα και τὰρα μάταια ζητούσαν τὸν ποταμὸ που θά χρησίμευε ὡς ὁδηγὸς για νὰ φθάσουν σε κανένα χωριὸ να κερδίσουν τὸλάχιστον τὴν δίψα τους.

Οι γραφικὲς χαράδρες, άνάμεσα στὰ άμμόβουνια έμοιαζαν με μεγάλες οὐλές άνοιγμένες επάνω στὸ πρόσωπο τοῦ μέρους αὐτοῦ της γῆς, που, πρῶτα πατούσαν ὁ Φιλ και ἡ Έπι μελὴ της Παγγοσμῆς Ἐκπολιτιστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Η Έπι ξετρελλαμένη πιά από τὴ δίψα είχε ἴδῃ ἄρχει να δείχνῃ σημεῖα παραφροσύνης, όταν για μιὰ στιγμή πρῶτῃ εἶδε στὰ πόδια ἑνὸς λοφίσκου μιὰ μικρὴ λίμνη με νερό που τὸ έπαιρνε από ἄγνωστη πηγή.

Άρπασε μιὰ δυνατὴ κορυφή χαρὰς με τὴν ἰδέα πῶς θά μπορούσε να θουτήσῃ τὸ προσώπὸ της μέσα σ' εκείνο τὸ νερό που της φανόνταν πὺ γλυκὺ και πὺ μεθυστικό από τὸ καλύτερο νέκταρ και νὰ πιῇ, νὰ πιῇ, νὰ πιῇ! Ὡς που να πεθῇ, νῆαν μπορούσε να συμῆ αὐτὸ—ἀρκεί ναδουνε έκείνη τὴν φλόγα που τὴν έδασάνιζε και της έκαιγε τὰ σωθικά.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ο Φιλ από τὸ επάνω μέρος τοῦ λόφου τὴν εἶδε νὰ κατεβαίνει τρέχοντας ἔπὸ τὸ άπότομο μονοπάτι, άλλὰ δεν εἶτόλμησε να τὴν ακολουθήσῃ πέρα δὲ πού τὸ βασανιστήριό του δεν ήτανε μικρότερο από τὸ δικό της. Τὸ φάνηκε σὺν νὰ έπρόκειτο νὰ της ἀφαιρέσῃ κάτι που της ἀνῆκε και πού αὐτὴ δεν θά ὑπερασπιζόταν άμέσως με τὴν δύναμη της άπελπισίας της.

Ξαφνικά ὅμως έπρόσεξε καλύτερα τὴν λίμνη, διέκρινε τὰ τεχνά της τοιχοματά και συγγρόνως μιὰ μακρόστενη πλάκα με μιὰν ἀνάγλυφη έπιγραφή. Έθῶλε θιαστικά τὸν άποστασιομειωτικό φράκ που κι' αὐτὸ που εἰδιάσσε επάνω στὴ μακρόστενη πλάκα, έκαιε τὸ αἷμα να παγώσῃ στὴς φλέδες του.

—Στάσου. Έπι!... Εκεί πέρα εἶνε ὁ θάνατος!—εφώνεσε.

Μά ἡ Έπι κινουμένη από τὴν φλογισμένη δίψα της έσπεχε άκάθεκτη πρὸς τὴν έκεί. Εἶχε φθάσει κίονας στην άκρη της τεχνῆς έκείνης λίμνης και χαρούμενη έγονάτισε, εἰστήριξε τὰ χέρια της στὰ έδαφος κι' έκκυψε πρὸς τὸ νερό της λίμνουλῆς με θυμολίμια.

Τὰ χεῖλη της ὅμως δεν μπορούσαν ν' ἀγγίξουν τὴν ἑπιφανεία τοῦ νεροῦ: μιὰ ἀνάλιστη δύναμις τὴν τραβῆξε πρὸς τὰ πῶτα και τὴν έσπλυνε άναίσθητη στὸ έδαφος.

Βοηθώντας τὴν λίγες στιγμὲς άργότερα να συνελθῇ ὁ Φιλ της εἰδείξε χαμόγελόντας τὸ μικρὸ έκλυσιτικόμασθητικό άκτινοβλητικό του πτόνολι που άστραψε στὰ χέρια του, λέγοντάς της: —Αὐτὸ σε έσπασε όταν τὴν τελευταία στιγμή έβλεπε εναντίον σου.

Μά από τί, Φιλ; ρώτησε με έκπληξι και άγωνία μαζί ἡ νεά.

—Νά, απ' αὐτὸ Έπι! άπήντησε ὁ Φιλ δείχνοντάς της τὴν ἀνάγλυφη έπιγραφή.

Έκείνη προνόρησε με συγκίνησι κι' εἰδιάσσε φωνάζει: «Α Ε—Τεχνική άποθήκη ρευσιτοπῶν, ἡσασε δηλητηριῶδες ὑπεράφους.—Χρήσις δι' έπιστημονικούς σκοπούς»

Ένα μικρὸ παιδί, οι άνθρωποι, κι' έδλεπαν χωρίς να βλέπουνε κι' άκούγαν χωρίς να καταλαβαίνουν, και τὰ σύγχιζαν όλα άνάκατα σαν τις μορφές τῶν ὀνείρων! ἔνῳ δεν είχανε σπῖτια πλιθόχτιστα ούτε ξύλα να εργάζονται, άλλ' ετρέπωναν σ' ἀνήλιαγες σπηλιές σαν κυμῆγνια κι' οὔτε γνώριζαν τοῦ χειμῶνα τὰ σημάδια και της άνοιξῆς και τοῦ καλοκαιριοῦ, κι' έπερατοῦσαν χωρίς να ξεχωρίζουνε τις ὥρες—έκείνος τ' άνεκάλυψε και τοὺς τάμαθε όλα. Αὐτὸς τοὺς βρῆκε τὸν ἀριθμὸ—τὴν πὺ τρηνή σοφία—και τὸν γραμμάτων τὴ σημασία, τοὺς εργάτες αὐτοὺς της μνήμης, τῆς μητέρας τῶν Μουσῶν! αὐτὸς εἶψε πρῶτος στὸ ζυγὸ τὰ ἔφα, κι' έδωσε στὸ ἄρμα τὰ αἶλογα, κι' εναυτήγησε τ' άμάξια τοῦ ναυτῆ ὁ ἴδιος άνεκάλυψε τὰ γιατρικά και της μαντικῆς τοὺς τρόπους, τὸ έπηγμα τῶν ὀνείρων, και τὰ σημάδια ποῦδεινε τὸ πέταγμα τῶν άγριων θρωικῶν, και ποῖα σπλάχνα άρέσουνε στοὺς θεούς! αὐτὸς έδωσε μάτια στὰ πρὶν τυφλὰ σημάδια της φλόγας. Αὐτὸς, έκτάς από τ' άλλα, βρῆκε κρυμμένα στὰ σπλάχνα της γῆς τὸν χαλκόν, τὸ σίδηρο, τὸ χρυσάφι, τ' άσμι, κι' όλες τις τέχνες που ὑπηρετούνε τὸν άνθρωπο. Και για όλα τιμωριέται τώρα, κι' ἦτανε βέβαιος πῶς θ' άγονούσε να λυθῇ από τὰ δεσμά. έπειδὴ ἡ Έπιστήμη έχει πὺ λίγη δύναμη απ' τὴν Ἀνάγκη.

Δεν άλλαξε γνώμη με τὰ παρακάλια τῶν ὠραίων παρθένων, ὅπως δεν ὑπεχώρησε στὴν ἀνθρωπάρετρα. Ένῳ πρὶν ήτανε σαν

στὴς συμβουλές τοῦ πατέρα των. Παρηγόρησε τὸ ἄλλο θῦμα τοῦ Δία, τὴν τραλαμένη από τὸν έρωτά του Ἰώ, κι' έπρωφτήρησε τὸ γινέμιασμα τοῦ μεγάλου θεοῦ, πούθελε να στηρίξεται στην άδικία.

—Μ' ὅλη τὴν έπαισι τοῦ ναῦ του ὁ Δίας—θροντοσφόνησε πρὸς τὸν Οὐρανὸ—θὰ γίνῃ ταπεινός γιατί ετοιμάζεται να κἀνῃ γάμο που θά τὸν γκρεμίσει απ' τὸ θρόνο, κι' ὀλάτεια θά πῇσῃ τότε ἡ κατάρα που τοῦδιν ὁ πατέρας του διαν γκρεμιζότανε απ' τοὺς παρακαχίους θρόνους του. Τὸ πῶτε και πῶς, ἐνῶ τὸ έρω μονάχα. Μά τώρα ἄς κάθεται άνυπόπτος κι' ὑπερήφανος για τοὺς ψηλόθρονους κήρους του, παίζοντας μέσα στὴς χοῦφρες του τὰ πύρινα αστροπελέκια του. Όμως καθόλου αὐτὰ δεν θά τὸν γλυτώσουνε απ' τὸ αἶμα πέσιμά του στην καταφρόνησι. Γιατί ετοιμάζει τώρα ὁ ἴδιος τοῦ εαυτοῦ του ἀντίπαλο άνατανίκητο, τέρας ἀνδρείας, που θάρρη τρομερότερη φλόγα από τὸν κεραυνό, και κῆπο απ' τὴ θρονιὴ μεγαλύτερο που θά κἀνῃ πτάχτη και τοῦ Ποσειδῶνα τὴν τρείνια που σείει τὴν γῆ. Μά ὅταν θά πέσῃ σ' αὐτὴ τὴν κατάντια, θά μάθῃ πῶς ἄλλο νάσαι κανείς άφέντης κι' ἄλλο δοῦλος.

Άκουσε ὁ Ζεύς αὐτὰ τὰ δυσάρεστα μαντάματα κι' έστειλε τὸν Έρμη, τὸν γυῖα και ταχυδρόμο του, να ἐπῆσῃ εἰρήνη.

—Σὲ σένα τὸ σοφὸ—εἶπε στὸν Προμηθεῖα ὁ άπεσταλμένος θεός—ποῦσαι γεμάτος πίκρα σὲ σένα που άμάρτητες στοὺς

θεούς με τὸ να δώσης στοὺς ἀνθρώπους τιμές, τῆς φωτιάς λέω τὸν κλέφτη, σοῖ στέλνει ὁ πατέρας προσαγὴ να φανερώσῃς αὐτοὺς τοὺς γάμους που κομπάζεις πῶς θά γίνονταν τάχα άφορητὴ νὰ χάσῃ εκείνος τὸν θρόνο του. Καθάρὰ μίλα, γιατί εύκολα δεν μαλάζεται ὁ Δίας με τέτοια.

—Μεγαλόπρεπα λόγια γεμάτα έπαισι, καθώς ταιριάζουνε στὸν ὑπερήτη τὸν θεῶν, άπήντησε ὁ τιμωρημένος ἰσόθεος. Νέοι με χρεσινὴ έξουσία, κι' ὅμως θαρρεῖτε πῶς έχετε πύργους άπάτητους. Μά ἐγὼ δεν εἶδα να γκρεμιστοῦνε δυὸ θεοὶ και θὰ ιδῶ και τρίτον, αὐτὸν που βασίλευει ἄτιμα τώρα; Μήπως σοῦ μοιάζω και δειλίασα και σκιάχτηκα τοὺς νέους άφέντες σου; Μακρὰ από μένα αὐτὴ ἡ ντροπή. Ὅσο για σένα, ξαναπάρε τὸν δρόμο που ἦρθες και διάσου να γυρίσης πάλι, γιατί απ' ὅσα ρωτᾷς τίποτα δεν θά μάθῃς.

—Μάθε λοιπόν, αν δεν θέλῃς ν' άκούσῃς, ποιὲς φοιτουμένους συμφορές σε προσμένουνε: Πρῶτα τὸ άγριο τοῦτο φαράγγι με θροντὲς κι' αστροπελέκια θά συντρίψῃ ὁ πατέρας μου και τὸ κορμί σου θαθεῖα μέσα στὴν ρεματιά θά καταχωγιόσῃ. Κι' ἀφοῦ περάσῃ καιρὸς παλός, θά ξαναβῇς στὸ φῶς. Μά ὁ φτερωτός σκύλος τοῦ Δία, ὁ ἀπῆλς, με λαίμαργο στόμα θαμμένο στὸ αἷμα, θά σοῦ λιανίξῃ τὸ κορμί κάθε μέρα και θά σοῦ τρώῃ τὸ μαῦρο σημάδι σου, ἔως που άλλος θεός να θελήσῃ νὰ πάῃ τὴν θέσι σου.

—Καὶ λοιπόν, ἄς πᾶν νὰ σιάξῃ επάνω μου τῆς φωτιάς ὁ στριφτός πλάκαμος! Με θροντὲς και σπασμούς άγριων ἀνέμων ἄς μανιάξῃ ὁ αἰθέρας. Καταιγίδας ὀρητῆς τραντάξῃ ὡς τις εἰζές της γῆς τὰ θεμέλια, και τὸ κύμα τοῦ πόντου μ' ὀρηκτικό κύλισμα ἄς πνίξῃ τ' άστέρια! Κι' αὐτὸ τὸ κορμί μου, μέσ' στὰ μαῦρα τὰ Τάρταρα ἄς εἰδῇ θαθεῖα. Μά ὅτι, κι' αν κἀνῃ, δεν θά με θανατώσῃ Έμένα ποτέ!

Ο Έρμης έφυγε και ὁ τρομερὸς θυμὸς τοῦ Διὸς έσπασε ὅπως ὁ ταχυδρόμος είχε εἰδοποιήσει. Μ' όλα ταῦτα Έκείνος, αλύγιστος στην συντέλεια τοῦ Σήμπαντος, ὑπομένει όλα με ὑψωμένο κεφάλι, ψιθυρίζοντας:

—Οχι πᾶ με τὰ λόγια, μὰ νά, αλήθεια! νὰ τραντάξῃ ἡ γῆ και μαζί μουγκρίζῃ της θροντῆς τ' ἀντιλάμια και σαν γλάσσες φωτιάς, ὁ άστραπὲς με λογχίζουνε. Ἄγριος αἰφώνιος άρπάξει τὰ βράχια, δλοῖ οι άνεμοὶ σὺρλιάζουνε στήνοντας ὁ ένας στὸν άλλον πόλεμο, κι' έσμιξῇ ὁ αἰθέρας με τὸν πόντο μαζί. Μά, ὦ μητέρα μου σεβαστή, κι' ὦ αἰθέρα σοῦ ποῦ με τὸ φῶς σου κυλίζεις τὸ Σύμπαν, ἔγῃ με πόσο άδικα πάσχω...

Καὶ ἡ τιμωρία τοῦ άτίθαστου Προμηθεῖα, που δεν έννοούσε να σταματήσῃ τὴν Πρόοδο, άρχισε ὅπως τὸν είχε περιγράψει ὁ Έρμης, και διήρκεσε χρόνια άτέλειωτα, ἔως ὅτου ὁ Ἡρακλῆς ακότωσε τὸν ἀπῆλ, κι' ὁ ἰσόθεος Χείρων, πάσχοντας από άνίατο νόσημα, δέχθηκε να πάῃ τὴν θέσι του. Αὐτὸ τότε εἶνε ὁ σοφός και αἰώνιος φίλος και σύμβουλος τοῦ Διός.

★ Ἄλλ' όταν ὁ άνθρωπος ἐπληρώσει με τὴν σκέψι του τὴν ἰδέαν τοῦ Σήμπαντος, και τὸ φῶς τῶν αἰθέρων ἀνέλαμψε μέσα του! όταν ἡ διάνοιά του ἀνδραλώσῃ και μπόρσῃ ν' ἀντικρύσῃ τοὺς φυσικοὺς νόμους με τὴν λογικὴ, γιγαντιόθηκε τότε ένας άλλος, άπῆλτος Προμηθεύς—ἡ Έπιστήμη και Γνώσις—και ανενέτριψε τοὺς θεούς, συμπληρώνοντας τὸ έργο που είχε άρχίσει Έμένας από τὸ πρῶτο, τὸ ἴσο μακρινὸ, ἀνθρώπινο εἶδημα...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Copyright by «Θησαυρός» 1939.

ΟΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

**Η έξιδαίνευσις του
ἀγαπημένου προσώπου
- Ο ρόλος της φαντα-
σίας. - Το αντίθετον
μᾶς ἐλκύει. - Πέντε κα-
νόνες. - Η ἀξία της
ἀσχημίας**

«Η ἀγάπη, λέει ένας παλιός δεδικός ὕμνος, είναι ἡ πνοή τοῦ Δημιουργοῦ, πού ἀπλώνεται ἐπάνω στοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἰσχωρεῖ ὡς τὰ τρισβάθα τῆς ψυχῆς τους, ὅπως τὰ ρυάκια πού κατηφορίζουν ἀπὸ τὴν κορφή τῶν Ἱμαλαίων πρὸς τὴν πεδιάδα τοῦ Ἰνδουστάν. Ἀμέτρητοι εἶναι οἱ δρόμοι τῆς καὶ πελώρια ἡ δύναμις τῆς. Ὁ μεγάλος Βισνού μόνο σ' αὐτὴ δὲν ἔβαλε κανένα φραγμό».

Ὅλα ἀλλάζουν μέσα στὸ χρόνο. Καὶ μόνο ἡ ἀγάπη δὲν ἀλλάξε ποτέ. Ἀπὸ ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες χρόνια εἶναι πάντα ἡ ἴδια. Οἱ ἄνθρωποι τὴν αἰσθάνονται, δοκιμάζουν τὴν χαρὰ ἢ τὴν πίκρα πού φέρνει στὸν καθένα, μὰ στέκονται πάντα ἀνίκανοι νὰ τὴν ἐξηγήσουν.

Ἡ ἀγάπη φαίνεται πραγματικά πὼς ξεπερνᾷ τὴν ἀνθρώπινη λογική. Ἀλλὰ μόνον ἕνας δρόμος ὑπάρχει γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς τὴν ψυχὴ μας: οἱ αἰσθήσεις. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ πνευματικοὶ ἢ οἱ φανταστικοὶ ἔρωτες δὲν θὰ ἦταν δυνατοί, ἂν οἱ αἰσθήσεις δὲν μᾶς ἔδιναν προηγουμένως τὸ ἀπαραίτητο ὕλικό γιὰ νὰ φτιάξουμε μὲ αὐτὸ τὸ ἰδανικό ὃν πού λατρεύουμε.

Μήπως, ἄλλωστε, καὶ στὴν πραγματικότητα δὲν ἐξιδανίκεύουμε συνήθως τὸ ὃν πού ἀγαπᾶμε; Τοῦ δίνουμε τὴν πλαστικότητα ἐνὸς ἀγάλματος τοῦ Πραξιτέλους, τὸ προικίζουμε μὲ τὴν ἁρμονία τῶν γραμμῶν τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου καὶ τὸ στολίζουμε μὲ τὴν χάρι τῆς τέχνης τοῦ Φειδίου. Ἀπὸ τὸ πῶς κοινὸ καὶ συντηγμένο ὃν, δημιουργοῦμε ἕναν ἄγγελο. Παίρνουμε ὅλη τὴν ὁμορφιά τῆς φύσεως, ὅλη τὴν γλυκύτητα τῆς ἀκροσφαίρας καὶ τὴν ἀσύνγκριτη μελωδία τῶν ἡχῶν καὶ δεινυόμεθα ἕναν παράδεισο, γιὰ νὰ δάσουμε μέσα σ' αὐτὸν τὸ ἀγαπημένο μας πρόσωπο. Καὶ τότε εἰμεθα πανευτυχεῖς! Συγχέουμε τὴ μορφή του μὲ τὴ θεὰ ὠραιότητα καὶ μέσα στὴν πνοή του ἀναπνέουμε τὸ ἔμπειρο.

Ποιὸς ἐρωτευμένος, ἔνδρας ἢ γυναίκα, δὲν ἐδοκίμασε αὐτὰ τὰ αἰσθήματα; Χωρὶς αὐτά, ἡ

ζωὴ μας θὰ ἦταν πολὺ πεζὴ καὶ, ὅπως εἶπε κάποιος ποιητής, δὲν θὰ ἄξιζε ἴσως νὰ τὴν ζήση κανεὶς.

**Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΜΑΣ ΤΥ-
ΦΛΩΝΕΙ**

Δυστυχῶς, ἡ φαντασία παρεμβαίνει πάντοτε καὶ θέλει κι' αὐτὴ νὰ παίξῃ ἕνα πρωτεύοντα ρόλο στὴν ἐπιλογή πού θὰ κάνουμε. Χωρὶς αὐτὴ, κάθε ἄνδρας θὰ διαλέγῃ τὴν τελειότερη γυναίκα πού θὰ μπορούσε νὰ συναντήσῃ καὶ τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τὴς γυναῖκες. Οἱ δυσσαμονίες πού παρατηροῦμε γύρω μας δὲν θὰ ὑπῆρχαν. Δὲν θὰ ἐδίδεκαμε, ἔξαρνα, μιὰ ὠραία γυναίκα νὰ παίρνῃ ἕναν κακοφτιαγμένο ἄνδρα καὶ ἀντίθετα ἕναν ἄνδρα μὲ ἀρρενωπὸ παράστημα καὶ ἁρμονικὰ χαρακτηριστικά νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ μιὰ γυναίκα μὲ ἀκανόνιστες γραμμὲς καὶ πρόσ-σώπο κοινὸ καὶ χωρὶς σημασία.

Ἀλλ' ὅπως εἶπαμε, ἡ φαντασία μᾶς τυφλώνει. Καὶ μέσα στὴν σύγχυσι πού μᾶς φέρνει μᾶς κάνει νὰ βλέπουμε τὰ πράγματα ὑπὸ διαφορετικὴ ὄψι ἀπὸ ἐκείνη πού ἔχουν.

Υπάρχει ὁμως καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: Ἡ ψυχὴ μας ἐλκεται ἀκατανίκητα ἀπὸ τὸ ἀντίθετο.

Ὁ Ἀγγλος ψυχολόγος καὶ λατρός Μάμφαιρ καθορίζει μάλιστα τοὺς ἀκολούθους κανόνες, σύμφωνα μὲ τοὺς ὁποίους, λέγει, ἐφαρμόζεται ὁ παγκόσμιος νόμος τῶν ἀντιθέσεων στὶς ἐρωτικὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο φύλων:

ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΣΧΗΜΙΑ

1) Ἐνας ἄνδρας καὶ μιὰ

γυναίκα πού δρῶνται στὸν αὐτὸ βαθμὸ ὠραιότητος —καθὼς μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ φύλου του— εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀγαπηθοῦν. Ἀν αὐτὸ συμβῇ, ἡ σχέση των δὲν θὰ διαρκέσῃ καὶ θὰ διακοπῇ ἀπότομα καί, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀνεξήγητα. Ὁ πραγματικὸς ὁμως λόγος δρῶνται στὴν ὁμοιογένεια πού ὑπάρχει μεταξὺ τους καὶ πού τοὺς ὠθεῖ ἐνστικτωδῶς στὴν ἀντιπάθεια. Ἐρωτες τοῦ εἶδους αὐτοῦ εἶναι δυνατοὶ μόνον στὰ μυθιστορήματα. Καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἀρχαία μυθολογία, οἱ ἐρωτικὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου καταλαμβάνουν ἕνα ἐντελὸς ἀσήμαντο χωρὶς, ἐνῶ τὰ παραστρατήματά των ἔξω ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, μεταξὺ τῶν κοινῶν θνητῶν, εἶναι τὸ συνηθέστερο φαινόμενον.

2) Μεταξὺ δύο ἐρωτευμένων ἡ ὠραιότης τοῦ ἐνὸς εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογη πρὸς τὴν ὠραιότητα τοῦ ἄλλου. Ρίξτε μιὰ ματιὰ γύρω σας γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε αὐτὸ τὸ τόσο ἀπλὸ πρᾶγμα. Οἱ ὠραῖοι ἄνδρες τὴν «παθαίνουν» πάντα καὶ πέφτουν στὰ δικτυα γυναικῶν χωρὶς σημασία. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴς ὠραῖες γυναῖκες. Γιὰ πόσες ἀπὸ αὐτὲς δὲν ἀκούμε νὰ λέγεται συνήθως: «Τί εὐρήμη σ' αὐτὸ τὸν ἄνδρα!»

3) Ἡ ὑπεριέρη ὠραιότης εἶναι ἰσοδύναμη μὲ τὴν ὑπεριέρη ἀσχήμια. Καὶ οἱ δύο ἀσκοῦν μιὰ ἀκατανίκητη ἐλπίδα μᾶς. Ἐχουν ἕνα ξεχωριστὸ καὶ ἀσύγκριτο θέλημα. Καὶ ἡ πῶς ἀσχημὴ γυναίκα θὰ δρῇ τὸν ἄνθρωπο πού θὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀσχημοὺς ἄνδρες, ὅλοι ἔχουμε πὼς εἶναι πάντα πολὺ τυχεροὶ στὸν ἔρωτα.

**Η ΕΛΞΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΝΤΙ-
ΘΕΤΑ**

4) Ἐκεῖνο πού μᾶς τραβάει

πρὸς ἕνα πρόσωπο δὲν εἶναι ἡ ἁρμονία πού διακρίνομε σ' αὐτό, ἀλλ' ἡ δυσἁρμονία. Ἀν ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου ἀπεφάσιζε νὰ περιπατήσῃ ἀνάμεσά μας, θὰ εἶχε ἀπείρους θαυμαστάς, ἀλλὰ κανένα ἴσως ἔραστή. Εἶναι καλὴ μόνον ὡς ἑγχαλμα. Ἐκπροσωπεῖ τὴν αἰωνία ὠραιότητα. Ἀλλ' ἡ κίνησις, θὰ τῆς ἀφαιρούσε κάθε χάρι καὶ κάθε γοητεία. Ἴσως μάλιστα ἀντὶ θαυμασμοῦ νὰ μᾶς προκαλοῦσε τὸν γέλωτα.

5) Στὴν προτίμησί μας πρὸς ἕνα πρόσωπο, ζητοῦμε ἐνστικτωδῶς τὴ διόρθωσι ἢ τὴν συμπλήρωσι τῶν σφαλμάτων μας μὲ τὴν ἔννοια ὅτι σφάλμα εἶναι γενικὰ κάτι τι πού εἶναι ἀντίθετο πρὸς τὸ κοινὸ μέτρο.

Ὁ ἱατρός Μάμφαιρ ἐπιμένει πολὺ στὸ τελευταῖο αὐτὸ σημεῖο. Ἐνας ψηλὸς ἄνδρας, λέγει, θὰ διαλέξῃ τὴς 99 φορές στίς 100 μιὰ κοντὴ γυναίκα. Καὶ μιὰ γυναίκα μὲ μελαφρὸ πρόσωπο θὰ προτιμήσῃ ἕναν ὀλόξανθο ἄνδρα.

Κατὰ τὴν ἴδια ἀναλογία, ἕνας σωματικῶς εὐρώστος ἄνδρας θὰ στρέψῃ τὴ στοργή του πρὸς ἕνα ἀσθενικὸ καὶ αἰθέριο πλάσμα. Εἶναι ἐπίσης ἐξηκρωμένο γεγονός ὅτι οἱ ἥρωες ἔχουν τὴς μεγαλύτερες θαυμάστριες μεταξὺ τῶν λεπτοκαμωμένων καὶ κακοφτιαγμένων γυναικῶν. Τὸ πῶς περιεργό εἶναι ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔλκονται πρὸς τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν γυναικῶν.

**ΟΙ ΕΡΩΜΕΝΕΣ ΤΩΝ ΜΕ-
ΓΑΛΩΝ**

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς μεγάλους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς. Οἱ πληροφορίες πού ἔχουμε γιὰ τὴς ἐρωμένες τοῦ Γκαίτε μᾶς τὴς φανερώνουν ὅλες πολὺ κοινὲς καὶ ἀσήμαντες. Ὁ Μπωντλαίρ ἐξητοῦσε τὴς ἐρωμένες του μεταξὺ τῶν ἐκφυλισμένων τύπων. Πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς μεγάλους συγκεντρώσαν τὴν ἀγάπην τους ἐπάνω σὲ ὑπερήλικες ἢ γυναῖκες ἐλευθερίων ἡθῶν καὶ δὲν ἐδίστασαν νὰ κυλισθοῦν μαζί τους μέσα στὸ βόρβορο τῆς διαφθορᾶς.

Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶναι ὅτι οἱ κανόνες αὐτοὶ ἐξηγοῦν μιὰ πτυχή μόνο ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Γιατί, στὴν πραγματικότητα, κανεὶς δὲν ξέρει τί εἶναι ἔκείνο πού τὸν προκαλεῖ καὶ τί εἶναι ἔκείνο πού μπορεί νὰ τὸν συντηρήσῃ. Ὁ ἔρως μοιάζει σὰν τοὺς πίνακες τῆς ζωγραφικῆς. Εἶναι πῶς καλοὶ όταν τοὺς βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ ἀπόστασι. Ἀλλ' ὅταν θελήσῃ κανεὶς νὰ τοὺς κυττάξῃ ἀπὸ πολὺ κοντὰ, τότε βλέπει πὼς εἶναι κατωμένοι ἐπάνω σ' ἕνα ἄθλιο τελλάρο μὲ μερικὲς μπογιές, πού δὲν ἔχουν καμμιὰ ὠραιότητα. Ὅσο, δὲν χρειάζεται παρὰ ἕνα βῆμα μόνο πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ τοὺς ξεναβροῦ-

με καὶ πάλι ὠραῖους.

Τὸ αὐτοκίνητο ἐξέκρινε. Ἡ Μαντελὲν ἐσταμάτησε ἔμπροσ ἀπὸ τὸ δομάτιο τῆς θυαγοῦ.

—Μήπως ἔχω κανένα γράμμα; ἐρώτησε. Ὁχι. Δὲν εἶχε. Ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδες τώρα δὲν εἶχε πάρει κανένα γράμμα ἀπὸ τὸν Μισέλ.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε στὴν ἀκρὴ τοῦ πεζοδρομίου. Ἡ Μαντελὲν ἐπῆδησε ἀπ' αὐτὸ καὶ ἔδωσε τὸ χέρι τῆς στὸν ἄνθρωπο πού τὸ ὡδηγοῦσε.

—Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ φίλε, εἶπε. Ἐφθασα σπῆτι μου.

Ἐκεῖνος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ὡς σαρὰντα πέντε ἐτῶν μὲ πρόσωπο κανονικὸ καὶ γεμάτο γλυκύτητα.

—Ὁρεθονάρ, ἀγαπητὴ φίλη, ἀπήντησε. Κάθε φορὰ πού σὰς βλέπω νὰ φεύγετε, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ νύχτα ἀπλώνεται γύρω μου. Πότε θὰ σὰς ξαναδῶ; Ἀὔριο;

—Ἀὔριο θὰ εἶναι ἀδύνατον, εἶπε ἡ Μαντελὲν, γιατί εἶναι τὰ γενέθλια τῆς Ντούς... Κλείνει τὰ ἐννέα... Τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ μείνω ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί της, γιὰ νὰ μὴν λυπηθῇ γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ μπαμπᾶ της.

—Καὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπατε ἀκόμη ὅτι ἡ Ντούς ἔχει αὐριο τὰ γενέθλιά της; ἔκαμε μὲ ἀστέρο τόνο ὁ ἄνθρωπος πού καθόταν στὸ βολάν. Τότε θὰ εἴθω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ καὶ θὰ τῆς φέρω ἕνα ὠραῖο δώρο. Ὁ θὰ γιορτάσουμε μαζί τὰ γενέθλιά της.

Ἡ Μαντελὲν δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ καμμιὰν ἀντίρρηση.

—Ἐλάτε, εἶπε. Τὸ αὐτοκίνητο ἐξέκρινε.

Ἡ Μαντελὲν ἐσταμάτησε ἔμπροσ ἀπὸ τὸ δομάτιο τῆς θυαγοῦ. —Μήπως ἔχω κανένα γράμμα; ἐρώτησε. Ὁχι. Δὲν εἶχε. Ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδες τώρα δὲν εἶχε πάρει κανένα γράμμα ἀπὸ τὸν Μισέλ.

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ

**ἐπίκαιρο δραματικὸ διήγημα τοῦ
ΖΑΚ ΝΤΕ ΤΟΥΡΒΟΥΑ**

παρασκευασία:

—Δὲν θὰ σοῦ ἀρεσε, ἐρώτησε, νὰ εἶχαμε ἕνα τρίτο πρόσωπο γιὰ τὴν ἐορτὴ σου, μικρὴ μου Ντούς;

Τὸ παιδί τὴν ἐκύτταξε μὲ ἐκπληξί.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἀναγκάστηκε νὰ κατεβάσῃ τὰ μάτια, κοινοποιώντας ἐλαφρὰ. —Θέλω νὰ πῶ, ἐξηκολούθησε, ἂν ἐρχόταν κάποιος νὰ φάῃ μαζί μας... δὲν θὰ ἦσαν εὐχαριστημένη;

—Ἐβαλα τρία πιάτα στὸ τραπέζι, μαμὰ, ἀπάντησε ἡ μικρὴ, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ τί ἐσημαίνει ἡ ἐρώτησις τῆς μητέρας της. Ἐλάτε νὰ ἴδῃτε...

Καὶ τὴν παρέσυρε μέσα στὴν τραπέζα. Πραγματικὰ ὡπῆχαν τρία πιάτα ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ τρία καθίσματα ὀλόγυρα.

—Ὅτε ἐμάντευσε, λοιπόν, ὅτι θὰ εἶχαμε καὶ ἕνα προσκεκλημένο; ἐρώτησε ἐκπληκτικὴ ἡ Μαντελὲν.

—Αἱ! ἔκαμε τὸ παιδί, πού εἶχε γίνει ξαφνικὰ κάτωχο. Ὁ θὰ ἔχουμε, λοιπόν, καὶ ἄλλον στὸ τραπέζι; Δὲν θὰ εἴμαστε μόνες;

Ἡ Μαντελὲν ἐγύρισε τὸ πρόσωπο γιὰ

Γιατί δὲν τῆς ἔγραφε λοιπόν;

Ἡ Μαντελὲν ἐνοίωσε μιὰ μεγάλη στενοχώρια.

Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Μισέλ γιὰ τὸ μέτωπο, εἶχε γνωρίσει στὸ σπῆτι μιᾶς φίλης τῆς τὸν Ραῦμὸν Βενσάν, πού, λόγω μιᾶς ἐμπιστευτικῆς θέσεως πού κατείχε, δὲν εἶχε κληθῇ ὑπὸ τὰ ὅπλα.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς γνωριμίας των, εἶχε ἐνδιαφερεθῇ πολὺ γιὰ τὴν νεαρὴ γυναίκα.

—Θέλετε νὰ ξανασυναντηθοῦμε; τῆς εἶχε πῆ στὸ τέλος. Φαίνεται τόσο μόνη... Ὁ θὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν Μισέλ...

Ξανασυναντήθηκαν πράγματι. Καὶ ἐμίλησαν γιὰ τὸν Μισέλ: πολὺ τὴν πρώτη φορὰ, λιγώτερο τὴ δεύτερη καὶ ἀκόμη λιγώτερο τὴν τρίτη.

Ἡ Μαντελὲν ἐνοίωσε ὀλοένα καὶ περισσότερο τὴν ἐλπίδα πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πού εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀσπῇ μιὰ πραγματικὴ γοητεία ἐπάνω της.

Ὅταν ἐμπῆκε ἀπὸ διαμέρισμά της, ἔκλεινε τὸ βράδυ, ἡ Ντούς ἦρθε νὰ ριχθῇ ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά της.

—Μαμὰ, πόσο ἀργήσατε! εἶπε. Εἶχατε κανένα γράμμα ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ; Ὁχι; Ἴσως λάβωμε αὐριο πού εἶναι ἡ γιορτὴ μου... Τὸ ξεχάσατε λοιπόν, μαμὰ, πὼς εἶναι ἡ γιορτὴ μου αὐριο;

—Ὁχι, παιδί μου. Δὲν τὸ ξεχνῶ...

—Μοῦ ὑποσχέθηκες ὅτι θὰ μείνης ὅλη τὴν ἡμέρα αὐριο μαζί μου... Ἐξέρετε, μαμὰ, σὰς ἔτοιμάζω μιὰ μικρὴ ἐκπληξί.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Μαντελὲν δὲν ἐκοιμήθηκε καθόλου σχεδόν.

Ἡ ἀγωνία τὴν ἐπύριγε.

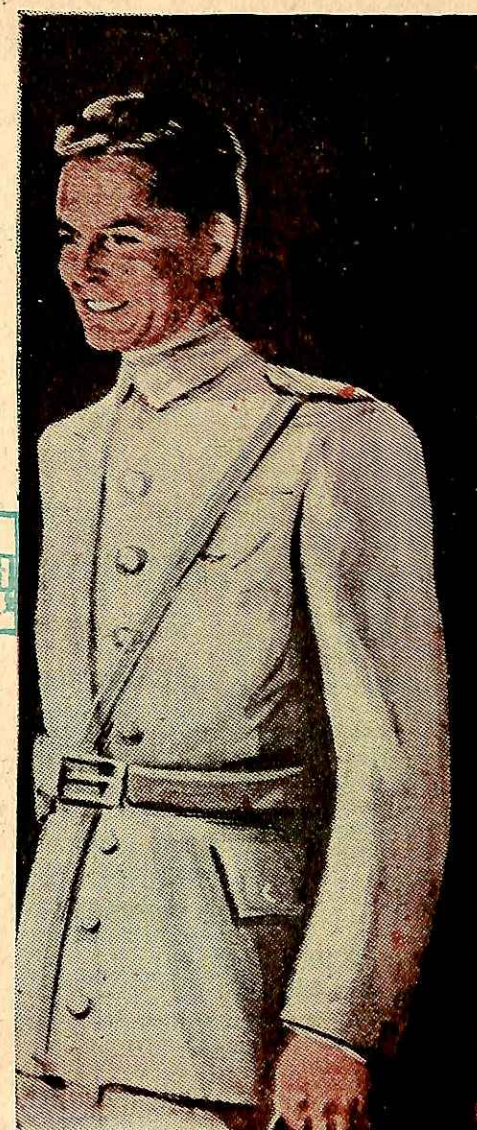
Στιγμὲς - στιγμὲς, ἐκίναζόταν ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, φωνάζοντας:

—Μισέλ!.. Μισέλ!.. Δὲν θὰ ἔλθῃς, λοιπόν, νὰ μὲ σώσης;

Τὸ πρῶ ἐσηκώθηκε πολὺ ἀργά.

Ἡ Ντούς ἔτρεξε ἀμέσως, ὅπως καὶ τὴν προηγουμένη ἡμέρα, στὴν ἀγκαλιά της.

Ἡ Μαντελὲν θέλησε τότε νὰ τὴν προ-

νὰ μὴν συναντήσῃ τὸ βλέμμα τῆς κόρης της.

—Ἀλλὰ γιὰ ποιὸν ἔβαλες τὸ τρίτο καθίσμα, μικρὴ μου Ντούς;

—Ὁ θὰ βάλλω ἐπάνω τὴν φωτογραφία τοῦ μπαμπᾶ, ἀ-

πῆντησε τὸ παιδί μὲ χαμηλὴ φωνή. Θέλω νὰ ἴδῃ τὴν ἐορτὴ μου... Ἐτσι θὰ εἶναι σὰν νὰ βρίσκεται μαζί μας... Δὲν θέλω νὰ ἔχωμε κανέναν ἄλλον...

Ἡ Μαντελὲν ἐκατέβασε τὰ μάτια. Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἔπαιρνε ἕναν ἄριθμὸ στὸ τηλέφωνο.

—Ἀλλοί!.. Ὁ Ραῦμὸν Βενσάν;.. Καλὴ ἡμέρα!.. Ἐδῶ ἡ Μαντελὲν Μπαριάν...

Δὲν ἀναγνωρίζετε τὴ φωνή μου; Ναί, εἶμαι πολὺ συγκινημένη... Θέλω νὰ μοῦ δώσετε μιὰν ἀπόδειξι τῆς φιλίας σας...

Πῶς;.. Κάθε δοκιμασία θὰ σὰς εἶναι προσφιλέ... Λοιπόν, φίλε μου, ἀπόψε δὲν πρέπει νὰρθῇτε... οὔτε ἀπόψε, οὔτε αὐριο, οὔτε ἄλλη μέρα, οὔτε ποτὲ πιά... Δὲν καταλαβαίνετε γιατί; Ὁχι, ὄχι, θὰ τὸ ἀντιληφθῇτε... Χαίρετε, φίλε μου...

Ἡ Μαντελὲν ἀπέθεσε τὸ ἀκουστικό, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ δώσῃ καμμιὰν ἄλλην ἐξήγησι.

Τὸ βράδυ ἦταν καθισμένες μόνες μαζί μὲ τὴν Ντούς στὸ τραπέζι.

—Πῖνω στὴν εὐτυχία σου, μικρὴ μου Ντούς...

—Καὶ ἐγώ, μαμὰ, εὐχομαι σ' ἐσένα καὶ στὸν μπαμπᾶ νὰ εἰσαίτε πάντα εὐτυχισμένοι...

Επάνω στο τρίτο κάθισμα, η φωτογραφία του Μισέλ εξαγορεύετο.
—Μαμά, δεν φαίνεσαι πολύ ευχάριστη-
μένη, είπες η Ντούς. Είναι σαν να θέλεις
να κλάψης... Δεν πρέπει να κλάψης στα
γενέθλιά μου...

—Όχι, παιδί μου, δεν θα κλάψω.
Εκείνη τη στιγμή, κάποιος χτύπησε
την πόρτα.

«Θα είναι ο Βενσάν, που θα ήλθε από
την απαγόρευση μου», έσπευσε με άγω-
νία η Μαντελέν.

Η Ντούς έτρεξε να ανοίξει.
Μια δυνατή κραυγή χαράς εξέφυγε α-
μέσως από τα χείλη της.

Ο άνθρωπος που έμπηκε δεν ήταν άλ-
λος από τον πατέρα της.

—Μπαμπά! Μπαμπά! Εφώναξε η μικρή,
ήξερα πως θα έρχόσουν...

—Μαντελέν, εξήγησε ο Μισέλ, βρίσκο-
μαι σε έναν τομέα, όπου περνάμε άνω-
κάτω... άνω... Κάτω... να πάω
μια μικρή άδεια και ήλθα για την έορ-
τή της Ντούς...

—Έκαμες πολύ καλά, Μισέλ, είπε η
νεαρή γυναίκα, ενώ ένα χαμόγελο εφώ-
τιζε το πρόσωπό της. Μου έλειπε τόσο
παλιά!

Ο Μισέλ, προχώρησε στο τραπέζι.
—Νομίζω, είπε, ότι μπορώ να πάω
τη θέση του... αντίπαλου μου...

Καί, σηκώνοντας τη φωτογραφία, εκά-
θρε στο τρίτο κάθισμα.

Ενα δάκρυ έβγαλε από τα μάτια της
Μαντελέν. Ήταν ένα δάκρυ χαράς και
ετυχίας...

ΖΑΚ ΝΤΕ ΤΟΥΡΒΟΥΛ

Κατά την μέθοδο

του Όλλενδόρφου

ΡΟΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΕΦΕΥΡΕ Ή ΑΝΕ- ΚΑΛΥΨΕ...

- Τον ηλεκτρομαγνητισμό;
- Ο Δανός φυσικός Ζ. Έρστεντ, το 1819
- Το κίνητροσκόπιο, που υπήρξε ο πρό-
δρομος του σημερινού κινηματογράφου;
- Ο Έδισον, το 1895.
- Την δυναμίτιδα;
- Ο Σουηδός χημικός Νόμπελ, ιδρυτής
του ομώνυμου βραβείου, το 1867.
- Τον φωτισμόν δια σωλήνων νέον;
- Ο Γάλλος φυσικός Ζωρζ Κλώντ.
- Το έπαναληπτικό τουφέκι;
- Ο Γερμανός Μάουζερ, το 1871.
- Το χλωριούχο άζωτο;
- Ο χημικός Νηλνίκ, το 1812.
- Το αερόμετρο;
- Ο Φαρενάιτ, το 1720.
- Τον αυτόματο άτμολέβητα;
- Ο Γάλλος μηχανικός Περπολλέ, το 1876
- Το θερμόμετρο;
- Ο Ιταλός φυσικός Τορριτσέλλι το 1647
- Τα χημικά σπρίτ;
- Ο δόκτωρ Σαούρια, το 1856.

ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Σ' ένα άγγλικό πεδίον άσκήσεων «κά-
που εκεί στη Γαλλία» ένας νεαρός δεκα-
νέυς, πλήρης ζήλου, καταπονεί παντοί-
τρώπως τους άνδρες που του έχουν έμπι-
στευθή. «Ο λοχίας και μετά απ' αυτόν ο
λοχαγός των συγκαίρου θερμά. Οι νεο-
σύλλεκτοι όμως συναρμολογούν για να τον εκ-
δικηθούν. Την επομένη, μετά την άσκησι,
ο δεκανέυς παίρνει ένα τηλεγράφημα: «Ο
βρετανικός στρατός είνε υπερήφανος για
σας. Αρχιστράτηγος κόμης Γκόρτ». Ο δε-
κανέυς κατακοκκινίζει από υπερηφάνεια κι
ευχαρίστησι. Την επομένη, την ίδια ώρα,
δεύτερο τηλεγράφημα: «Συγχαρητήρια.
Συνεχίσατε, Γκαόργιος δος». Ο δεκανέυς
φουσκώνει Ικανοποιημένος και τεντώνει το
σώμα του. Και μόνον μετά την λήψι του
τρίτου τηλεγράφου, καταλαβαίνει ότι
οι άνδρες του τον έκορόδευαν.

Το τηλεγράφημα αυτό ήταν ως εξής συν-
τακτικό: «Για άνομα του Θεού, μείνατε
ευδότερος. (Υπογραφή) Χίτλερ».

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑ-

ΘΟΥΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ιουδή

Η Ανέραζελ κόρη
της Βεθούλης

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

20ον

Η δέσποινα της Βεθούλης ετοιμαζό-
ταν να καθίση μέσα σ' αυτό.

—Φεύγει η δέσποινά σας; ερώτησαν
τους Ιουδαίους.

Οι συνοδοί της Ιουδήθ δεν ήξεραν τί
να απαντήσουν.

—Αλλ' εκείνη έστράφη προς τους Άσ-
συρίους και είπε:

—Βλέπετε ότι πλησιάζει να ξεμερλώ-
σει. Είναι ώρα να επιστρέψουμε στη Βεθούλη.

—Και ο στρατηγός μας; ερώτησαν έ-
πειτα.

—Ο ένδοξος Όλοφέρνης, απήντησε η
Ιουδήθ, καμάτα. Δεν πρέπει να τον
άνησυχώσετε. Αργύπνησε όλη τη νύκτα
και έχει ανάγκη ν' αναπαυθή. Αυτό με
διέταξε να σας πώ.

Οι Άσσυριοί επέστρεψαν τα λόγια της
Ιουδήθ και δεν έφεραν καμιά αντίρρη-
σι στην αναχώρησί της.

Το φορείον είχε ετοιμασθή στο διά-
στημα αυτό.

Η Ιουδήθ εκάθισε επάνω σ' αυτό,
σφιγγοντας πάντα στα χέρια της το προ-
λήτιμο δέμα, μέσα στο οποίο υπήρχε η
κεφαλή του Όλοφέρνου.

Οι Άσσυριοί εκέκθησαν:

«Θα είναι δώρα του στρατηγού προς
την Ιουδήθ».

Και δεν άνησυχούσαν περισσότερο.

Μερικοί μάλιστα απ' αυτούς συνώδευ-
σαν την Ιουδήθ σε μικρή απόστασι.

ΜΙΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου είχαν φα-
νῆ στον ορίζοντα, όταν η Ιουδήθ επέ-
στρεψε στη Βεθούλη.

Οι περισσότεροι από τους κατοίκους
είχαν άγρυπνήσει όλη τη νύκτα αναμέ-
νοντας την επιστροφή της.

Πυκνά πλήθη παρακολουθούσαν από τα
τείχη την προσέγγισι της συνοδείας.

Τα πρόσωπα όλων ήταν θλιμμένα και
κανείς δεν τόλμιζε να πῇ ούτε λέξι.

Εστειλαν σιωπηλοί και συλλογισμένοι
και θα ένόμιζε κανείς ότι η πραγματική
συμφορά είχε επέλθει τώρα, γιατί έννοιω-
θαν καλά πῶς ότι ώφειλαν την σωτηρία
της πόλεως των στην άτιμωσι της ήγε-
μονίδος των.

Μήπως άλλωστε η άτιμωσις αυτή δεν
ήταν και δική τους έπίσης;

Με πούθ θαρρος θα άντίκρουζαν την δέ-
σποινά τους, με πούθ θαρρος θα μπορού-
σαν να μιλήν στο μέλλον για την τιμή
και την αξιοπρέπεί τους;

Τώρα, το μοιραϊόν είχε συντελεσθή.

Σε μια στιγμή λιποψυχίας, είχαν εξα-
γοράσει την έλευθερία τους, θυσιάοντας
την υπερηφάνεια και τον ένθιμό έγωισμό
τους.

Μόλις οι φρουροί άνήγγειλαν την προ-

σέγγισι της Ιουδήθ, μια ύποκρητη κραυ-
γή εξέφυγε από τα στήθη όλων αυτών
των ανθρώπων.

Πυκνά πλήθη έτρεξαν στη νοτιά είσοδο
της πόλεως και παρακολούθησαν με άγω-
νία την είσοδο της συνοδείας.

Επειτα, με δῆμα βαρύ άρχισαν να θα-
δίζουν πίσω απ' αυτή, όπως πίσω από
μια νεκρική πομπή.

Όλων τα βλέμματα είχαν στραφή προς
την Ιουδήθ.

Προσπαθούσαν να την διακρίνουν στο
βάθος του φορείου, σαν να ήθελαν να
άντιληφθούν από την έκφρασι του προ-
σώπου της το μέγεθος της καταστροφής
που είχε συντελεσθή.

—Αλλ' η Ιουδήθ ήταν άθέατη.

Είχε διατάξει να κατεβάσουν όλα τα
παραπετάσματα του φορείου, έτσι που
κανείς δεν μπορούσε να την ιδῇ.

Πόση όμως υπήρξε η εκπλήξις όλων,
όταν είδαν την συνοδεία να διευθύνεται
όχι προς τα άνάκτορα, αλλά προς την
πλατεία, όπου έγίνοντο οι λαϊκές συν-
λεύσεις.

Γιατί λοιπόν, η συνοδεία διευθύνετο
προς τα εκεί;

Μήπως η Ιουδήθ ήθελε να εκθέσθ δη-
μοσίᾳ την καταισχύνῃ της και να σταθῇ
αυτή, άτιμασμένη ήγεμονίς, στο μέσον έ-
νός λαού χωρίς τιμή;

Ενα ρίγος διέτρεξε το πλήθος στη
σκέψι αυτή.

Ός εκείνη τη στιγμή, είχε νομίσει μέ-
σα στα κατάβηθα της συνειδήσεώς του,
ότι θα μπορούσε να ξεχωρίσῃ τις ευνόη-
νες του από τις ευνόητες της ήγεμονίδος
του, ότι θα μπορούσε να μῇ μετάσχῃ στην
καταισχύνῃ και την άτιμωσί της.

—Αλλὰ να πῶς τώρα η Ιουδήθ εβάδιζε
προς τὸν χώρο των λαϊκῶν συνελεύ-
σεων.

Τί έπρόκειτο λοιπόν να συμβῇ εκεί;

Η δυσφορία του πλήθους μεταβλήθη
με σε λίγο σε εξέγερσι.

Φωνές άρχισαν ν' ακούγονται μέσα
από την κινουμένη αυτή μάζα.

—Στά άνάκτορα! Στά άνάκτορα!

Η λαϊκή θύελλα ήταν έτοιμη να ξε-
σπάσῃ.

Οι άνδρες που εβάσταζαν το φορείον
εστάθηκαν με άμηχανία.

Επρεπε να υποκύψουν στη λαϊκή πίε-
σι ή να συμμορφωθούν με την διαταγή
της κυρίας των;

Εκείνη τη στιγμή, μια έπιτακτική φω-
νή ακούσθηκε μέσα από το φορείο.

—Συνεχίσατε το δρόμο σας!

Συγχρόνως το πλήθος είδε το χέρι της
Ιουδήθ να άνασταφώνῃ το παραπέτασμα
και να δείχνῃ σ' εκείνους πὸς εβάσταζαν
το φορείον τὸν δρόμο πὸς έπρεπε ν' έ-
κολουθήσουν.

Η όργῃ του πλήθους μετετράπη άμέ-

σως σε κατάπληξι και η κατάπληξις σε
μιά θαθειά απόγνωσι.

Αφού είχαν παραστή μάρτυρες και
συνεργάται της ενάρξεως της τραγωδίας,
έπρεπε τώρα να παρακολουθήσουν και το
τέλος της.

Σε λίγο, όλη η άνθρωποθάλασσα είχε
φθάσει στο χώρο των συγκεντρώσεων και
περιέβαλλε το μαρμάρινο θῆμα, στη βάση
του οποίου οι φρουροί είχαν αποθέσει το
φορείον της Ιουδήθ.

Η ήγεμονίς έπρόβαλε τότε το κεφάλι
ανάμεσα από τα παραπετάσματα και έ-
καμε νεύμα στὸν άρχηγὸ των ακόλουθων
της να πλησιάσῃ.

—Νὰ έλευθερωθῇ άμέσως ο Χάν, διέ-
ταξε, και να οδηγηθῇ μπροστά μου.

Τὸ πλήθος που περιστοιχίει τὸ φο-
ρείον άκουσε με εκπλήξι αυτή τη διαταγή.

Μερικοί στρατιῶται έτρεξαν άμέσως
στὰ άνάκτορα, για να μεταφέρουν την δια-
ταγὴν της Ιουδήθ στὸν φρούραρχο τις
φυλακῆς.

Όταν ο τελευταίος έμπηκε στο κελλί
όπου έκρατεῖτο ο Χάν, τὸν βρήκε ξαπλω-
μένον κατὰ γῆς και ήμίαντισθόν.

Ο άτυχῆς είχε παραινεῖται άνοιος ἐπὶ
δύο ήμερονύκτια και οι δυνάμεις του εί-
χαν άρχίσει να τὸν έγματολαίπειν.

Είχε χάσει πᾶς ελπίδα και η μόνη
του επιθυμία ήταν τώρα να πεθάνῃ.

Η άγάπη του προς την Ιουδήθ είχε
καταλάβει όλη τη σκέψι του και είχε γί-
νει ο σκοπὸς της ζωῆς του.

Τώρα πὸν ένόμιζε ότι είχε χάσει πᾶς
αυτὴ την άγάπῃ, δὲν έξητούσε τίποτε άλ-
λο παρὰ να φύγῃ ὅσον τὸ δυνατόν συν-
τομότερα από τη ζωή.

Ο φρούραρχος της φυλακῆς διέταξε
άμέσως να τὸν μεταφέρουν έξω από τὸ
κελλί του και να τὸν δώσουν ένα δυνα-
μοτικό ποτὸ για να συνέλθῃ.

Όταν τέλος είδε τὸ βλέμμα του νέου
να ζωογονηται και την έκφρασι της ζωῆς
να επανέρχεται στα χαρακτηριστικά του,
έπλησίασε κοντὰ και τὸν είπες:

—Χάν, η δέσποινά μας σοῦ άποδίδει
την έλευθερία.

Ο κινηγὸς εκύτταξε τὸν φρούραρχο
χωρὶς να καταβαλῇ.

—Δὲν ζητώ την έλευθερία μου, είπες.
Ζητώ να μὲ αφήσετε να πεθάνω.

—Χάν, επανέλαβε ο φρούραρχος, η δέ-
σποινά μας δὲν σοῦ άποδίδει μόνον την
έλευθερία, αλλά και σε προσκαλεῖ να τρέ-
ξῃς κοντὰ της.

Τὸ ὄφος του Χάν έγινε πὸς εκπληκτο
τόρα.

—Εγύρισε λοιπὸν η Ιουδήθ;

—Ναί.

—Απὸ... τη σκηνή του Όλοφέρνου;

Ο φρούραρχος έθεώρησε περιττὸ να ά-
παντήσῃ στην ερώτησί του.

—Βρίσκεται τώρα, περιστοιχιζόμενη ά-
πὸ ὅλο τὸ λαό, στην πλατεία των συνελεύ-
σεων, είπες.

—Και τί ζητεῖ από μένα;

—Φαίνεται ότι κάτι θέλει να άνακοι-
νώσῃ και εζήτησε να παρενδύσκειται κι
ἐσὸς εκεί.

—Ήταν προτιμότερο να μὲ αφήσῃ μέ-
σα στο κελλί της φυλακῆς.

—Αλλὰ σοῦ απέδωσε την έλευθερία
σου. Μπορείς να φύγῃς, να πᾶς ὅπου θε-
λήσῃς.

—Απὸ την έλευθερία αυτή είναι προ-
τιμότερος ο θάνατος, είπες και πάλι ο
Χάν.

Είχε σηκωθῇ τώρα ὄρθιος.

Τὰ μάτια του πετούσαν άγριες λάμψεις.

—Η Ιουδήθ παρέμεινε όλη τη νύκτα
στη σκηνή του Όλοφέρνου; ερώτησε με
δραχνή φωνή.

—Επέστρεψε μόλις πρὶν από λίγη ὁ-

ρα, απήντησε ο φρούραρχος.

—Καί θέλει τώρα να άποσπάσῃ τις έ-
πευφημίες του λαού για την άτιμη πρά-
ξι της;

Ο φρούραρχος εταράχθηκε.

—Μὴν υβρίζῃς τη δέσποινά μας! είπες.
Ο,τι έκαμε, τὸ έκαμε για τὸ καλὸν της
πατρίδος και του λαού της.

—Τὸ λές και σὺ αυτό; εδρυχήθη ο
Χάν και ὤρμησε έναντίον του φρουράρ-
χου, σὰν να ήθελε να τὸν κατασπαράξῃ
με τὰ νύχια του.

—Αλλὰ οί στρατιῶται τὸν άνεχάιτισαν.

Ο φρούραρχος ήταν ένας παλῆς αξιο-
ματικός, άφωσιωμένος στην οίκογένεια
του άρχοντος Μανασῆ και δὲν απέδωσε
καμιά σημασία στην έκρηξι αυτή της
όργῆς του Χάν.

Τὸναντίον έπροσπάθησε να τὸν κάμῃ
να ήρεμήσῃ και να λογικευθῇ.

—Άκουσε, Χάν, είπες. Μὴν καταδικά-
ζῃς προτὸν να μάθῃς τὰ πάντα. Υπάρχουν
κάποτε άνταλλάγματα που ίσοφαρίζουν
και τὸν μεγαλύτῃον εξευτελισμό. Η ήθι-
κή δὲν είναι η ίδια για τὰ άτομα και για
τοὺς ήγεμόνας. Εκείνο πὸν φαίνεται ὡς
πράξις άξιοκατάκριτη μπορεί, κρινόμενο
με ένα άλλον τρόπο, να είναι άξιο
επαίνων και των έγκωμίων μας. Πήγαινε
για άκούσῃς την Ιουδήθ. Για να καλέσῃ
τὸν λαόν, αὐτὸ σημαίνει ότι θα ἔχῃ κάτι
σοβαρὸ να άνακοινώσῃ. Ίσως...

—Τί; έκαμε ο Χάν.

—Πιθανὸν η Ιουδήθ να έθελξε με τη
γοητεία της τὸν θάρβαρο και να τὸν έ-
καμε να περιορίσῃ τις άπατήσεις του...

—Ίσως ο Όλοφέρνης δὲν εζήτησε τίποτε
απὸ τὸ να ταπεινώσῃ την δέσποινά μας,
κάνοντάς την να πάῃ ὡς τὸ στρατόπεδὸ
του...

—Μὰ ἀφοῦ παρέμεινε όλη τη νύκτα με-
σα στη σκηνή του:

—Αὐτὸ είναι βέβαιο, είπες ο φρούραρ-
χος, αλλ' εκτός από αὐτὸ δὲν ξερομε τί-
ποτε άλλο.

—Δὲν είναι άνάγκη να ξέρῃ κανείς για
να καταλάβῃ τί συνέβῃ...

—Παραφέρεσαι και πάλι, Χάν. Σὲ συμ-
βουλεύω να ήρεμήσῃς και να ύπακούσῃς
στην πρόσκλησι της δέσποινης μας. Σοῦ
έχαιρεσι τη ζωή, ὥςως θέλει να σοῦ χα-
ρίσῃ και κάτι πολυτιμότερο άκόμη...

—Δὲν δέχομαι τίποτε απ' αυτήν. Δὲν

—Πλησίασε, επανέλαβε η Ιουδήθ, με
τροφεὴ φανή. Είναι άνάγκη να άνακτῇ-
σῃς ὅλο τὸ θάρρος σου, γιατί πρόκειται
να σοῦ άναθέσω μιὰ άποστολή πὸς μόνο
σοῦ μπορείς να την φέρῃς εἰς πέρας.

Λέγοντας αὐτά, έγύρισε πρὸς τοὺς σαλ-
πιγτάς και τὸς διέταξε να σημάνουν
την έναρξι της συνελεύσεως.

Ο λαὸς συγκεντρώθη τώρα πυκνότε-
ρος γύρω από τὸ θῆμα και έπερίμενε με
άγωνία να άκούσῃ ὅσα είχε να πῇ η Ι-
ουδήθ.

Η νέα άνέβηκε άργὰ τις βαθμίδες της
εξέδρας και ήλθε να σταθῇ πλάι στο θω-
μό, πὸν ὕψωνετο στο μέσον.

—Ολοι τότε μπόρεσαν να την ίδοῦν κα-
λύτερα.

Τίποτε στο πρόσωπό της δὲν έπρόδι-
δε την ταραχή ή τη συγκίνησί της.

Βλέποντάς την κανείς, δὲν θα έπίστευε
ποτέ ότι είχε περάσει μιὰ νύκτα άγρυπνί-
ας μέσα στη σκηνή του Άσσυρίου άρχη-
γού.

Τὰ χαρακτηριστικά της ήταν ήρεμα και
γαλήνια, σὰν να είχε μόλις σηκωθῇ από
τὸ παρθενικὸ κρεβάτι της.

Ενας ψιθυρος διέτρεξε τὸ πλήθος.

Εκείνη τη στιγμή, εβάρμαζαν ὅλοι την
καλλονή της δέσποινος των, σὰν να είχαν
εξαίσει έντελῶς έπειτα από ποιά περι-

—ΑΡΧΙΖΕΙ

ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ
«ΘΗΣΑΥΡΟ»

ζητάω τίποτε και οὔτε αισθάνομαι καμ-
μιὰ επιθυμία να την ξαναϊδῶ...

—Αφήστε με να γυρίσω στο κελλί μου, ὅπου ο θά-
νατος δὲν θα βραδύνῃ να έλθῃ να μὲ βρῇ.

Καί, λέγοντας αὐτά, έκαμε μιὰ κίνη-
σι, για να κατέβῃ στα ὑπόγεια τῶν άνα-
κτόρων, όπου εύρίσκοντο τὰ κελλιά της
φυλακῆς.

Ο φρούραρχος άλλαξε τότε τόνον.

—Μὲ άναγκάζεις, Χάν, είπες, να μετα-
χειρισθῶ βία, πράγμα πὸν δὲν θα ήθελα
να τὸ κάμω. Φύλακες, συλλάβετέ τον και
οδηγήστε τον κοντὰ στην Ιουδήθ!

Ο Χάν ήταν πὸν εξηντλημένος από τη
διήμερη νηστεία και η αντίστασις πὸν έ-
πρόβαλε ήταν πὸν άσθενής.

Οι φρουροί, κρατώντας τον σηκωτὰ
απὸ τὰ χέρια, τὸν ὡδήγησαν σε λίγο έξω
των άνακτόρων και έπειτα, διασχίζοντας
τοὺς δρόμους της Βεθούλης, τὸν έφεραν
στὸν χώρο των συνελεύσεων του λαού.

Η Ιουδήθ, στο διάστημα αὐτό, είχε
κατεβῇ από τὸ φορείο της και συνωμι-
λούσε με τοὺς άρχοντας πὸν την περι-
στοιχίζαν.

Δὲν είχε κάμει καθόλου λόγο για τη
νυκτερινή περιπέτειά της, αλλ' επανέλαμ-
βανε διαρκῶς ότι ο άγών δὲν είχε τε-
λειώσει και ότι ὥςως άπέμενε άκόμη τὸ
κυριώτερον να κάμουν.

Γι' αὐτὸ και η πρώτη διαταγή πὸν έ-
δωσε ήταν να ξαναγυρίσουν οί στρατιῶ-
τες στὶς θέσεις τους, επάνω στα τείχη
και να περιμένουν εκεί να μάθουν τις ά-
ποφύσεις της.

Η εμφάνισις του Χάν, περιστοιχιζο-
μένου από τοὺς φρουρούς, έκαμε την Ι-
ουδήθ να ταραχθῇ.

—Σὰς είχα διατάξει, εφώναξε, να τὸν
αφήσετε έλευθερο. Γιατί τὸν κρατεῖτε ά-
κόμη;

—Δὲν ήθελε να έλθῃ, δέσποινα. απήν-
τησε ένας από τοὺς φρουρούς, και ο φρο-
υραρχος της φυλακῆς μᾶς διέταξε να τὸν
φέρωμε δια της βίας ἐνώπιόν σου.

—Καλά, αφήστε τον τώρα.

Οι φρουροί άπειμακρόνησαν.

Αλλ' ο Χάν δὲν ἐκίνηθη καθόλου από
τη θέση του.

—Χάν, είπες η Ιουδήθ, δὲν άντιλαμβά-
νεσαι λοιπὸν ότι είσαι έλευθερος;

—Ο νέος δὲν απήντησε.

—Πλησίασε, επανέλαβε η Ιουδήθ, με
τροφεὴ φανή. Είναι άνάγκη να άνακτῇ-
σῃς

πέτεια ξαναγύρισε και πάλι κοντά τους.
'Η 'Ιουδήθ έστάθηκε επί μερικέσ στυγ-
μέσ ακίνητη, προσβλέποντα τὸ πλῆθος.

Τὸ ὄφρὸς τῆς ἐφάνερενε μιὰ ἀπόλυτη
ἡρεμία καὶ τὰ χαρακτηριστικά τῆς εἶχαν
τὴν ἐκφρασι τῆς γαλήνης.

—Πολίται τῆς Βεδοῦλης, εἶπε, μὲ ἡχη-
ρῇ φωνῇ, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλες τῖς
ἐκδηλώσεις συμπαθείας ποὺ μοῦ ἐδείξα-
τε κατὰ τῖς τελευταῖες ἡμέρες. 'Η πα-
τρίς μας διέτρεξε ἕνα μεγάλον κίνδυνον, ὁ
ὁποῖος δὲν ἐπέρασε ἀκόμη...

Τὸ πλῆθος τὴν ἐκύτταξε ἐκπληκτο.
Τὶ εἰσήμαιναν αὐτὰ τὰ λόγια;
'Η Οὐσία τῆς δὲν εἶχε λοιπὸν σὲ τίποτε
ὠφέλησει;

—Ὁπλιοῦτε μὲ ὅλο τὸ θάρρος σας
τώρα, ἐξερκοῦσθε τὴν 'Ιουδήθ, καὶ ἀ-
κούστε με τί ἔχω νὰ σὰς πῶ: 'Ὁ τρομερὸς
'Ολοφέρνης, ὁ ἐχθρὸς μου καὶ ὁ ἐχθρὸς
ὅλων σας, δὲν ὑπάρχει πιά...

Λέγοντας αὐτὰ, ἐσήκωσε ἀπὸ τὸ ἐδα-
φος τὸ μικρὸ δέμα, ποὺ εἶχε πάντοτε μα-
ζί τῆς καὶ τὸ ἔδωσε σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς
φρουροὺς ποὺ τὴν περιετοίχιζαν:

—'Αφαίρεσε τὴν πορφύρα, διέταξε, καὶ
δεῖξε τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ τοῦ δέματος
στὸ λαὸ τῆς Βεδοῦλης.

'Ὁ φρουρὸς ἐξετέλεσε τὴ διαταγὴ τῆς.
Καὶ τότε, ἐμπρὸς στὸ κατάπληκτο πλῆ-
θος, ἐπρόβαλε ἡ κεφαλὴ τοῦ 'Ολοφέρ-
νου εἰδεχθῆς τὴν θέα.

'Ἦταν τόσο ἀπρόσπτο αὐτὸ τὸ θέαμα,
ὥστε ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτά τὸ πλῆθος παρέ-
μεινε ἀκίνητο καὶ σιωπηλό.

Καίμια κινήσεις δὲν ἐπεδόσανε τὴ συγκί-
νησί του, κανένας ἦχος δὲν ἐξέφυγε ἀπὸ
τὰ χεῖλη του.

'Ὅτι ἔβλεπαν ἦταν κάτι τὸ ἀπίστευτο.
'Επειτα, ὅταν ἡ πρώτη κατάπληξις πα-
ρηλθε, μιὰ πελαγία κραυγὴ ἐξέφυγε ἀπὸ
ὅλα αὐτὰ τὰ στόματα, μιὰ κραυγὴ ἀγρίας
χαρᾶς, ποὺ, ἐπὶ πολλὰ λεπτά, ἐδόνησε τὴν
ἀτιμόσφοιρα.

Τὸ πλῆθος ἄρχισε τότε νὰ συρρέῃ ἀπὸ
παντοῦ καὶ νὰ συνωστίζεται γύρω ἀπὸ
τὴν ἐξέδρα.

'Ὅλοι ἤθελαν νὰ ἴδουν τὴν κεφαλὴ τοῦ
'Ολοφέρνης ἀπὸ κοντά, νὰ πειθοῦν ὅτι
ἐκεῖνο ποὺ ἔβλεπαν ἦταν πραγματικότητα
καὶ ὄχι μιὰ ἀπάτη τῆς φαντασίας τὸν.

—'Ὁ 'Ολοφέρνης ἐπέθανε; ἐρωτοῦσαν
ὁ ἕνας τὸν ἄλλον οἱ πολῖται τῆς Βεδοῦ-
λης.

—Εἶναι λοιπὸν αὐτὸ πραγματικὸν τὸ
κεφάλι του;

—Ποῖος τὸν ἐκτόκωσε;

'Η 'Ιουδήθ ἐπεριμενε νὰ ἐκδοκιμασθῇ
ἐντελῶς ἡ περιέργεια αὐτῆ τοῦ πλῆθους.
Καὶ τότε εἶπε:

—Πολίται τῆς Βεδοῦλης, σὰς βλέπω νὰ
ἀναρωτᾶσθε ποῖος ἐκτόκωσε τὸν 'Ολο-
φέρνη. Σὰς ἀπαντῶ λοιπόν: 'Εγώ!

Μία λαχὴ δίδεραμε ὅλο τὸ πλῆθος.
—'Η ἐπρεπε νὰ ὑποκύψω στὶς ἀναι-
σχυντες ἀξιώσεις του, ἐξερκοῦσθε ἡ
'Ιουδήθ, ἡ ἐπρεπε νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸ
τέρας αὐτὸ καὶ νὰ ἀπαλλάξω συγχρόνως
καὶ τὴν πατρίδα μου. 'Επρωτίμῃσα νὰ κά-
μω τὸ δεύτερο. Θέλετε νὰ μάθετε πῶς
κατώρθωσα ἐγώ, μιὰ ἀνίσχυρη νέα, νὰ
φρονέσω τὸν ρωμαλεὸ καὶ ἀγριὸν 'Ολοφέρ-
νη; Δὲν τὸ κατώρθωσα χωρὶς κόπο. Εἴ-
τυχὸς ὅτι ἡ μέθῃ τοῦ 'Ασσυρίου μὲ ἐ-
βοήθησε. Δὲν τὸν ἐκτόκωσα κατόπιν πά-
λης καὶ σὰς τὸ λέγω αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν ὑ-
περτιμῆσετε τὴ σημασίαν τῆς πράξεώς μου.
Τὸν κατέβηκα κοιμώμενον καὶ τότε ἐβύ-
θισα τὸ ξίφος του, τὸ ξίφος ἐκεῖνο μὲ
τὸ ὁποῖον ἀπειλοῦσε τὸ σύμπαν, μέσα στὸ
λαμὸ του. 'Ὁ ἀθλιὸς δὲν ἐξέβαλε οὔτε
μιὰ κραυγὴ, οὔτε ἕνα γογγυσμό. 'Ὁ θάνα-
τός του ἐπῆλθε ἀκαριαίως.

(«'Ελλάς»)

—«ἀκούθει» -

—«ἀκούθει» -

—«ἀκούθει» -

—«ἀκούθει» -

—«ἀκούθει» -

—«ἀκούθει» -

—«ἀκούθει» -

—«ἀκούθει» -

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Ἐπικαίρες σκέψεις ὑπὸ ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Σὰς φέρνω χαιρετίσματα ἀπὸ τοὺς
πεθαμένους σας.

Μόλις ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν μακαρίαν
χώραν των. Καὶ ἔχω ἐνδιαφέροντα πρά-
γματα νὰ σὰς πῶ γι' αὐτοὺς. 'Εν πρώ-
τοις εἶνε ὅλοι καλὰ... εἰς τὴν νέκραν
των—παρ' ὀλίγον νὰ γράψω εἰς τὴν ὑ-
γείαν των.

Οἱ νεκροὶ εἶνε οἱ μόνοι εὐτυχεῖς στὴν
παρούσα φρικτὴ περίοδον τοῦ πολέμου.
Περνοῦν ἐκεῖ κάτω θαυμάσιον θάνατον!
Καὶ δὲν θ' ἄλλαζαν με τίποτε τὴ ση-
μερινὴ τους κατάστασι.

Αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ λόγος, ποὺ δὲν μάς
στέλνουν ποτὲ νέα τους. Κοροῖδα εἶνε;
'Εφ' ὅσον αὐτοὶ καλοπερνοῦν στὸν 'Α-
δῆ, δὲν ἔχουν καμμιὰ ὁρεξί, νὰ τὸ ἀ-
ναγγεῖλουν σ' ἐμὰς τοὺς ζωντανούς.
Διότι δὲν μποροῦν νὰ εἶνε βέβαιοι, ἂν
δὲν θὰ παρατηρηθῇ ἀκατάσχετον ρεύ-
μα μεταναστεύσεως στὸν Κάτω Κόσμον.

'Ενωρὸν λοιπὸν νὰ νύμνῃται μόνοι
τους τ' ἀγαθὰ τοῦ θανάτου. Μ' ἄλλα
λόγια περνοῦν «θάνατον καὶ κότταν» —
ὅπως λέμε ἐμεῖς «ζωὴ καὶ κότταν»...

★
'Ὅταν ἕνα τρελλὸ ὄνειρο μ' ἔφερε
μιὰ ἀπὸ τῖς τελευταῖες νύχτες ἀνάμε-
σά τους, μετέδεχθῆσαν μ' ἐνθουσια-
σμό. 'Ενας νεκρὸς ἔβγαλε πανηγυρικὸ
λόγον. Κι' ἕνας ἄλλος, ζωγράφος αὐτός,
μοῦ ἔκαμε τὸ πορτραῖτό μου, καθ' ὅσον
ἦταν εἰδικὸς στὶς... «νατὺρ μόντε».

Βρέθηκα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα εὐτυ-
χίας. Φαντασθῆτε ἐμένα, ζῶντα μέχρι
πρὸ ὀλίγου μέσα στὶς ἀγωνίες, τοὺς
μύθους καὶ τῖς στενοχωρίες τῆς ἐμπο-
λέμου ζωῆς, νὰ βρεθῶ ἁφνικὰ ἐκεῖ ἐν-
θά οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στενα-
γμός. Δὲν ἐχόρταζε ἡ τάλαιπωρὴ μέ-
νη μου ὑπαρξίς ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν μα-
καριότητα καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ 'Αδου.

Οἱ νεκροὶ μὲ φόρτωσαν μ' ἕνα σωρὸ
περιποιήσεως καὶ φιλοφρονήσεων. 'Ενας
μάλιστα ἐψήλαφσε μὲ τὰ ὀστεώδη χέ-
ρια του τοὺς ὤμους μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Σὰν πολὺ γερός, μοῦ φαίνεται.
Πρόσεξε μὴν πάσης τίποτε.

—'Αφοῦ εἰμαι γερὸς, τοῦ ἀπήντησα,
τί ἄλλω θέλω;

—Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ φο-
βάσαι ἐδῶ κάτω, μοῦ εἶπε: Τὴν ὑγείαν.
Διότι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ... ζωντανέ-
ψῃς ἁφνικὰ—χτύπα ξύλο!—ὁπότε
πὰς χαμένος.

Τότε ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω τὴ νο-
τιότητα τὸν νεκρὸν. Στὸν Κάτω Κό-
σμον τὰ πάντα παρουσιάζονται ἀντί-
στροφᾷ. Εἶχε λοιπὸν δίκην ὁ συνομιλη-
τής μου, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε ν' ἀ-
νησυχῇ, διότι παρουσίαζε συμπτώμα-
τα ἐξαίρετης ὑγείας.

—Ξέρεις τί σὲ συμβουλεύω; μοῦ εἶ-
πε ὑπερτα από λίγο. 'Εδῶ δίπλα εἶνε
μιὰ 'Ασφαλιστικὴ 'Εταιρεία.

—'Ε, λοιπόν;

—Νὰ πᾶς, παιδάκι μου, καλοῦ—
κακοῦ, νὰ κάμῃς μιὰν ἀσφάλειαν... θά-
νάτου!

★
Γιὰ ν' ἀσφαλισθῇς ὁ θάνατος κατὰ
παντός... ἀτυχήματος, τὸ ὁποῖον θὰ
μποροῦσε νὰ ξαναζωντανέψῃ ἕναν νε-
κρὸ, θὰ πῇ ὅτι θὰ εἶχαν παρουσιάσθῃ
παρόμοια κρούσματα στὸν 'Αδῆ. 'Ε-
ρώτησα σχετικῶς τὸν ὑποχρεωτικὸ νε-
κρὸ, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε:

—Κάπου—κάπου παρουσιάζονται
κι' ἐδῶ δυστυχήματα. Αἰφνίς πρὸ ἡ-
μερῶν ἕνας ἀτυχὴς νεκρὸς ξανάζησε.

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Ναί, δυστυχῶς: Ξαναγύρισε στὴ
ζωή. Κρίμα στὸ παιδί! 'Ὅλοι τὸν λυ-
πηθήκαμε καὶ τὸν κλάψαμε...

—Μὰ πῶς ἔγινε αὐτό;

—'Επασχε ὁ κακομοῖρος ἀπὸ νε-
κροφάνεια. Εἶνε, ξέρεις, ἡ νευρασθέ-
νεια τὸν νεκρὸν. Εὕρισκε, λέει, τὸν θά-
νατον βαρὺ. 'Ακου, φίλε μου, τρέλλα!...

—Λοιπόν;

—'Επῆγε καὶ χάθηκε τζάμπα καὶ
δερεσέ...

—Δηλαδή ζωντανέψῃ;

—'Ακριβῶς. Στὴν ἀρχὴ ὑποπτευθῆ-
καμε ὅτι εἶχε γίνῃ... ἐγκλημα ἱατροῦ.

—Κάπου—κάπου παρουσιάζονται
κι' ἐδῶ δυστυχήματα. Αἰφνίς πρὸ ἡ-
μερῶν ἕνας ἀτυχὴς νεκρὸς ξανάζησε.

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Ναί, δυστυχῶς: Ξαναγύρισε στὴ
ζωή. Κρίμα στὸ παιδί! 'Ὅλοι τὸν λυ-
πηθήκαμε καὶ τὸν κλάψαμε...

—Μὰ πῶς ἔγινε αὐτό;

—'Επασχε ὁ κακομοῖρος ἀπὸ νε-
κροφάνεια. Εἶνε, ξέρεις, ἡ νευρασθέ-
νεια τὸν νεκρὸν. Εὕρισκε, λέει, τὸν θά-
νατον βαρὺ. 'Ακου, φίλε μου, τρέλλα!...

—Λοιπόν;

—'Επῆγε καὶ χάθηκε τζάμπα καὶ
δερεσέ...

—Δηλαδή ζωντανέψῃ;

—'Ακριβῶς. Στὴν ἀρχὴ ὑποπτευθῆ-
καμε ὅτι εἶχε γίνῃ... ἐγκλημα ἱατροῦ.

—Κάπου—κάπου παρουσιάζονται
κι' ἐδῶ δυστυχήματα. Αἰφνίς πρὸ ἡ-
μερῶν ἕνας ἀτυχὴς νεκρὸς ξανάζησε.

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Ναί, δυστυχῶς: Ξαναγύρισε στὴ
ζωή. Κρίμα στὸ παιδί! 'Ὅλοι τὸν λυ-
πηθήκαμε καὶ τὸν κλάψαμε...

—Μὰ πῶς ἔγινε αὐτό;

—'Επασχε ὁ κακομοῖρος ἀπὸ νε-
κροφάνεια. Εἶνε, ξέρεις, ἡ νευρασθέ-
νεια τὸν νεκρὸν. Εὕρισκε, λέει, τὸν θά-
νατον βαρὺ. 'Ακου, φίλε μου, τρέλλα!...

—Λοιπόν;

—'Επῆγε καὶ χάθηκε τζάμπα καὶ
δερεσέ...

—Δηλαδή ζωντανέψῃ;

—'Ακριβῶς. Στὴν ἀρχὴ ὑποπτευθῆ-
καμε ὅτι εἶχε γίνῃ... ἐγκλημα ἱατροῦ.

—Κάπου—κάπου παρουσιάζονται
κι' ἐδῶ δυστυχήματα. Αἰφνίς πρὸ ἡ-
μερῶν ἕνας ἀτυχὴς νεκρὸς ξανάζησε.

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Ναί, δυστυχῶς: Ξαναγύρισε στὴ
ζωή. Κρίμα στὸ παιδί! 'Ὅλοι τὸν λυ-
πηθήκαμε καὶ τὸν κλάψαμε...

—Μὰ πῶς ἔγινε αὐτό;

—'Επασχε ὁ κακομοῖρος ἀπὸ νε-
κροφάνεια. Εἶνε, ξέρεις, ἡ νευρασθέ-
νεια τὸν νεκρὸν. Εὕρισκε, λέει, τὸν θά-
νατον βαρὺ. 'Ακου, φίλε μου, τρέλλα!...

—Λοιπόν;

—'Επῆγε καὶ χάθηκε τζάμπα καὶ
δερεσέ...

—Δηλαδή ζωντανέψῃ;

—'Ακριβῶς. Στὴν ἀρχὴ ὑποπτευθῆ-
καμε ὅτι εἶχε γίνῃ... ἐγκλημα ἱατροῦ.

—Κάπου—κάπου παρουσιάζονται
κι' ἐδῶ δυστυχήματα. Αἰφνίς πρὸ ἡ-
μερῶν ἕνας ἀτυχὴς νεκρὸς ξανάζησε.

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Ναί, δυστυχῶς: Ξαναγύρισε στὴ
ζωή. Κρίμα στὸ παιδί! 'Ὅλοι τὸν λυ-
πηθήκαμε καὶ τὸν κλάψαμε...

—Μὰ πῶς ἔγινε αὐτό;

—'Επασχε ὁ κακομοῖρος ἀπὸ νε-
κροφάνεια. Εἶνε, ξέρεις, ἡ νευρασθέ-
νεια τὸν νεκρὸν. Εὕρισκε, λέει, τὸν θά-
νατον βαρὺ. 'Ακου, φίλε μου, τρέλλα!...

—Λοιπόν;

—'Επῆγε καὶ χάθηκε τζάμπα καὶ
δερεσέ...

—Δηλαδή ζωντανέψῃ;

—'Ακριβῶς. Στὴν ἀρχὴ ὑποπτευθῆ-
καμε ὅτι εἶχε γίνῃ... ἐγκλημα ἱατροῦ.

—Κάπου—κάπου παρουσιάζονται
κι' ἐδῶ δυστυχήματα. Αἰφνίς πρὸ ἡ-
μερῶν ἕνας ἀτυχὴς νεκρὸς ξανάζησε.

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Ναί, δυστυχῶς: Ξαναγύρισε στὴ
ζωή. Κρίμα στὸ παιδί! 'Ὅλοι τὸν λυ-
πηθήκαμε καὶ τὸν κλάψαμε...

—Μὰ πῶς ἔγινε αὐτό;

—'Επασχε ὁ κακομοῖρος ἀπὸ νε-
κροφάνεια. Εἶνε, ξέρεις, ἡ νευρασθέ-
νεια τὸν νεκρὸν. Εὕρισκε, λέει, τὸν θά-
νατον βαρὺ. 'Ακου, φίλε μου, τρέλλα!...

—Λοιπόν;

—'Επῆγε καὶ χάθηκε τζάμπα καὶ
δερεσέ...

—Δηλαδή ζωντανέψῃ;

—'Ακριβῶς. Στὴν ἀρχὴ ὑποπτευθῆ-
καμε ὅτι εἶχε γίνῃ... ἐγκλημα ἱατροῦ.

—Κάπου—κάπου παρουσιάζονται
κι' ἐδῶ δυστυχήματα. Αἰφνίς πρὸ ἡ-
μερῶν ἕνας ἀτυχὴς νεκρὸς ξανάζησε.

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Ναί, δυστυχῶς: Ξαναγύρισε στὴ
ζωή. Κρίμα στὸ παιδί! 'Ὅλοι τὸν λυ-
πηθήκαμε καὶ τὸν κλάψαμε...

—Μὰ πῶς ἔγινε αὐτό;

—'Επασχε ὁ κακομοῖρος ἀπὸ νε-
κροφάνεια. Εἶνε, ξέρεις, ἡ νευρασθέ-
νεια τὸν νεκρὸν. Εὕρισκε, λέει, τὸν θά-
νατον βαρὺ. 'Ακου, φίλε μου, τρέλλα!...

—Λοιπόν;

—'Επῆγε καὶ χάθηκε τζάμπα καὶ
δερεσέ...

—Δηλαδή ζωντανέψῃ;

—'Ακριβῶς. Στὴν ἀρχὴ ὑποπτευθῆ-
καμε ὅτι εἶχε γίνῃ... ἐγκλημα ἱατροῦ.

—Κάπου—κάπου παρουσιάζονται
κι' ἐδῶ δυστυχήματα. Αἰφνίς πρὸ ἡ-
μερῶν ἕνας ἀτυχὴς νεκρὸς ξανάζησε.

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Ναί, δυστυχῶς: Ξαναγύρισε στὴ
ζωή. Κρίμα στὸ παιδί! 'Ὅλοι τὸν λυ-
πηθήκαμε καὶ τὸν κλάψαμε...

—Μὰ πῶς ἔγινε αὐτό;

—'Επασχε ὁ κακομοῖρος ἀπὸ νε-
κροφάνεια. Εἶνε, ξέρεις, ἡ νευρασθέ-
νεια τὸν νεκρὸν. Εὕρισκε, λέει, τὸν θά-
νατον βαρὺ. 'Ακου, φίλε μου, τρέλλα!...

—Λοιπόν;

—'Επῆγε καὶ χάθηκε τζάμπα καὶ
δερεσέ...

—Δηλαδή ζωντανέψῃ;

—'Ακριβῶς. Στὴν ἀρχὴ ὑποπτευθῆ-
καμε ὅτι εἶχε γίνῃ... ἐγκλημα ἱατροῦ.

—Κάπου—κάπου παρουσιάζονται
κι' ἐδῶ δυστυχήματα. Αἰφνίς πρὸ ἡ-
μερῶν ἕνας ἀτυχὴς νεκρὸς ξανάζησε.

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Ναί, δυστυχῶς: Ξαναγύρισε στὴ
ζωή. Κρίμα στὸ παιδί! 'Ὅλοι τὸν λυ-
πηθήκαμε καὶ τὸν κλάψαμε...

—Μὰ πῶς ἔγινε αὐτό;

—'Επασχε ὁ κακομοῖρος ἀπὸ νε-
κροφάνεια. Εἶνε, ξέρεις, ἡ νευρασθέ-
νεια τὸν νεκρὸν. Εὕρισκε, λέει, τὸν θά-
νατον βαρὺ. 'Ακου, φίλε μου, τρέλλα!...

—Λοιπόν;

—'Επῆγε καὶ χάθηκε τζάμπα καὶ
δερεσέ...

—Δηλαδή ζωντανέψῃ;

—'Ακριβῶς. Στὴν ἀρχὴ ὑποπτευθῆ-
καμε ὅτι εἶχε γίνῃ... ἐγκλημα ἱατροῦ.

—Κάπου—κάπου παρουσιάζονται
κι' ἐδῶ δυστυχήματα. Αἰφνίς πρὸ ἡ-
μερῶν ἕνας ἀτυχὴς νεκρὸς ξανάζησε.

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Ναί, δυστυχῶς: Ξαναγύρισε στὴ
ζωή. Κρίμα στὸ παιδί! 'Ὅλοι τὸν λυ-
πηθήκαμε καὶ τὸν κλάψαμε...

—Μὰ πῶς ἔγινε αὐτό;

—'Επασχε ὁ κακομοῖρος ἀπὸ νε-
κροφάνεια. Εἶνε, ξέρεις, ἡ νευρασθέ-
νεια τὸν νεκρὸν. Εὕρισκε, λέει, τὸν θά-
νατον βαρὺ. 'Ακου, φίλε μου, τρέλλα!...

—Λοιπόν;

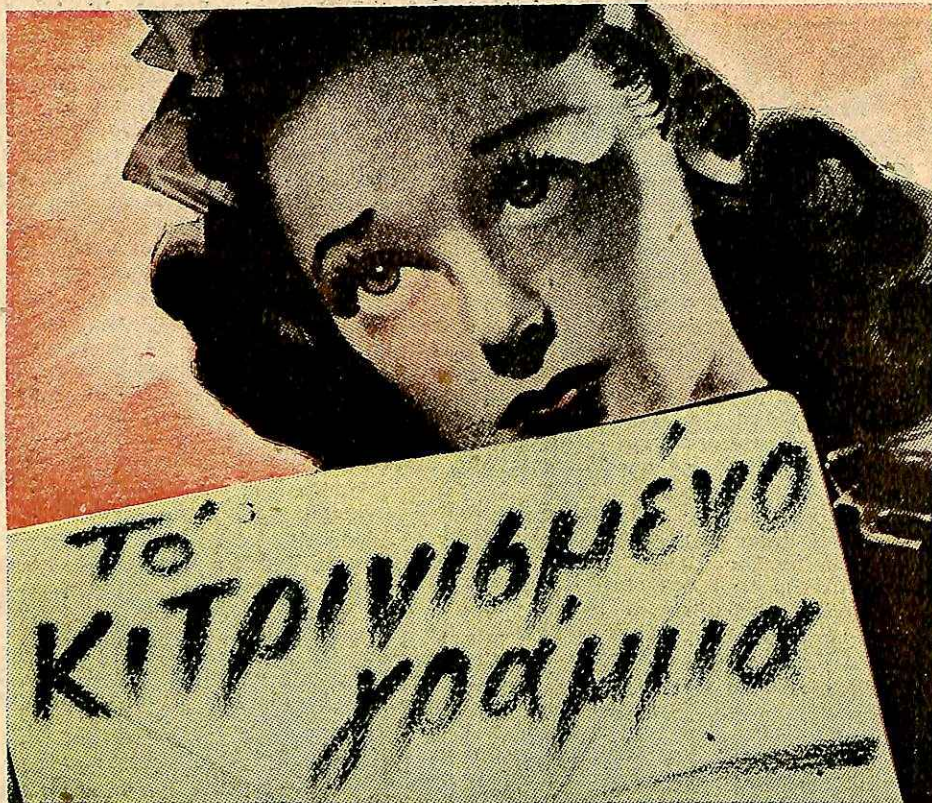
—'Επῆγε καὶ χάθηκε τζάμπα καὶ
δερεσέ...

—Δηλαδή ζωντανέψῃ;

—'Ακριβῶς. Στὴν ἀρχὴ ὑποπτευθῆ-
καμε ὅτι εἶχε γίνῃ... ἐγκλημα ἱατροῦ.

—Κάπου—κάπου παρουσιάζονται
κι' ἐδῶ δυστυχήματα. Αἰφνίς πρὸ ἡ-
μερῶν ἕνας ἀτυχὴς νεκρὸς ξανάζησε.

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

Ένα τρυφερότατο διηγημάκι του Σ. ΚΟΝΙΓΚ

Ο Άντ Μπερτιέ, που ο πόλεμος τον υπερέλασε να ξαναφορέσει, ύστερα από χρόνια, την στολή του λοχαγού, κυττάζονταν στον καθρέφτη. Δεν είχε παχύνει, δεν είχε αλλάξει, του έρχονταν η στολή του, και θα έκανε φιγούρα στο σύνταγμα του.

Χαμογέλασε στη σκέψη ότι από νεκτική συνήθεια ήθελε να φαίνεται κομψός και στην περίοδο του πολέμου.

Ήθελε και με την στολή του να διατηρήσει το γούστο του ώριμου άνδρα, που συντέλεσε κι αυτό να γίνει αγαπητότατος στον κόσμο και ιδίως στις γυναίκες ως τραγουδιστής.

Τώρα, ο διάσημος τραγουδιστής ήταν έτοιμος να φύγει για το σύνταγμα του.

Σε λίγη ώρα θ' άφηνε το σπίτι του, κι εκεί μέσα όλες του τις παιδικές αναμνήσεις. Ωστόσο, δεν ήθελε να εγκαταλείψει και την παιδική του αλληλογραφία, που ίσως νάπεφτε σε ξένα, βέβαια, χέρια.

Άνοιξε, λοιπόν, το συρτάρι του κι άδειασε επάνω στο τραπέζι του όλα τα γράμματα που φύλαγε από χρόνια, κι άρχισε να τα διατάξει από την ηλικία.

Πρώτα έπεσαν στα χέρια του κάτι γράμματα με παιδιαστικό γραφικό χαρακτήρα. Τό ένα ήταν υπογεγραμμένο με τ' όνομα «Αλίκη», το άλλο του το έγραφε η εξαδέλφη του Γενεβιέθ και του έλεγε πως τον περιμένει ανυπόμονα στη λουτρόπολη για να την μάθη κολύμπι.

Νά, και ένα άλλο, γραμμένο αργότερα, πριν είκοσι χρόνια!

Έρχονταν από την αραβωνιαστική του και ήταν γεμάτο τρυφερότητα και υποσχέσεις για το μέλλον. Η αραβωνιαστική έγινε σύζυγος. Την εύχεται που ώνειρευονταν και οι δύο, στον γάμο τους, δεν την δρῖχαν. Έχώρισαν.

Επιμολούθησε ένα μικρό διάστημα στη μοναξιά. Την μοναξιά την διεδεχθησαν αισθηματικές περιπέτειες που γρήγορα λησμονήθηκαν...

Γράμματα άτελειωτα. Τα περισσότερα

στον ίδιο τύπο. Γράμματα αγνώστων θαυμαστριών σταλμένα με ανθοδέσμες στον παθητικό τραγουδιστή. Κοριτσάκια, δεσποινίδες, κυρίες, όλες οι γυναίκες έρωτευμένες μαζί του...

Μα τί απέμενε σήμερα απ' αυτούς όλους τους έρωτες; Τα γράμματα! Νά, όμως, που και τα γράμματα έρχονταν να τα σαρώσει ο άνεμος του πολέμου.

Ποιός ο λόγος να τα ξαναδιαβάσει; «Αγαπημένε μου...». Πολυαγαπημένο μου...

Η φωνή της χαράς, η αυτοπεποίθησις του καρδιοκατακτητού, η ανάνησις των ευτυχισμένων ωρών, έμεναν μέσα του κλεισμένα. Ένα δάκρυ σιγοτρέμισε στην άκρη των ματιών του. Τό χέρι του τρεμούλιασε έλαφρά καθώς κρατούσε τό κιτρινισμένο γράμμα... Ή εύχεται του ανθρώπου δεν μπορεί παρά να είναι εφήμερη: Έσχισε τό γράμμα.

Φιλιά, τρυφερότης, έρωτικό πάθος. Όλες οι μορφές της αγάπης έπαιρναν μία μόνη μορφή, την μορφή της ψευτιάς.

Ποιά τάχα τόν αγάπησε πραγματικά; Έξακολουθούσε να σχίζει ακατάπανστα. Για μία στιγμή όμως σταμάτησε συλλογισμένος μπροστά σ' έναν μικρό φάκελλο, παλαιάς μόδας. Έβγαλε από μέσα τό χαρτί γραμμένο με τρεμάμενο χέρι: «Παιδάκι μου, τό νύχτα όταν θά βγῃς από τό θέατρο μῆν ξεχάσεις να φορέσεις τό παλτό σου. Μῆν τό ξεχάσεις, παιδί μου, νάχης τῆν εὐχή μου... Ή μητέρα σου».

Και μέσα απ' όλα εκείνα τὰ γράμματα, ο έρωτος λογαγὸς Μπερτιέ, έπῃρε μονάχα ένα. Τό έβαλε στο πορτοφόλι του και τό πήρε μαζί του στο μέτωπο. Τό κιτρινισμένο γράμμα της γρηάς μανούλας του... Σ. ΚΟΝΙΓΚ.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο κ. Λ, που δεν φημίζεται και τόσο για τῆν έξυπνάδα του, έκάλει σε μία μέρα τὸν γιατρό να έπισκεφθῇ τὸν άρρωστο γυιό του. Ο γιατρός δεν απέκρυψε από τὸν πατέρα, ότι ἡ άρρώστεια τοῦ παιδιοῦ του ἦταν πολὺ σοβαρή.

— Ναι, τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας, τὸ ξέρω... Όταν ἦμουν μικρός, άρρώστησα κι' ἐγὼ από τυφοειδῆ πυρετό και ὁ γιατρός εἶπε στοὺς γονεῖς μου: «Ἡ άρρώστεια αὐτή εἶνε πολὺ σοβαρή, γιατί ὁ άρρωστος, ἢ θά πεθάνῃ ἢ θά μείνῃ ἡλίθιος σ' ὅλη του τῇ ζωῇ». Λοιπόν, γιατρέ μου τὸ βλέπετε, δεν πέθαναι!

Ένας νεαρός γιατρός κάθεται δίπλα στο κρεβάτι νεαρῆς έπίσης άρρωστης και άκούει με ὑπομονή τὸ άτελείωτο ιστορικὸ τῆς παθήσεώς της.

— Ἡ ασθένειά σας, δεσποινίς, λέει μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀφηγήσεως ὁ γιατρός, δεν εἶνε κυρίως ασθένεια. Εἶνε μία ἀδιάρεσία, μία δυσάρεστη κατάσταση τοῦ σώματος, που θά περάσῃ όταν παντρευθῆτε.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἔχετε δίκιο, τὸ δρῖκατε, γιατρέ, ἀπαντᾷ κοκκινίζοντας ὕστερα από λιγὸστιγμὴ σιωπῇ ἡ νεαρά άρρωστη. Θ' ἀκολουθῶ τῆν συμβουλὴ σας και... να σὰς πῶ τῆν γνώμη μου; Πάρτε με εἰσεῖ!

— Τί λέτε, δεσποινίς; ἔκαμε ὁ γιατρός καθώς ἀνασηκωνόταν από τῆν θέσι του. Καὶ δεν ξέρετε ότι ἐμεῖς ὁ γιατρός γράφομε μόνον τὰ γιατρικά, ἀλλὰ δεν τὰ παίρνομε και ὁ ἴδιος!

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Αποκαλυπτόμενα από τους οίωνους ΟΙΩΝΟΙ ΑΠΟ ΣΩΑ

ΟΙ ΜΥΙΓΕΣ

Αν δῆτε μυῖνα να πετᾷ με γύρους... Σημαίνει: Στενοχώριες και φροντίδες.

Αν ανεβαῖν κατά μήκος ενός τοῖχου ἢ επίπλου... Ελάττωσιν τῶν στενοχωριῶν σας.

Αν καταβαῖν... Χειροτέρευσιν τῶν στενοχωριῶν σας.

Αν πετᾷ έξω από τὸ παράθυρο... Εξαφανίσιν τῶν στενοχωριῶν σας.

Αν κάθεται στο ταβάνι... Απομάκρυνσιν τῶν στενοχωριῶν σας.

Αν κάθεται στη γῆ... Σταθεροποίησιν τῶν στενοχωριῶν σας.

(Οι δαιμονογράφοι ισχυρίζονται ότι ὁ Βεελζεβούλ, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε έπονομάζεται και «άρχων τῶν μυιγῶν» και ὁ ὁποῖος εἶναι, κατὰ τὰς Γραφὰς και τὰς Εὐαγγέλιας ἀόμνη, ὁ πρίγκιπ τῶν διαβόλων, συχνά παρουσιάζεται από μορφήν μεγάλης μυῖνας.

500 ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

εὐνόησε ὁ ΠΟΛΕΜΟΣ

Οἱ γάμοι αὐξήθηκαν ἀφ' ὅτου άρχισε ἡ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΡΡΑΞΙΣ

Ποιός θά τὸ περίμενε; Ο πόλεμος έφερε αὐξῆσιν τῶν γάμων στην Ἑλλάδα!

Σ' ἐποχή, που ἡ Εὐρώπη εἶνε ἀναστατωμένη και παντοῦ μυρίζει μπαροῦτι, οἱ Ρωμηοὶ παντρεύονται σωρηδόν. Αὐτό μὰς ἐπιπροφόρησε, πρὸς μεγάλην μας ἐκπληξιν, ὁ ἱερωμένος, που ἔχει τοποθετηθῇ στην ὑπηρεσία ἐκδόσεως ἀδείων γάμου.

— Αφ' ὅτου ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος μὰς εἶπε, ἐκδίδομε ἑκατὸν πενήντα ἔως διακόσιες ἀδείες γάμου τὸν μήνα πέρα πάνω από τὸν συνηθισμένο ἀριθμό...

— Διπλαθῇ, τὸν καιρὸ τῆς Εἰρήνης πόσες ἀδείες ἐξεδίδετε;

— Τετρακόσιες περίπου τὸν μήνα.

— Και από τὸν Σεπτέμβριο, που ἔχομε πόλεμο;

— Πεντακόσιες πενήντα ἔως ἑκατόσιες...

— Διπλαθῇ, μέσα στοὺς τρεῖς μῆνες τοῦ πολέμου ἔχουν γίνει πεντακόσιοι γάμοι περισσότεροι.

— Περίπου... Ἰδίως στίς ἀρχές τοῦ Σεπτεμβρίου, που ἔχειροτέρευσε ἀπότομα ἡ κατάσταση, δεν προφθάναμε να δίνωμε ἀδείες.

— Ποῦ τὸ ἀποδίδετε αὐτό τὸ φαινόμενο;

— Νά σας πῶ: Ἦσαν πολλὰ ζευγάρια, που ὁ σχέσεις τους εἶχαν ἀρκετὰ προχωρήσει και γι' αὐτό έσπευσαν να τίς νομιμοποιήσουν προτοῦ ξεσπάσῃ ἡ πόρα. Αὐτό τὸ γεγονός τιμὰ βεβαίως τοὺς ἀνδρες ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πριν τυχὸν μεταθεῖν στα πεδία τοῦ πολέμου, ἤθελαν να κατοχυρώσουν τῆν τιμῇ και τῆν θέσιν μέσα στην κοινωνία, τῆς νέας που ἀναποῦσαν.

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ

Και ἔτσι, πεντακόσιες νέες ἔχουν τώρα στήσει τῆν ἀνέγική τους φωλιά και ζοῦν ὑπερήφανες στο πλεῦρό τοῦ ἀνδρός τῶν. Κι' αὐτό τὸ φεῖλουν κυρίως στον πόλεμο.

Ο πόλεμος ἔδωσε τῆν ἀπότομη ὥθισιν να λυθῇ μέσα σε λίγες ἡμέρες ἡ και ὥρες, τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῶν, που παρέμενε στάσιμο ἐπὶ τὸσον καιρό. Ο ὑποψήφιος γαμπρός δεν ἔλεγε να τὸ ἀποφασίσῃ. Ἦταν πάντα διστακτικὸς και ἐπείμενε, ὅπως ἔλεγε, ν' ἀνταῖλιον ἡρεμώτερες και καλύτερες ἡμέρες.

— Αλλ' όταν ἡ Γερμανία ἐπέδωσε τελεσίγραφο στην Πολωνία, ἔπραξαν τὸ ἴδιο και ὅλες οἱ αραβωνιασμένες ἢ και ἀπλῶς ἔρωτευμένες Ὑπέβαλαν διπλαθῇ κι' αὐτὲς τελεσίγραφικούς ὁρους στοὺς ἀγαπημένους τῶν.

— Ε, τί λές; Μ' ἀγαπᾷς ἢ ὀχι;

— Σ' ἀγαπᾷ, ἀπαντοῦσε ὁ νέος.

Τί ἄλλο εἶχε ν' ἀπαντήσῃ;

— Αφοῦ λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς, πρέπει να με παντρευθῇς...

— Μά...

— Δεν ἔχει μὰ και ξεμά... Ἐδὼ πόλεμος γίνεται... Αὔριο σε παίρ...

νουν στρατιώτη και ὅτε με ξαναβλέπει οὔτε σε ξαναβλέπω. Ἄν θέλῃς, λοιπόν, να μείνωμε ἐνωμένοι, στή ζωῇ και στο θάνατο, πρέπει να με παντρευθῇς...

Ἐδαφος ὑποχωρήσεως δεν ἀπῆρχε. Ἡ γάμος ἢ διακοπή σχέσεων. Εἶχε φθάσει, ὅπως λέμε, ὁ κόμπος στο χτένι. Τότε λοιπόν, αὐτοὶ που ἀγαποῦσαν εἰλικρινὰ τίς φίλες τῶν ἢ τίς αραβωνιαστικές τῶν, ἔδεχθησαν τοὺς ὁρους τοῦ τελεσίγραφου. Καὶ ἔτελεσαν τοὺς γάμους τῶν.

Νά, γιατί παρετηρήθη αὐτὸς ὁ γαμήλιος ὁργασμὸς ἐν καιρῷ πολέμου.

ΤΑΡΑΧΩΔΕΙΣ ΥΜΕΝΑΙΟΙ

Ὑπὸ τὸν κράτον λοιπὸν τῶν τηλεθῶλων προχώρησαν πολλές Ἑλληνίδες εἰς τὸν θωμόν τοῦ Ὑμεναίου. Ἡ εὐτυχία τῶν ἦταν ἀνάμικτη με τῆν ἀνησυχία τῆς πιθανῆς ἀναχωρήσεως τοῦ συζύγου διὰ τὸ μέτωπον.

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀνησυχία ἦταν τὸ πιπέρι τῆς γαμηλίου εὐδαιμονίας. Ἐκανε τὸν γάμον νοστιμώτερον. Διότι με μεγαλύτερη λαχάρα ρίχνεται κανεὶς σ' ἕνα φαγητό, όταν φοβᾶται μήπως από στιγμή σε στιγμή τοῦ τραβήξουν από ἐμπρός του τὸ πιάτο.

Κάτι τέτοιο συνέβη με τίς νεόνυμφες. Ἐζησαν κατὰ πολὺ ἔντονον τρόπο τὸν γάμον τους. Κάθε φορά, που ἐκυκλοφοροῦσε παράρτημα ἐφημερίδος στο δρόμο και ἀνήγγελλε νέα πολεμικά γεγονότα, οἱ νεόνυμφες ἐσφιγγονταν με δονικὴ ἀγωνία στο πλεῦρό τοῦ ἀνδρός τῶν. Ἡ κίνησις τῶν αὐτῇ ἐσήμαινε: «Σήμερα ζοῦμε. Αὔριο κανεὶς δεν ξέρει που θά εἰμαστε και ἂν θά ἀπάρχωμε. Ἀς χαροῦ με σήμερα τῇ ζωῇ μας».

Οἱ γάμοι λοιπόν, που ἔγιναν κατὰ τὸ τελευταῖο ἐμπόλεμο τρίμηνον μπορούν να καυχήθουν, ὅτι ἐτελέσθησαν μέσα στην γεμάτην ἰδιὰ τερά θέληστρά ἀτμόσφαιραν τοῦ κινδύνου. Ὡστε ὑπερήφανος αὔριο θά μπορούν πολλοὶ και πολλές να λένε:

— Στοῦ πολέμου τὸν καιρό, ἔπαντρευθῆκα κι' ἐγὼ!

Οἱ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΣΤΡΙΒΟΥΝ

Συνέβη ὅμως και ἡ ἄλλη περίπτωση: Πολλοὶ έσπευσαν να «τὸ κόψουν λάσπη», όταν ἡ φίλη τῶν τοὺς τὸ ἔθεσε καθαρά τὸ ζήτημα, ὅτι ἔχουν χρέος να βάλουν στεφάνι.

— Αστείεςεσαι; Ἦταν ἡ ἀπάντησις τους. Δεν ἔχω καμμιὰ διάθεσιν να μπλέξω σε τέτοια ἐποχή.

Αὐτὴν τῆν δικαιολογία ἔβρισκαν. Καὶ ἔστριβαν. Καὶ ἔτσι ὁ ἔρωσ τῶν ἀπεδεικνύετο ψεύτικος και χωρίς «σοβαροὺς σκοπούς». Εἶχαν διπλαθῇ μπλέξει με μία νέα γὰ να περνοῦν τὸν καιρό τους. Κι' όταν εἶδαν τὰ σκοῦρα, ἔπῃραν δρόμο.

Ο πόλεμος, ἀρα, πολλὰ μεν ζευγάρια ἔνωσε με τοὺς ἱεροὺς δεσμούς τοῦ γάμου, ἀλλὰ και πολλὰ διέλυσε. Ἡ σπάθη τοῦ Ἀρεῶς ἔπραξε ὅτι περὶ τοῦ ὁσπῆ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου: Ἐκοψε τοὺς γορβίους δεσμούς πολλῶν εἰδυλίων.

Πολλὲς κοπέλλες εἶχαν τυλιχθῇ στα δίχτυα κάποιου ὀλεθρίου νέου με εὐλογίστους τρόπους και ἑλαστικὴν συνείδησιν και δεν μπορούσαν να βροῦν ἀκρῇ.

Ἐλεγε ὁ νέος αὐτὸς και ὀρκιζόταν ὅτι εἶνε τρελλὸς από ἔρωτα. Μὰ όταν ἡ κοῦβεντα ἔφθανε στὸ γάμο ἔβρισκε ἐπιχειρήματα να ξεφεύγῃ.

Ἦλθε ὁ πόλεμος. Τὸ κανόνι ἔβροντῆσε. Ἡ ἔρωτευμένη νέα ἐθάπτισε τίς ἀποφάσεις τῆς στο πῦρ τῶν πρώτων μαχῶν. Τίς ἔκαμε ἀλύγιστες, σταθερές, χαλύβδινες. Ἐπῆγε κι' ἐδρῆκε τὸν νέον, που ἰσχυριζόταν, ὅτι τῆν ἀγαπᾷ και τοῦ εἶπε στην σύντομη και ἐπιτακτικὴ γλώσσῃ τῶν πολεμικῶν ἀνακοινώσεων.

— Νά με παντρευθῇς!

Ο νέος ἐκύταξε παλὶ να ξεγλυοστήσῃ.

— Μὰ περίμενε λίγο, ἀγάπη μου, να ξεκαθαρίσουν τὰ πράγματα...

Αὐτὴ ἦταν ἡ στερεότυπη τακτικὴ του στίς ἐιρηνικὲς περιόδους. Σ' ἐποχὴ ὅμως πολέμου ἡ ἴδια τακτικὴ δεν μπορούσε να σταθῇ. Ἡ νέα ἤθελε να τελειώῃ μὴ και καλῇ.

— Νά περιμένω; Μέχρι πότε; Μέχρι ὅτου τελειώσῃ ὁ πόλεμος;

— Μὰ, βέβαια!...

— Διπλαθῇ ἐπὶ τρία, τέσσερα, πέντε χρόνια και ὅαλε; Ἀ, ὅχι, ἀγαπητέ μου. Αὐτὸ δεν μπορεί να γίνῃ. Ἡ θά παντρευθοῦμε τώρα ἢ ποτέ...

Ο φίλος προτιμοῦσε τὸ «ποτέ». Καὶ δεν ξαναφαινόταν. Ἐβεῖνε ἔτσι πόσο ψεύτικα και ὑποκριτικά ἦσαν τὰ δῆθεν αἰσθηματά του.

Καλύτερα γὰ τῆν κοπέλλα που ἤρχοντο ἔτσι τὰ πράγματα.

ΤΟ 1940 ΔΙΣΕΚΤΟΝ

Γιὰ τὸ καλὸ, λοιπόν, τῶν κοριτσιῶν μας πρέπει να γίνεται κάθε τόσο κι' από ἕνας πόλεμος γὰ να δάξῃ κάθε ἔρωτευμένο κατεργάρη στον πάγκο του. Πάντως τὸν τελευταῖον πόλεμο πολλές πρέπει να τὸν εὐγνωμονοῦν. Διότι χάρις σ' αὐτὸν ἔχοντες τὸν περιπόθητον χορὸν τοῦ Ἰωάννου. Κι' αὐτὲς εἶνε, ὅπως εἶπαμε, περίπου πεντακόσιες. Γιὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν μονάχα μῶν, ὁ ἀριθμὸς εἶνε σοβαρός.

— Ἡ αὐξῆσις τῶν γάμων, μὰς εἶπεν ὁ ἀρμόδιος ἱερωμένος, ὀφείλεται και στο γεγονός, ὅτι τὸ ἐρχόμενο ἔτος 1940 εἶνε δισεκτόν και μερικοὶ ἔχουν τῆν πρόληψιν, να μὴ θέλουν να παντρευθοῦν σ' ἕναν τέτοιο χρόνο. Γι' αὐτό σπεύδουν να τελέσουν τοὺς γάμους τῶν πριν ἐκπνεύσῃ τὸ λῆγον ἔτος.

Ὅπως ὁποτε, τὸ τελευταῖο τρίμηνο τοῦ 1939, που ὑπῆρξε τὸσον ταραχώδες γὰ τῆν δυτικὴν Εὐρώπην, στή δικὴ μας χώρα διέρχεται μέσα σε νυφικὰ πέπλα, ἀνθοὺς λεμονεῶν και βροχὴν κουφῶτων. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ζωὴ ἐτοιμάζεται ν' ἀναπληρώσῃ τὰ κενὰ τὰ ὁποῖα θ' ἀνοίξῃ ὁ θάνατος στίς τάξεις τῶν μαχομένων.

Σ' ἐποχὴ, που οἱ ἄλλοι λαοὶ γεννοῦν ζητήματα και ἀφορμές πολέμου μεταξύ τῶν, ὁ δικὸς μας λαὸς ἐτοιμάζεται να γεννήσῃ ἀπογόνους. Μαζὶ με τῆν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ἐντείνεται στή χώρα μας και ἡ ἀνθρωποκαλλιέργεια.

Α. Γ.

Λευκή γτε Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

36ον

—Ναι, έσύ είσαι, έσύ είσαι που έπυρο-
δόλησες τόν καλό μου μπάριμπα Βισέτρο!
Έσύ είσαι, γιατί δίχως άλλο τόν είχες
ακούσει να περπατάει στα χαλίδια και θα
είπες μόνος σου ότι θα σούσπαζε τόν κε-
φάλι σαν κακοτύπος που είσαι. Θα ύπο-
πτευόμηνες, έσύ που είσαι άρκετά δειλός
ώστε να προσβάλλεις ένα κορίτσι που δεν
μπορούσε να υπερασπισθής εναντίον της
κηρυχιάς σου, θα ύποπτευόμηνες λέγω
ότι ο άνθρωπος που ερχόταν να δοθήση
τό δύστυχο κορίτσι θα σ' έτάραζε στο
ξύλο και θα σ' έπνιγνε καλύτερα παρά να
σ' αφήσει να τού ξεφύγεις από τα χέρια...
Και τότε πήρες τόν τουφέκι που είδα στο
όπλοστάσιο τού πύργου... 'Α, άθλιε, έξη-
κολούθησε φθάνοντας στην τελευταία
δαθμίδα τού παροξυσμού, δεν σου άκού-
σε που έβιάσες, που έμόλυνες, που ατί-
μασες την δεσποσύνη Τζέννη, έπρεπε και
να δολοφονήσεις ακόμα τόν μπάριμπα Βι-
σέτρο!

Σαφηνικά ο Ζωζό διεκόπη βλέποντας ότι
οι δύο γιατροί ώριμούσαν προς τόν πλη-
γωμένο.

Πραγματικά, ακούγοντας την διήγησι
του νεαρού εργάτου και μαθαίνοντας ότι
ή κόρη του υπήρξε θύμα βδελυράς άποπεί-
ρας, ο κόμης ντε Μοράν, έκαμε ν' αφήσει
κραυγή αλλά δεν μπόρεσε να προσφέρει λέ-
ξι. 'Επί πλέον παρετήρησε την κόρη του
μ' έκφρασι τρόμου και άγωνίας.

Τα χαρακτηριστικά του ήσαν άλλοιω-
μένα. Τό μισάνοιχο στόμα του είχε συ-
σπασθής σαν να είχε ήδη ύποστη όλη την
φρικώδη άγωνία τού θανάτου.
'Επειτα ύπακούοντας στόν άνευ άπατε-
λέσματος άγώνα αυτό είχε μείνει άκίνη-
τος με τα βλέφαρα ορθάνοιχτα και τα μά-
τια άπλανη.

Όπως ήταν έπόμένο, ή σκηνή αυτή έ-
προξένωσε ζωηρά έντύπωσι, στους παρι-
σταμένους τών όποιών τα βλέμματα ύπυ-
θύνθησαν συγχρόνως προς τόν πληγω-
μένον, τόν όποιον περίμεναν να δούν πε-
θαίνοντα.

Ο Μαρσιάλ έπωφελήθη της στιγμής αυ-
τής για να πλησιάση την εργάτρια.

Ευαρεστηθήτε να σηκώθητε, δεσποι-
νίς, της είπε χαμηλόφωνα. Θα κατάλα-
βαίνετε βέβαια κι' έσείς ότι ή θέσις σας
δεν μπορεί παρά να προκαλή όδυνήρη έν-
τύπωσιν σ' αυτόν τόν δυστυχή! Σας συ-
νιστώ λοιπόν, δεσποινίς, ν' αφήσετε ήσυχ-
ους τούς γιατρούς να παράσχουν τις πε-
ριποιήσεις που άπαιτείται άπαραίτητως ή κα-
τάστασις τού πληγωμένου.

Η νέα σηκώθηκε και τρικλίζοντας εδά-
δισε προς ένα καθίσμα, όπου σωρεύσθηκε
φέροντας τα χέρια στο πρόσωπό της για
να μη συναντήση τα βλέμματα τού Μαρ-
σιάλ.

Σε λίγο ο γιατρός Βαλεντί δήλωνε φω-
νηχά, ότι ο πληγωμένος είχε ξαναπαύσει
σε κατάστασι τελείας και πάλιν ήρασιδας.
—Μπορείτε λοιπόν, κ. άνακριτά, να έ-
παναλάβετε την άνακριση, πρόσθεσε, γιατί
ο δυστυχισμένος δεν μπορεί πιά ν' ακού-
ση. Ο συνάδελφός μου κι' εγώ, σας τó
βεβαιώνουμε κατηγορηματικώτατα.

Ο ΑΡΣΙΜΠΑΛΝΤ ΤΑ ΜΠΕΡΔΕΥΕΙ

Ο Ντεζανιό άπήτησε κι' αυτός να συνε-

χισθής ή άνακρισις. Είχε συνέλθει άλλω-
στε έντελώς κι' ήταν άποφασισμένος να
δείξη όσο μπορούσε μεγαλύτερη τόλμη.

Και με τόνο ύπερτατης άλαζονείας είπε:
—Δεν μπορείτε ν' άρνηθήτε, κύριοι, ότι
βρισκόμαστε πρό εγκληματικής άποπείρας.

Ο άνθρωπος που περιποιούνται οι για-
τροί ύπεστη δολοφονική επίθεσιν...

—Ναι, διέκοψε ο Ζωζό, και να τó τον-
φέκι που μεταχειρίστηκες...

—Σωπάστε! διέταξε ο άνακριτής.

Και γυρίζοντας προς τόν Ντεζανιό:

—Βρισκόμαστε στο δωμάτιο που χρησι-
μεύει ως αίθουσα όπλοσκήας. Ησαστε σ'
αυτό με την δεσποινίδα Μενιέ. Μπορεί
λοιπόν να ύποθέση κανείς ότι έσείς έξη-
υμποιήσατε τó όπλο αυτό.

Ο Ντεζανιό κάγχασε σαρκαστικά. Ο ά-
νακριτής όμως παρατηρώντας τόν αυστη-
ρότατα:

—'Αναγνωρίζετε τόν τουφέκι αυτό; τόν
ρώτησε.

—Πολύ καλά, μάλιστα!

—Μήπως τó έγερμάσατε έσείς;

—Γιατί να τó κρύψω; Έγώ τó έγέ-
μισα.

—Με ποιά σκοπό;

—Όταν γεμίσει κανείς ένα όπλο γεμι-
κά, τó κάνει γιατί θέλει να τó μεταχει-
ρισθής.

—Επεριμένετε λοιπόν, όπως είπα και
πρίν, να σας έπιτεθούν;

—Ποιός σας τó είπε αυτό;

—Τότε γιατί βάλατε φυσίγγια στο όπλο
αυτό;

—Για να πάω στο πάρκο.

Φοικισίς διέτρεξε τούς παρισταμένους.

Όλοι έσκέπτονταν ότι έφθαναν στην ού-
στα της ύποθέσεως. Κι' αυτός ο Μαρσιάλ
διελογισθής ότι ο Ντεζανιό έκαμε άπει-
σκεψία, που κατά πάσαν πιθανότητα θα
τόν έπεδάρινε περισσότερο.

—Όμοιογείτε, λοιπόν, τού είπε κυτά-
ζοντας τόν κατόματα, ότι πήγατε στο πάρ-
κο;...

—Και βέβαια! Όμολογώ!

—Και ότι ήσαστε ώπλισμένος με τó του-
φέκι αυτό;

—Μάλιστα.

—Παραδέχεσθε επίσης ότι την στιγμή
εκείνη, τó τουφέκι ήταν γεμάτο;

—Δεν δοκιμάζω καμιά στενοχώρια να
σας άπαντήσω καταφατικά.

—Είναι λοιπόν γεγονός;

—'Απολύτως, γεγονός!

—'Αλλά προσέξτε, κύριε Ντεζανιό, έ-
καμε άπότομα ο άνακριτής, έπυρέφατε
λόγια, που μπορούν σε λίγο να έξηγηθούν
εναντίον σας.

—Δεν τ' άνακαλώ, κύριε Μπερέν!

—'Εστω! Ότόσο δεν σας διαφεύγει
βέβαια ότι την στιγμή ακριβώς που πή-
γατε στο πάρκο, βρισκόταν σ' αυτό ένα
άλλο πρόσωπο.

—Ποιά πρόσωπο, σας παρακαλώ;

—Αυτός ο άνθρωπος! άποκρίθηκε ψυ-
χρά ο Μαρσιάλ δείχνοντας τόν πληγωμένο.

—Δεν τó ήξερα!

—Δεν θ' άργούσατε όμως να τόν συναν-
τήσετε, δεν είναι;

—'Αγλαδή αυτό είναι σαν να με κατη-
γορούν με τρόπο πολύ σκανδαλώδη μάλι-
στα... Και δεν τó έπιτρέπω σε κανέναν,
ούτε σ' αυτόν τόν άνακριτή Μπερέν!

Ο Μαρσιάλ χρειάστηκε να συγκρατη-

θής για να μην άπαντήση άπότομα στην αδ-
θάδεια αυτή.

—Είσθε έλεύθεροι, κύριε, είπε με στα-
θερή φωνή, να θεωρήσετε σκανδαλώδη τόν
τρόπο, με τόν όποιον προβαίνω στην άνα-
κριση αυτή. Είμαι μόνος κύριος να έκτι-
μήσω την διαγωγή μου. Έξ ίσου έχω κα-
θήκον ν' άναγνωρίσω την άθωότητά σας,
άν μπορέσετε να μου την άποδείξετε. Πρέ-
πει όμως να παραδεχθής και σεις, ότι εί-
ναι τουλάχιστον παράδοξον τó ότι άνεκα-
λυψαν τó σώμα τού πληγωμένου στην ά-
κρη τού δάσους και ακριβώς όταν, όπως
ο ίδιος είπατε, διευθυννόσαστε προς τó
πάρκο άφού προηγουμένως φροντίσατε να
προμηθευθής ένα όπλο!

—Είχα την πρόθεσι να κυνηγήσω!

—Στά σκεπτείν; Ξεχνάτε ότι ήταν νύ-
χτα; Η άπάντησις σας δεν ήταν πλά με-
λετημένη, κύριε Έδουάρδε Ντεζανιό!

—Μπορώ να τó άποδείξω!

—Περιμένω να τó κάμετε άμέσως!

Ο Ντεζανιό στράφηκε στόν Ιπποκόμο.

—'Αρσιμπαλντ, διέταξε, πές ότι ξέρεις
σχετικά με τó ζήτημα αυτό.

Ο νεαρός ύπηρέτης άνοιξε τó στόμα
του χωρίς να πη λέξι.

—Τί πηγαινα να κάμω στο πάρκο; τόν
ρώτησε ο Ντεζανιό για να τόν διευκο-
λύνη.

—Ο κύριος μου είπε ότι έπαιρνε τó
τουφέκι για να κυνηγήση πουλιά της νύ-
χτας, άν τα πετύχαινε.

—'Ακούτε, κύριε Μπερέν; Έκαμε έμ-
παικτικά ο Ντεζανιό.

Επειτα γυρίζοντας πάλι προς τόν Ιπ-
ποκόμο:

—'Αρσιμπαλντ, ξέρεις ν' άκουσα να
περπατούν στα χαλίδια;

—Καθόλου!

—Φοβόμουν να μήπως έλθουν και μ' έπι-
τεθούν;

—'Όχι, κύριε Ντεζανιό.

Και άναγκάσας τó θάρος του Σαφνί-
κά ο Ιπποκόμος, πρόσθεσε χωρίς να ρω-
τηθής αυτή τη φορά:

—Εκείνο που ξεχνάει να πη ή κύριος
Ντεζανιό είναι ότι, όταν φύγαμε μαζί από
τόν πύργο, κάποιος ήταν στο δωμάτιο της
όπλοσκήας...

—Ναι! ήμουνα εγώ, που κοιμόμουναι
διέκοψε ο Ζωζό.

—'Αλλά δεν ήσαστε μοναχός, ήταν έπι-
σης και ή εργάτρια, άντεϊτε ο 'Αρσιμ-
παλντ. Μάλιστα, έπειδή ή εργάτρια έπε-
κλεισθής άφού έσπρωξε έξω τόν κύριο
Έδουάρδο, έπνιγε αυτός να βρη ένα κλει-
δι που ήταν στην έπαυλι, και μ' έβαλε
σκοπό έξω από την πόρτα να φυλάω μη
έξφυγη ή δεσποσύνη! Αυτή είναι ή έξη-
γησι, και μπορώ να όρκισθώ. 'Επειτα, ά-
φού πρέπει να τα πώ όλα, όμολογώ ότι ά-
σπασα τη φρουρά μου όταν άκουσα τις δύο
τουφεκιές!

» Δεν ήξερα τί μπορούσε να είχε συμβή
και έτρεξα άμέσως στην έπαυλι για να
ειδοποιήσω άμέσως τόν κύριο Ντεζανιό...

—Και τί ύποθέσατε όταν άκούσατε τούς
πυροβολισμούς; ρώτησε ο άνακριτής.

—Σκέφθηκα πως ήταν αυτός, άήνητησε
ο Ιπποκόμος χωρίς διαταγμή, δείχνοντας
τόν Ζωζό, που θα είχε ξυπνήσει κι' έβριζε
τις τουφεκιές για να προκαλή την προ-
σοχή τού κόσμου προς τόν πύργο.

—Με ποιά σκοπό;

—Επειδή ήξερε την δεσποσύνη και μολ-
είχε πη πως είχε έρθει για να έμποδίση
να μη γίνη έρωμένη τού κ. Έδουάρδου.

—Σας τó είπε αυτό; ρώτησε βεβιασμέ-
να ο Μαρσιάλ.

—Μάλιστα, κύριε άνακριτά.

—Τότε όμολογείτε ότι ο κ. Ντεζανιό
είχε την πρόθεσι ν' άπατήση την δεσποι-
νίδα Μενιέ;

» Επεκράτησε στιγμή σιωπής, κατά την
όποιαν οι παριστάμενοι άντηλάσαν βλέμ-
ματα άπορίας. Όλοι είχαν άντιληφής ότι

ο νεαρός άνακριτής έπέμενε... ισσότερο
να έξηχνιάση τó μυστήριο της παρουσίας
της εργάτριας στόν πύργο, παρά την ύπό-
θεσι της άποπείρας φόνου.

Κι' ο Ντεζανιό που από την άβασάνιστη
άπάντησι τού ύπνρέτου του θρέθηκε τώρα
σε δύσκολη θέσι, νοιώθοντας πως θα τού
ήταν σχεδόν άδύνατο ν' άποφύγη μια έ-
ξηγησι γύρω από τις προς την εργάτρια
προθέσεις του, έβριζε μια φυγαλέα μα-
τιά προς τόν 'Αρσιμπαλντ, που, άντιλη-
φείς την σημασία της, άρχισε με την
συνθησιμένη του αυθάδεια:

—Εδώ, κύριε άνακριτά, πρόκειται για
μια άπόπειρα φόνου. 'Αν ύπάρχη λοιπόν
τέτοια, δεν πρέπει να κατηγορήσετε, ούτε
τ' ά κύριο Ντεζανιό, ούτε έμένα γιατί
μπορώ να σας βεβαιώσω πως ο κ. Έ-
δουάρδος έφερε πάλι τó όπλο πίσω γε-
μάτο!

—Πού; ρώτησε έκπληκτος ο Μαρσιάλ.

—Στό δωμάτιο που ήμουναι, διάβολε!

—Είμαι άπολύτως βέβαιος γι' αυτό;

—Βεβαιώτατος, κύριε!

—Και βεβαιώθηκατε μόνος σας ότι τα
φυσίγγια έξακολουθούσαν να βρισκωνται
μέσα στις κάννες;

—Μάλιστα, κύριε Μπερέν.

—Τό όρκίζεσθε;

» Αντι άλλης άπαντήσεως ο 'Αρσιμπαλντ
έσπρωξε τó χέρι.

—Τότε, έκαμε ο Μαρσιάλ, τó ιουφεί
τό άδειασε άλλος...

—Εγώ ίσως; Αυτό θέλατε να πητε.

Και, μη μπορούντας πιά να συγκρατήση
τη συγκίνησι της:

—Ναι, πρόσθεσε ζωηρά, ήμουν άπλεπ-
σμένη!... Όταν είδα πως δεν μπορούσα
πιά να συγκινήσω εκείνον που είχεν όρ-
κισθής την άπάθεια μου και προμελετήθει
την άτίμωσι μου, ναί, τó έπαναλαβόνα
μεγαλόφωνα: θέλησα ν' αυτοκτονήσω!...

—'Αλλά, συλλογισθήκατε, φαίνεται, κα-
λύτερα, έκαμε με κινισμό ο Ντεζανιό, για-
τί μού φαίνεται πως δεν έξετελέσατε την
αυτοκτονία αυτή που είχατε σκεφθής... Δεν
έχω την πρόθεσι να σας μεμφώ γιατί
δειλιάσατε πρό τού θανάτου. Αυτό ήταν
πολύ φυσικό. 'Αλλά εκείνο που δεν είναι
καθόλου φυσικό, είναι πως τó τουφέκι
αυτό έπυροβόλησε μόνο του και πως, από
μεγάλη ιδιοτροπία της τύχης, οι σφαίρες
πήγαν να χτυπήσουν τόν δυστυχισμένον
που περπατούσε ήσυχα στο πάρκο...

—Δεν έπιτρέπω παρόμοιους σαρκα-
σμούς! φώναξε ο άνακριτής θυμωμένος
από τόν ειρωνικό τόνο τού Ντεζανιό.

—Θέλετε, λοιπόν, κύριε Μπερέν, ν' αφή-
σω να με κατηγορήσουν για ένα εγκλη-
μα; 'Ε, αυτό δεν θα γίνη! Θέλετε να
ριφθής φως στην ύπόθεσι, λέγατε πρό όλί-
γου, αλλά κι' εγώ τó άπαιτώ τó φως αυ-
τό όσο κι' έσείς. Κι' άφού δεν τολμάτε
να ρωτήσετε την εργάτρια αυτή, θα τó
κάμω εγώ!

Και γυρίζοντας προς την Τζέννη, ρώτη-
σε κυτάζοντας την κατόματα:

—Μπορείτε να βεβαιώσετε, δ-νίς Με-
νιέ, ότι μεταχειρίσθηκε τó όπλο για να
πυροβολήσω τόν άνθρωπο αυτόν; Σας πα-
ρακαλώ να πητε την αλήθεια, επικαλούμαι
την συνείδησί σας!... Μιλήστε, μα μιλή-
στε λοιπόν!

Η Τζέννη έφερε ζωηρά τó χέρι στο μέ-
τωπό της σαν να θέλε να επικαλεσθής άνα-
μνήσεις που της διέφευγαν. Περιέφερε

—Ναι, άποκρίθηκε, τó είδα τó όπλο
αυτό.

—Σε ποιά μέρος τού δωματίου βρισκό-
ταν;

—Στό κούλωμα τού παραθύρου.

—'Αποκρίνεσθε με πολλήν άκριβειαν,
δεσποινίς. Μας κάnete να ύποθέσωμε ότι
σε κάποια στιγμή άγγίζατε τó όπλο αυτό.

—Είναι αλήθεια! Έκαμε ή νέα ύστερα
από προσπάθεια.

—Τό κινήσατε;

—Ναι... τó έπιασα στα χέρια μου.

—Τί σκέψις λοιπόν σας είχε έρθει και
τό κάματε αυτό;

» Η Τζέννη σηκώθηκε. Και παρατηρών-
τας τόν Μαρσιάλ τρομαγμένη:

—'Ηθελα να πεθάνω! είπε.

» Όλοι τώρα ένέτειναν την προσοχή τους.

» Ακούοντας την νέα να δηλώνη ότι ήθελε
ν' αυτοκτονήση, οι χωροφύλακες και οι
γιατροί άφησαν ιθυρισμόν έκπληξεως.
Μόνον ο Μαρσιάλ έτήρησε σιγή.

Κρατούσε τα μάτια τόν προσηλωμένα
έπάνω στο πρόσωπο της Τζέννης σαν να
θέλε να διαβάση στα βαθύτερα της ψυ-
χής της. 'Επειτα με σοβαρή και μετρημέ-
νη φωνή:

—Δεν έχω λόγους ν' άμφιβάλλω γι' αυ-
τό που είπατε, δεσποινίς Μενιέ, είπε. 'Υ-
πάρχουν, καθώς ξέρουμε, περιστάσεις κα-
τά τις όποιες ο θάνατος επιβάλλεται στους
άπελπισμένους από τή ζωή.

—Στην περίστασι αυτή θρέθηκε, κύριε!
άντεϊτε ή εργάτρια.

Και, μη μπορούντας πιά να συγκρατήση
τη συγκίνησι της:

—Ναι, πρόσθεσε ζωηρά, ήμουν άπλεπ-
σμένη!... Όταν είδα πως δεν μπορούσα
πιά να συγκινήσω εκείνον που είχεν όρ-
κισθής την άπάθεια μου και προμελετήθει
την άτίμωσι μου, ναί, τó έπαναλαβόνα
μεγαλόφωνα: θέλησα ν' αυτοκτονήσω!...

—'Αλλά, συλλογισθήκατε, φαίνεται, κα-
λύτερα, έκαμε με κινισμό ο Ντεζανιό, για-
τί μού φαίνεται πως δεν έξετελέσατε την
αυτοκτονία αυτή που είχατε σκεφθής... Δεν
έχω την πρόθεσι να σας μεμφώ γιατί
δειλιάσατε πρό τού θανάτου. Αυτό ήταν
πολύ φυσικό. 'Αλλά εκείνο που δεν είναι
καθόλου φυσικό, είναι πως τó τουφέκι
αυτό έπυροβόλησε μόνο του και πως, από
μεγάλη ιδιοτροπία της τύχης, οι σφαίρες
πήγαν να χτυπήσουν τόν δυστυχισμένον
που περπατούσε ήσυχα στο πάρκο...

—Δεν έπιτρέπω παρόμοιους σαρκα-
σμούς! φώναξε ο άνακριτής θυμωμένος
από τόν ειρωνικό τόνο τού Ντεζανιό.

—Θέλετε, λοιπόν, κύριε Μπερέν, ν' αφή-
σω να με κατηγορήσουν για ένα εγκλη-
μα; 'Ε, αυτό δεν θα γίνη! Θέλετε να
ριφθής φως στην ύπόθεσι, λέγατε πρό όλί-
γου, αλλά κι' εγώ τó άπαιτώ τó φως αυ-
τό όσο κι' έσείς. Κι' άφού δεν τολμάτε
να ρωτήσετε την εργάτρια αυτή, θα τó
κάμω εγώ!

Και γυρίζοντας προς την Τζέννη, ρώτη-
σε κυτάζοντας την κατόματα:

—Μπορείτε να βεβαιώσετε, δ-νίς Με-
νιέ, ότι μεταχειρίσθηκε τó όπλο για να
πυροβολήσω τόν άνθρωπο αυτόν; Σας πα-
ρακαλώ να πητε την αλήθεια, επικαλούμαι
την συνείδησί σας!... Μιλήστε, μα μιλή-
στε λοιπόν!

Η Τζέννη έφερε ζωηρά τó χέρι στο μέ-
τωπό της σαν να θέλε να επικαλεσθής άνα-
μνήσεις που της διέφευγαν. Περιέφερε

—Ναι, άποκρίθηκε, τó είδα τó όπλο
αυτό.

—Σε ποιά μέρος τού δωματίου βρισκό-
ταν;

—Στό κούλωμα τού παραθύρου.

—'Αποκρίνεσθε με πολλήν άκριβειαν,
δεσποινίς. Μας κάnete να ύποθέσωμε ότι
σε κάποια στιγμή άγγίζατε τó όπλο αυτό.

—Είναι αλήθεια! Έκαμε ή νέα ύστερα
από προσπάθεια.

—Τό κινήσατε;

—Ναι... τó έπιασα στα χέρια μου.

—Τί σκέψις λοιπόν σας είχε έρθει και
τό κάματε αυτό;

» Η Τζέννη σηκώθηκε. Και παρατηρών-
τας τόν Μαρσιάλ τρομαγμένη:

—'Ηθελα να πεθάνω! είπε.

» Όλοι τώρα ένέτειναν την προσοχή τους.

» Ακούοντας την νέα να δηλώνη ότι ήθελε
ν' αυτοκτονήση, οι χωροφύλακες και οι
γιατροί άφησαν ιθυρισμόν έκπληξεως.
Μόνον ο Μαρσιάλ έτήρησε σιγή.

Κρατούσε τα μάτια τόν προσηλωμένα
έπάνω στο πρόσωπο της Τζέννης σαν να
θέλε να διαβάση στα βαθύτερα της ψυ-
χής της. 'Επειτα με σοβαρή και μετρημέ-
νη φωνή:

—Δεν έχω λόγους ν' άμφιβάλλω γι' αυ-
τό που είπατε, δεσποινίς Μενιέ, είπε. 'Υ-
πάρχουν, καθώς ξέρουμε, περιστάσεις κα-
τά τις όποιες ο θάνατος επιβάλλεται στους
άπελπισμένους από τή ζωή.

—Στην περίστασι αυτή θρέθηκε, κύριε!
άντεϊτε ή εργάτρια.

Και, μη μπορούντας πιά να συγκρατήση
τη συγκίνησι της:

—Ναι, πρόσθεσε ζωηρά, ήμουν άπλεπ-
σμένη!... Όταν είδα πως δεν μπορούσα
πιά να συγκινήσω εκείνον που είχεν όρ-
κισθής την άπάθεια μου και προμελετήθει
την άτίμωσι μου, ναί, τó έπαναλαβόνα
μεγαλόφωνα: θέλησα ν' αυτοκτονήσω!...

—'Αλλά, συλλογισθήκατε, φαίνεται, κα-
λύτερα, έκαμε με κινισμό ο Ντεζανιό, για-
τί μού φαίνεται πως δεν έξετελέσατε την
αυτοκτονία αυτή που είχατε σκεφθής... Δεν
έχω την πρόθεσι να σας μεμφώ γιατί
δειλιάσατε πρό τού θανάτου. Αυτό ήταν
πολύ φυσικό. 'Αλλά εκείνο που δεν είναι
καθόλου φυσικό, είναι πως τó τουφέκι
αυτό έπυροβόλησε μόνο του και πως, από
μεγάλη ιδιοτροπία της τύχης, οι σφαίρες
πήγαν να χτυπήσουν τόν δυστυχισμένον
που περπατούσε ήσυχα στο πάρκο...

—Δεν έπιτρέπω παρόμοιους σαρκα-
σμούς! φώναξε ο άνακριτής θυμωμένος

Εὐθύμα ἀνέκδοτα τῶν δικηγόρων μας

Συνεχίζομεν τὰ ἀνέκδοτα ποὺ μᾶς διηγήθηκε ὁ ἀνεξάντλητος εἰς χιούμορ κ. Γ. Πῶπ.

ΧΩΡΟΦΥΛΑΞ ΚΑΙ ΧΟΡΟΣ

“Ένα ὄργανον τῆς τάξεως στὸ Λιόπεσι εἶχε καταγγεῖλει τὸ μισὸ χωριὸ ἐπὶ ἀντιστάσει κατὰ τῆς ἀρχῆς. Στὴ μὴνυσί του ἀνέφερε ὅτι οἱ χωρικοὶ εἶχαν στήσει χορὸ κάποιον ἄνδρα καὶ ὅταν αὐτὸς ἐπενέθη καὶ τοὺς συνέστησε νὰ τὸν διαλύσουν, αὐτοὶ δὲν ὑπήκουσαν. Τὴν ὑπεράσπισαν τὼν κατηγορουμένων εἶχεν ἀναλάβει ὁ κ. Πῶπ. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τὴν ὥρα ποὺ ἐξετάζετο ὁ χωροφύλαξ τὸν ρώτησε ἂν ἡ ἐπέμβασις αὐτῆς ἦταν ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων του.

—Τί δουλειὰ εἶχες ἐσὺ μὲ τὸν χορὸ; Ἐπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσεις νὰ διασκεδάσουν...

Ὁ κ. Πῶπ παρενέβη:

—Ζήτημα ὀρθογραφίας κ. πρόεδρε, εἶπε. “Ἄν τὸν γράφετε μὲ ὄμικρον, ὁ χωροφύλαξ ἦτο τεταγμένος νὰ φυλάττει τὸν χορὸν...

ΗΛΙΚΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Στὸ Πλημμελειοδικεῖον Ἀθηνῶν ἔγινε μιὰ δίκη, στὴν ὁποῖαν ἀντίδικοι καὶ μάρτυρες ἦσαν γυναῖκες, ὅλες γρηές. Μιὰ-μιὰ ποὺ προσήχθη νὰ ἐξετασθῇ ἔδινε στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου τὴν ταυτότητά της:

—Ποῦ ἐγεννήθης; ποῦ κατοικεῖς; πόσων ἐτῶν εἶσαι;

Μόλις ὁ πρόεδρος ἔφθανε στὴν τελευταία λέξι, ὁ κ. Πῶπ, ἀπὸ τὸ ἐδῶλιο τῶν δικηγόρων προσέθετε:

—Δέκα ἔξ ἐτῶν...

ΩΔΙΝΑΙ...

“Ένας ἔμπορος, ποὺ εἶχε κατὰ τὴν κατάστασή του, ἡ-

γειρεν ἀγωγήν κατὰ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας ποὺ ἤρνετο νὰ τὸν πληρώσῃ καὶ εἶχε συνήγορο τὸν κ. Πῶπ. Στὴν ἀγόρευσί του ὁ ἀμίμητος χιούμοριστὴς εἶπε μιὰ φράσι ποὺ ἔμεινε ἀλησμόνητη:

—Αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἑταιρίαι, εἶπε, ὁμοιάζουν πρὸς τὰς γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκπληρώσουν τὴν εἰσφοράν ποὺ λαμβάνουν, αἰσθάνονται ὠδίναν...

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΑ Κ.Τ.Λ.

“Ένας μοτοσυκλετιστὴς παρέσυρε καὶ ἐτραυματίσεν μιὰ κυρία. Δικαζόταν στὸ Πλημμελειοδικεῖο Ἀθηνῶν.

Οἱ ἄθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικού

ΘΑ ΜΕ ΑΠΑΘΑΝΑΤΙΣΩΣΙΝ

Κατέφθασαν οἱ φίλοι μου προχθὲς παταγωδῶς καὶ ἀφοῦ μ' ἐξεσηκώσαντο εὐθὺς ἐπὶ τοὺς ποδῶν, μοὶ εἶπον ὅτι θέλουσιν καὶ ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ μοὶ κατασκευάσωσιν ἐνδόξως προτομήν.

—Ἐράνους θὰ συνάξωμεν, ἐν μὲν φωνῇ ἐτόνισον ἀπ' ὅλους, οἵτινες μ' ἐσὲ ἐσχάτως τὴν ἐφώνισον καὶ ἐπὶ μαρμαρίνῃς πετρῶς μὲ πᾶσαν γὰρ θυσίαν θὰ σὲ ἀνταποδώσωμεν εἰς τὴν “Αθανασίαν”.

Ἐγὼ δὲ μόλις ὄνομα ἤκουσας... θηλικόν, ἐδέχθην πηδηξάμενος, ὡς ἦτο φυσικόν. Μεθ' ὁ κουνεντιασάμενοι ἐν φιλικῇ δαίλῃ ἐκρίναμεν τὸ ἄγαλμα νὰ μὲ ἐμπαριστάνῃ ὡς Πάριν μὲ τὸ μῆλο

καὶ ὑπερθεῖν τῆς μούσης μου νὰ σείεται... φουστάν. Μετέπειτα ἐσκέφθην τὸ ποῦ ὁ ἀνδριὰς μου πρέπει νὰ τοποθετηθῇ πρὸς πῖκρον γὰρ τῆς γρηῆς μου.

Ἐγὼ τοὺς ἐξεδήλωσον ἀφελῶς τὸ μεράκιον ποὺ ἔχω νῦν ἀπὸ ἐτῶν καὶ εἰς τοῦτο τοὺς ἐνθάρρυνον, τοὔτέστι νὰ μὲ πιάσωσι, τοὺς εἶπον, στὸ Ἀρσάκειον καί... ἔστω καὶ μαρμαρίνον!

Ἄλλ' οὗτοι διεφώνησαν τὰ μάλα νικητικῶς.

Ἐπρότεινε δὲ ὑστερον τὰ κάτωθι εἰς φίλος:

—Πρέπει τὸν Παρατατικὸν τὸν πᾶνον τὸν ὑπερόχον, ποὺ δὲν ἀφῆκεν ἀκυστον καρδίαν γυναικός, νὰ τὸν τοποθετήσωμεν μαρμαρίνον καὶ ἀγέροχον ἐκεῖ ποὺ ὁ λόγος θρίσκει τὸ πῦρ σθεστικῶς.

Ἐπίσης μέτρον ἕτερον προτείνω σοβαρὸν διὰ τὸν μέγαν γόητα τὸν τῶσον φλογερόν:

Νὰ ἔμψῃ ἡ εἰκόνα του ἐντὸς διαφάνων καὶ σμύρτων εἰς τὰ... κουνιά τῶν σπέρτων.

Ὁ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

στήση στὸ δικαστήριον πῶς ἦταν τὰ σύνορα τοῦ χωριοῦ τοῦ δικοῦ του καὶ τοῦ μηνυτοῦ.

—Πές, κύριε πρόεδρε, πῶς ἐδῶ ποὺ εἰμαι ἐγὼ εἶναι τὸ χωράφι τοῦ μηνυτή. Ἐδῶ ποὺ εἶναι τὸ εὐαγγέλιο εἶναι μιὰ φράχτη τρία μέτρα τοῦ ψήλου. Αὐτοῦ ποὺ εἶς ἐλόγου σου εἶναι τὸ χωράφι τὸ δικό μου. Πές, κύριε πρόεδρε, πῶς ἐλόγου σου εἶσαι τὸ γίδι. Μπορεῖς ἐλόγου σου τὸ γίδι νὰ πηδήξῃς μιὰ φράχτη τρία μέτρα τοῦ ψήλου καὶ νὰ κάμῃς ζημιὰ; Ἄμ' δὲ μπορεῖς, κύριε πρόεδρε, δὲ ξὼν κι' ἂν ἔχῃς τὸ διάολο μέσιν σου...

★

30.000 ΜΙΑ ΜΗΝΥΣΙ

Μιὰ μέρα παρουσιάσθηκα στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο ἕνας καλοντυμένος κύριος, ποὺ, ὅπως ἀπεδείχθη, ἕκ τῶν ὑστέρων, ἦταν τρελλὸς μετὰ διαλείψεις, ἀπ' ἐκείνους ποὺ ἡ ἐπιστήμη ὀνομάζει «λογικευμένους ντερελλούς».

—Θέλω, εἶπε, νὰ μοὶ κάμετε μιὰ μὴνυσι γιὰτί οἱ δικοὶ μου θέλουν νὰ μὲ θυγάσουν τρελλό, γιὰ νὰ μοὶ πάρουν τὴν περιουσία...

Μιλοῦσε μὲ τόσο λογικὸ εἰρμό, ὥστε ὁ δικηγόρος ἐπίσθη ὅτι ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ἦταν θύμα σκευωρίας τῶν συγγενῶν του. Συνέταξε τὴ μὴνυσι καὶ τοῦ τὴν ἔδωκε νὰ τὴν ὑπογράψῃ.

—Πόσο κάνει; ἐρώτησε.

—Ἐκατὸ δραχμές...

Εἰς ἀπάντησιν ὁ καλοντυμένος κύριος ἔδωκε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ δέσμη μὲ τριάντα περίπου χιλιάδικα καὶ τὰ ἔδωκε στὸ δικηγόρο.

—Πάρε αὐτὰ, τοῦ εἶπε, καὶ σοῦ χρωστῶ τὰ ὑπόλοιπα.

Καὶ ἐπέμεινε νὰ πελοῖ τὸ δικηγόρο ὅτι ἡ μὴνυσις ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ τὸ ὅλοι γώτερο ἔκατὸ χιλιάδες δραχμές. Ὁ δικηγόρος τὸν εὐχαρίστησε, ἐκράτησε ἕκατὸ δραχμές καὶ τοῦδωσε τὰ ὑπόλοιπα. Ἐφυγε ἐνθουσιασμένος καὶ σὲ λίγῃ ὥρᾳ ἐπέστρεψε μὲ τρεῖς λαουτιέρηδες, τοὺς ἐγκατέστησε μέσα στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο καὶ τοὺς διέταξε νὰ παίζουσι κι' αὐτοὺς νὰ χορεύῃ. Ἐπειδὴ οἱ δικηγόροι τοῦ γραφείου διεμαρτυρήθησαν, ἔβγαλε τὸ πιστόλι καὶ τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ σύρουν τὸ χορὸ. Τὸ δικηγορικὸ γραφεῖο μετεβλήθη γιὰ πολλὰ ὥρᾳ εἰς πανηγύρι, ὥσπου κάποτε ἔφθασε ἡ ἀστυνομία, ἔπιασε τὸν ἀνίστορο ποταπὸν καὶ ἐγλύτωσαν καὶ οἱ δικηγόροι καὶ οἱ λαουτιέρηδες...

10. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Μιὰ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Ἱστορίες τοῦ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

Ἐνα χαμηλὸ καὶ μισοσκότεινο δωμάτιο σ' ἕνα παλιὸ σπίτι, στὴ Σίδνεϋ Στρήτ τοῦ Λονδίνου. Μιὰ λάμπα πετρελαίου κρεμόταν ἐπάνω ἀπὸ ἕνα τραπέζι ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τοῦ δωματίου, καὶ γύρω στὸ τραπέζι ἦσαν συγκεντρωμένοι δέκα ἄνθρωποι, ἄλλοι ὄρθιοι καὶ ἄλλοι καθισμένοι.

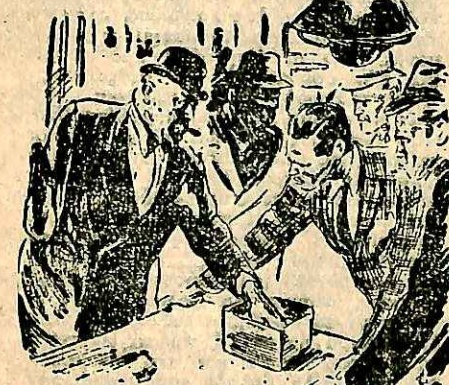
—Προσοχή! Ἀρχίζει τὸ ψάρεμα...

Αὐτοὶ ποὺ φαίνοντο ἀρχηγὸς τῆς παρέας τοποθέτησε στὴ μέση τοῦ τραπέζι ἕνα κουτὶ ἀπὸ χαρτόνι, κλεισμένο ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, καὶ τὸ κούνησε δυνατὰ. “Ἐπειτὰ ἕνας ἄλλος, ποὺ στεκόταν δίπλα του, ἕνας ἄνθρωπος μὲ κομμένο τὸ δεξιὸ χέρι, ἀπλώσε τ' ἄλλο στὸ κουτὶ καὶ ἔδωκε ἀπὸ μέσα ἕνα στρίμμένο χαρτάκι. Ὁ ἄλλος, ποὺ ἔκανε τὸν ἐπὶ κεφαλῇ τὸ πήρε, τὸ ξεδίπλωσε καὶ διάβασε ἕνα ὄνομα:

—Τσάρλυ.

Τὰ μάτια ὅλων ἐστράφηκαν πρὸς αὐτὸν ποὺ ἔφερε αὐτὸ τὸ ὄνομα: ἕναν νεὸ μὲ πυρόξανθα μαλλιά καὶ πρόσωπο γεμάτο φάκιδες, ποὺ ἦταν καθισμένος ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους. Μόλις ἤκουσε τὸ ὄνομα του, ὁ Τσάρλυ ἔγινε λιγάκι χλωμός, ἀλλὰ διατήρησε τὴν ψυχραιμία του, κάνοντας ἕνα ἑλαφρὸ κατασφαιτικὸ νεῦμα μὲ τὸ κεφάλι.

Ἦταν μιὰ συγκεντρωσίς κακοποιῶν στοιχείων ποὺ μαζεύτηκαν γιὰ νὰ κάνουν

Ὁ μονόχειρ ἀπλώσε τὸ ἀριστερό του μέσα στὸ κουτὶ...

Ἐψάρεμα καὶ κυνήγι, ὅπως τὸ ἔλεγαν στὴ γλώσσα τους. Ἐπρόκειτο, δηλαδή, νὰ ψάρουν τὸ ὄνομα ἑνὸς συντρόφου, ποὺ θ' ἀνελάμβανε νὰ κανονίσῃ παλαιούς λογαριασμοὺς μὲ ἕναν ἄλλον, ἕναν προδότη φυσικά.

Ἡ συμμορία ἤθελε νὰ κανονίσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς μὲ ἕναν ἄλλον κακοποιό, κάποιον Μπλάκ Γκάιρντλ, ποὺ ἦταν κάποτε κι' αὐτὸς μέλος, ἀλλὰ ἐπρόδωσε τοὺς συντρόφους του καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ.

★

Ἡ συνεδρίασις ἔγινε μὲ ὅλους τοὺς κανόνες: ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη, ποὺ εἶχε χάσει τὸ χέρι του σ' ἕνα ἐπαγγελματικὸ δυστύχημα, ἀνέλαβε νὰ ψάρῃ τὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ θ' ἀνελάμβανε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προδότη. Καὶ ἀνέθεσαν τὸ ψάρεμα στὸν μονόχειρα, ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ λάβῃ μέρος στὴν ἐκτέλεσιν.

Ἡ ἐκτέλεσις αὐτὴ τοῦ Μπλάκ εἶχε σχεδίασθαι μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν, ὡς τὴν παραμικρὴν τῆς λεπτομερείας. Ἦταν γνωστὸς οἱ συνήθειές του καθὼς καὶ τὰ μέρη ὅπου εἰσέχοντο, ὁ δὲ Τσάρλυ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐκτελέσῃ, ἔλαβε ὅλες τὰς ἀπαιτούμενες δειξιγίες γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ ἕξ ἀπρόοπτοι καὶ μετὰ νὰ ἐξαφανισθῇ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς.

Πέρασε ὅμως μιὰ ὀλόκληρη ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ «ψαρέματος» καὶ ἀκόμη ὁ λογαριασμὸς ἐκείνου δὲν εἶχε κανονισθῇ. Φαίνεται πῶς ὁ Μπλάκ κατὰ τὰ εἶδη μυστικῆς καὶ ὁ Τσάρλυ δὲν μπορούσε νὰ βρῇ τὴν κατάλληλὴν εὐκαιρίαν γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Ἐπὶ τὴν ἀπὸ λίγες μέρες, στὸ ἴδιο δω-

μάτιο τῆς Σίδνεϋ Στρήτ μαζεύτηκαν κάμποσοι ἀπὸ τοὺς ἴδιους ἐκείνους κακοποιοὺς, καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κατήγγειλε μισοδρότητα τὰ ἑξῆς:

—Ὁ Τσάρλυ, ἀντὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν ποὺ ἔλαβε, φοβήθηκε καὶ εἰδοποίησε τὸν Μπλάκ νὰ φυλαχτῇ κι' ἐκείνος τώρα κρύβεται καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸν πετύχωμε πούθεν. Ὁ Τσάρλυ, λοιπόν, μᾶς ἐπρόδωσε καὶ θὰ πληρώσῃ. Πρέπει νὰ τοῦ ἐπεράσωμε τὸ χέρι!

Στὴ γλώσσα τους, τὸ ἐπέρασμα τοῦ χεριοῦ ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς αὐστηρότερες τιμωρίες ποὺ ἐπέβαλλεν ἡ συμμορία στὰ μέλη τῆς.

★

Ἐπὶ τὴν ἀπὸ μερικὲς βραδυνὲς ὁ Τσάρλυ ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα μπαρ, ὅταν ἔξαφνα ἐνωίωσε στὰ πλευρὰ του τὴν κἀνὴν ἑνὸς πιστολίου. Ἐστράφηκε καὶ εἶδε ἕναν τῆς παρέας του, ποὺ τοῦ ἔλεγε αὐστηρά:

—Ἀνέβα σ' αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο! Σὺντομα!

Ὁ νεὸς ἑκατάλαβε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ μὴν ὑπακούσῃ, καὶ ἀνέβηκε σ' ἕνα παλιὸ αὐτοκίνητο, ὅπου βρῆκε καθισμένους καὶ ἄλλους δύο. Ἐκίνησαν ἀμέσως καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ πήραν τὸ μαχαίρι ποὺ εἶχε στὴν ἐσωτερικὴν τσέπη τοῦ σακκακιῦ.

Σταμάτησαν στὴν εἰσοδὸν ἑνὸς δρομάκου καὶ ἔστησαν καρτέρει. Τὸν Τσάρλυ τὸν ἔβαλαν στὴ μέση σάν αἰχμάλωτον. Σὲ λιγάκι μιὰ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἕνας ἄνθρωπος ἔβγηκε μὲ προφύλαξι. Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὤρμησε ἐπάνω του καὶ τὸν ἐχτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι. Ὁ ἄλλος σωριάστηκε κατὰ γῆς.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαχαίρι ἐστράφηκε τότε πρὸς τὸν Τσάρλυ, τὸν χτύπησε στὸ χέρι, τοῦ πέταξε τὸ μαχαίρι στὰ πόδια καὶ ἔφυγε μὲ τοὺς ἄλλους δύο.

Ὁ Τσάρλυ, πληγωμένος γερὰ στὸ χέρι θέλησε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ δὲν μπορούσε. Ἐνῶς ἀστυνομικὸς ἤκουσε τὴ φασαρία, ἔτρεξε καὶ τὸν ἔπιασε χωρὶς δυσκολία. Ἄλλοι ἀστυνομικοὶ μαζεύτηκαν σὲ λίγο ἐπὶ τοῦ τοῦ καὶ βρῆκαν τὸν Μπλάκ σκοτωμένον. Δίπλα του, βρῆκαν τὸ μαχαίρι, ποὺ ἐξακριβώθηκε πῶς ἦταν τοῦ Τσάρλυ, γιὰτί στὴ λαβὴ εἶχε χαραγμένο τὸ ὄνομα του. Ἐπὶ πλέον, ὁ Τσάρλυ ἦταν πληγωμένος στὸ χέρι ἀκριβῶς μὲ τὸ ἴδιο μαχαίρι.

Δὲν ὑπῆρχε, λοιπόν, ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι δολοφόνος τοῦ Μπλάκ ἦταν ὁ Τσάρλυ. Αὐτὴ ἦταν ἡ μέθοδος μὲ τὴν ὁποῖαν οἱ συντρόφοί του τοῦ εἶχαν «περάσει τὸ χέρι». Ἀφοῦ δὲν ἔκαμε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προδότη, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει, τὴν ἔκαμε ἕνας τρίτος, ἀλλὰ κατὰ τῆς αὐτοῦ τρόπου ὥστε νὰ πιάσουν αὐτὸν γιὰ δρόστην.

★

Στὸ δικαστήριον, ὁ Τσάρλυ δὲν ἐτόλμησε καν νὰ ἀπολογηθῇ καὶ τὸν καταδικάσαν σὲ 12 ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα. Ὁ νόμος τῶν κακοποιῶν, τὸν ὁποῖον εἶχε περιφρονῇ γιὰ μιὰ στιγμή, τὸν ἐχτύπησε τέλος κατάκαρδα.

Ρ. ΚΑΛΥΝΤΑ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΟ ΥΨΗΛΟΤΕΡΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στὴν Καλιφόρνια ἀνεκαλύφθη μὲ σα σὲ παρθένον δάσος ἕνα δένδρον, ποὺ πιστεύεται ὅτι εἶνε τὸ ὑψηλότερο τοῦ κόσμου. Τὸ ὕψος του εἶνε 182 μέτρα. Ὡς τώρα τὸ ὑψηλότερο δένδρον ἦταν μιὰ δρυς τῶν δασῶν τῆς Ἀργεντινῆς, ὕψους 88 μέτρων. Τὸ δένδρον εἶνε ἕκ τῶν καλουμένων «μυόκορο» ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν. Σὺνήθως τὸ ὕψος τῶν δένδρων αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰ 25 μέτρα, εἶνε δὲ τὸ πρῶτον ὑψηλὸν δένδρον τοῦ εἶδους αὐτοῦ, τοῦ ὁποῦ οἱ καρποὶ μοιάζουν πρὸς κουκουάρια. Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ βάρος του ὑπερβαίνει τοὺς πεντακόσιους τόνους.

ΤΟ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ

Σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς κινηματογράφους τῆς πρωτεύουσας ἔνα ἀπόγευμα τῆς περσυνῆς ἑβδομάδος, διεραματισθῇ ἡ ἀκόλουθη σκηνή:

Ἀκριβῶς στὰ διπλὰνὰ καθίσματα, ἀπ' ἐκεῖ ποὺ καθόμουν, ἦρθε καὶ κάθησε ἕνα ξένο γάρι. “Ἀδελὰ μου—γιὰτί, δὲν συνηθίζω νὰ ἐνδιαφερόμαι γιὰ τὸ τί κάνουν οἱ ἄλλοι—ἀντελήφθην μετὰ ἀπὸ λίγο τὴν κυρία ἡ δεσποινίδα, νὰ δυσανασχετῇ μὲ κατὰ ἕνα «ὄψ» ἀρκετὰ ἡχηρὰ ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά της, μ' ἔκαμε νὰ τὸ καταλάβω. Προσπάθησα νὰ μὴν προσέξω, καὶ γι' αὐτὸ ἐντεῖνα τὴν προσοχὴν μου στὴν παρακολούθησιν τῆς ταινίας. Ὡστόσο, μετὰ δέκα λεπτά ἕνα «Σὰς παρακαλῶ!» σὲ τὸν διαμαρτυρίας μὲ ἔπεισε πῶς καὶ συνέβαινε μετὰ τὸν παρακαλούμενον μόνον—ἡ κυρία καθόταν δίπλα μου κι' ἐγὼ δὲν τὴν ἐπέτρεπα σὲ τίποτε.

Καὶ καλὴ ὁμως ἐκύπτει ν' ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὸ τί συνέβαινε. Πρὸς ὅλην ἐν τούτοις τὴν καλὴν μου διάθεσιν, τὸ «σὰς παρακαλῶ» εἶχε συνέλπει καὶ ὅπως καταλάβαινε ἡ διαταγή ἐμείνε μόνον διαθεσίμῃ καὶ ἀναγκαστικῇ ἡ προσοχὴν μου ἀπεστράφη ἐκεῖ.

Γιὰτί, ἂν μὲσα στὴν κίνησιν καὶ στὸν θόρυβον εἶνε δυνατόν νὰ μὴν προσέξῃς κατὰ πῶς δὲν θέλεις νὰ προσέξῃς, στὸν κινηματογράφον, ὅπου συγκεντρώσασαι γιὰ νὰ παρακολουθήσῃς τί γίνεται ἐπάνω στὴν ὁθόνη αὐτοῦ εἶνε ἀδύνατον. Καὶ τὸ ἐλάχιστον μουρμουρητὸν ποὺ ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴν καὶ σοῦ γίνεται ἐνοχλητικόν. Ἀκριβῶς δὲ γιὰτί σοῦ γίνεται ἐνοχλητικόν, τὸ προσέχεις καὶ περίεστον.

Ἐπὶ τὴν συνέχεια τοῦ ζωντανοῦ θεάματος ποὺ ἐπληροῦσαν διπλὰ μου μ' ἔκανε ἐνῶ τὰ μάτια μου κυττάσαν μηχανικά τὴν ὁθόνη, στὴν πραγματικότητά νὰ τὴν παρακολουθῶ.

Ἄς πᾶμε, λοιπόν, στὴν συνέχεια: —Τί τρόπον εἶν' αὐτός; συνέχισε ἡ κυρία πάντοτε σὲ τὸν διαμαρτυρίας. Ὁ καθολικὸς ὥστόσο ἐσώπαινε.

—Θὰ σηκωθῶ νὰ φύγω!.. —Λέει ὁ κύριος.

Ἐνῶ δὲν ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ εὐγενὴς καθολικὸς θὰ ἐνοχλοῦσε τὴν νταῖα του κατὰ τὸν ὅλον ὅσον τρόπον. Ὡστόσο, ἡ ἀπόλυτη αὐτῆς σιότης τοῦ μου φαίνεται περίεργη καὶ σκέφθηκα γιὰ μιὰ στιγμή μήπως δὲν ἦσαν παρῆς, ἀλλὰ δύο ἀγνωστοὶ μετὰ τὸν θεσπαστὴ καὶ συνέπεσε νὰ μὴν τοῦτοχρόνως στὸ σινεμά καὶ ἐκ συμπτώσεως νὰ ἦσαν νὰ καθίσουν κοντὰ κοντὰ.

Ἀλλὰ πάλι αὐτὸ τὸ ἀπὸ σηκωθῶ νὰ φύγω μὲ διέλυσε καὶ αὐτὴ τὴν ἀμφιβολία. Τὴν τελευταία ἀπειλή ἐπακολούθησε μιὰ ὀλιγόλεπτη σιωπὴ καὶ ἤλπισα ὅτι τὸ ἐπὶ ὁθόνης ἔλαβε καὶ θὰ μπορούσε ἐπὶ τέλους νὰ παρακολουθῶ ἀπερίσπαστος τὴν ταινία.

Ματαίᾳ ἐλπίδι, ἡ σιωπὴ, ὅπως εἶπα, ἦταν ὀλιγόλεπτη. Ἡ ὑπόρα ἐξεσπασε μετὰ ὑστερη:

—Εἶσαι γαϊδούρι! εἶπε τὴ φορὰ αὐτῇ ἡ κυρία καὶ σηκώθηκε. Ἐνῶ «συγγνώμη» ἀπευθυνόμενος πρὸς ἐμένα μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω ὅτι ἤθελε νὰ περῇ. Μὲ μεγάλη προθυμία ἐμάχησα ὅσο μπορούσα τὰ πόδια μου καὶ ἡ ἑνὴ συμπαθητικὴ θέλημά, παρακολούθησα τὴν κυρία ποὺ ἔφυγε.

Ἦταν καιρὸς. Φαίνεται πῶς ἡ κυρία ἦταν πολὺ εὐγενής. Ἀλλοίως θάπρεπε νὰ ἔχε φύγει ἀπὸ τὴν πρῶτη στιγμή ποὺ τὴν ἐνοχλοῦσε τὸ «γαϊδούρι».

Ἀλλὰ γιὰτί «γαϊδούρι»; Τί φαίνεται τὸ καμμένο τὸ χέρι, τὸ τόσο καλὸ καὶ ἐξυπνικὸν νὰ τὸ θημάσωμε ὅταν πρόκειται νὰ εἰσάγωμε κανέναν; Ἐγὼ βρισκῶ πῶς γιὰ κείνον πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνονταν ἡ λέξις αὐτῇ. Ἦταν μάλλον τιμητικὴ.

Τὸ ἐπισπῶμεν αὐτὸ τὸ ἀντελήφθην φυσικά καὶ μερικὸ ἀκόμη ποὺ ἐκαθόνταν ἐπὶ κοντὰ καθίσματα. Ἐπειδὴ ποὺ μὲ διαβάτε αὐτὴ τὴν στιγμήν ἀποφάσισε πρὸς νὰ σκεφθῇ πῶς ὁ ἐγκαταλειφθεὶς στὰ πόδια τοῦ λουτροῦ θὰ ἐπαφίετο καὶ ποὺ σκέπτεται καὶ θὰ ἔφυγε ἐπειτὰ ἀπὸ λίγο κι' ἐκεῖνος.

Λας! Πώς ήταν; Νέος κομψότατος και θαυμάσιος!

Γιατί να φύγει άλλως; Αλλάς έπληρωσε! Ηρθε να δει την ταινία και αν έπληρωσε κι' ένα άλλο εισιτήριο. Έπρεπε κάτι να δώσει. Βγήκε τζιφος. Το δεύτερο; Τούλα-χιστον να μην πάγαινε και τ' άλλο χαμένο...

Αν δεν γινόταν αυτοί οι υπολογισμοί μέσα στο μυαλό του, δεν θα κτύπαζε να εισπράξει τοίς μετρητοίς την αξία του δειτέρου!

Ναι, έτσι είνε αγνώστη μου κυρία η δεσποινίς—δεν ξέρω. Έσύ έσκέφθηκες ότι θα μπορούσες να δεχθής να σου προσφέρει ένας φίλος ή γνωστός τον κινηματογράφο και να κάνεις συντροφιά σαν πολιτισμένοι άνθρωποι. Που να σκεφθής, φυσικά, ότι στα ένενήντα τοίς εκατό των ανδρών η ιδέα του ανταλλάγματος είνε συνυφασμένη με το είνε τους έστω και αν πρόκειται να σου προσφέρουν έναν καφέ!

Γνωρίζετε το, λοιπόν, για το μέλλον!

EYA

★ Το μεγαλύτερο βάθος από το όποιο μηχανικοί κατάρθωσαν έως σήμερα ν' αντλήσουν πετρέλαιο είνε πέντε χιλιόμετρα. Έν τούτοις, από διάφορες παρατηρήσεις και έρευνες αποδεικνύεται ότι πετρέλαιο υπάρχει μέχρι βάθος πενήντα χιλιομέτρων. Κατά τους Αμερικανούς μηχανικούς υπάρχει πετρέλαιο παντού, σ' όλη την γή, αλλά σε μεγάλα βάθη.

★ Το κράτος με τον μεγαλύτερο πληθυσμόν στον κόσμο είνε σήμερα η Κίνα. Οι κάτοικοι της ανέρχονται σε 500 εκατομμύρια ψυχές, δηλαδή στο ένα τέταρτο του πληθυσμού της γής. Η έπιφάνεια της ανέρχεται σε 11 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα. Οι έπαρχίες της κυρίως Κίνας — 5.070.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα — αντιπροσωπεύουν μόνον αυτές το έν τέταρτον της ασιατικής ήπειρου.

★ Η Φινλανδία, η χώρα της Εύρωπης για την όποιαν τόσος λόγος γίνεται τον τελευταίο καιρό, είνε εκτός των άλλων η χώρα του «σάουνα». Το «σάουνα» είνε το περίφημον ατμόλουτρον των Φινλανδών. Είνε ένα διαμέρισμα από πέτρας που πυρώνονται, και στις όποιες αφού ανάψουν καλά, ρίχνουν νερό. Η άμεσος έξάτμισις ύψώνει στους 50 βαθμούς του λουτρού αυτού, από το όποιο βγαίνει κανείς καθαρός και ξεκούραστος. Κάθε Φινλανδός περνά από το «σάουνα» μία φορά τουλάχιστον την έβδομάδα. Σκληραγωγημένοι και φίλα-θλοι οι Φινλανδοί ύστερα από τον φούρνο αυτόν, δεν το έχουν για τίποτε να πέσουν σε κρύο νερό.

ΘΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ;

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑ ΦΥΤΟ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΗΝ ΤΡΙΧΟΠΩΣΙ

Στις δυτικές Ινδίες και συγκεκριμένως στα νησιά Μπαχάμα, υπάρχει ένα φυτό που οι Ιθαγενείς ονομάζουν «τζαμπάι» και που έχει μία περίεργη ιδιότητα: Προκαλεί την τριχοπώσι και τον σχηματισμό φαλάκρας. Τα αλογα, τα γαϊδούρια και τα γουρούνια που τρώνε το φυτό αυτό χάνουν γρήγορα κάθε τριχωτό μέρος του δέρματος των. Τα αλογα, λ.χ., που τρώνει να τρώνε «τζαμπάι» χάνουν την χαίτη και την ουρά τους, από την όποια δεν απομένουν παρά τα κόκαλα και το κρέας. Το ίδιο αποτέλεσμα προκαλεί το φυτό αυτό και στα γαϊδούρια και τα μουλάρια. Κατά τα άλλα όμως η υγεία των ζώων δεν επηρεάζεται καθόλου. Όταν παύσουν να τρώνε «τζαμπάι» τους ξαναβγαίνουν οι τρίχες. Το περίεργο είνε ότι στα βώδια, τις κατσίκες και τα αρνιά, το ίδιο αυτό φυτό δεν προκαλεί καθόλου την πτώσι των τριχών ή του έριου. Υποτίθεται ότι στην τροφή των ζώων αυτόν υπάρχει κάποιο άλλο φυτό που εννοούν την τριχοφυία έξουδετερώνει την ενέργεια του «τζαμπάι». Ποιό είνε το φυτό αυτό; Αν κατάρθωναν να το ανακαλύψουν, θα έσώζονταν οι φαλάκροι.

ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ

Η Πόλα Νέγκρι είνε ο τύπος της μοιραίας γυναίκας έτσι όπως τον ήβελαν προ όλίγων ετών, γιατί τελευταίως, ο τύπος αυτός, άλλαξε. Τα μαλλιά της είνε κατάμαυρα και γυαλιστερά, τα μάτια της ύγρα, το δέρμα της πολύ ώχρο, τα χείλη της πορφύρα.

Ο τύπος αυτός φαίνεται σήμερα κάπως θαρρός και προτιμούμε την ξανθή μοιραία γυναίκα την όποια π. χ. ενσαρκώνει η Μάρλεν Ντήτριχ.

Όταν η Πόλα Νέγκρι, η γόρσο Πολωνέζα δεντέττα, μιλά για την τέχνη της, τράζεται και τα χέρια της κινούνται νευρικά, το δε ώχρο πρόσωπό της αλλάζει μέσα σ' ένα λεπτό εικόσι έκφράσις. Ίδου δε τί μου έλεγε όταν προ καιρού την συνήντησα στο Παρίσι:

«Αρχισα την καλλιτεχνική καριέρα μου χορεύοντας σε κάποιο θέατρο της Βαρσοβίας ένα παράξενο φρικιαστικό χορό, τον «χορό του φιδιού». Δεν μπορούίτε να φαντασθήτε πόσο έθριαμβουσα στον χορόν αυτό. Όλη η Πολωνία μιλούσε για μένα με έναν ανυπόκριτο θαυμασμό. Ο μεγάλος Πολωνός χειρούργος, ο γιατρός Κοσίνσκου, ένας έξαιρετικός άνθρωπος, ο όποιος έλάτρευε την καλλιτεχνία, και ο όποιος τις ημέρες εκείνες ήταν έτοιμοθάνατος, εξωμολογήθηκε σε κάποιο φίλο του ότι θα πέθαινε με το παρόπιον πώς δεν μπόρεσε να με ίδι στον «χορό του φιδιού». Μόλις λοιπόν έγώ έμαθα την απελπισμένη αυτή έπιθυμία του μεγάλου έπιστήμονος, έφόρεσα άμέσως το μαγαίω μου, έφριξα έναν ένα επανωφόρι και πήγα στο σπίτι του Κοσίνσκου.

Όταν με ώδήγησαν στο δωμάτιό του, ο σοφός έπιστήμων, βρισκόταν πιδό πολύ κοντά στον θάνατο, άπνενε με δυσκολία και μόνο μία λάμψις που σιγότρεμε μέσα στα μάτια του, έδειχνε πώς ήταν ακόμη ζωντανός. Έγώ τότε, χωρίς να είπω τίποτε, έφριξα σε μία πολυθρόνα το επανωφόρι μου και άρχισα να χορεύω... Αμέσως ο Κοσίνσκου φάνηκε σαν να ανασταίνεται έξαφνικά. Το κατάλαβω πρόσωπό του ρόδιζε και η λάμψις των ματιών του έγινε πιδό έντονη. Με κυτούσε έκστατικός και η άντησή του έγινε ρυθμικότερη. Μόλις τελείωσα τον χορό μου η άγωνία του Κοσίνσκου ξαναρχισε και έγώ τότε έπεσα στο προσέφαλο του έτοιμοθανάτου και έξασα σε λυγμούς. Ο Κοσίνσκου έπιθύρισε ένα ευχαριστώ και πέθανε έπειτα από λίγη ώρα χαμογελώντας... και το χαμόγελο αυτό του το έδωσα έγώ!»

Σε μιάν ερώτησή μου για το παίξιμο μου άπάντησε:

«Επαίξω και θα παίξω παθητικά, γιατί έχω πονέσει πολύ στην ζωή μου.

Έχω αγαπήσει με πολύ πάθος. Άλλοίμονο, ήταν τόσο τραγικοί οι έρωτές μου!... Προ παντός υπέφερα έξαιρετικά όταν έχασα τον άλησμόνητό μου Βαλεντίνο (πρόκειται καθώς θ' γνωρίζουν πολλοί περί του Ροδόλφου Βαλεντίνο, τον όποιον είχε έρωτευθί η Πόλα Νέγκρι όταν έπαιζε στον δουδο και βρισκόταν στην Αμερική).

Και ενώ η Πόλα έλεγε τα λόγια αυτά, τα μεγάλα, τα ήδονικά και περιβαλλόμενα από μαύρο στέφανο μάτια της έγέμισαν δάκρυα. Γρήγορα όμως η ώραία δεντέττα κατάρθωσε να συγκρατήση τα δάκρυά της και να αλλάξει θέμα όμιλίας.

«Έγώ δεν κρύβω τα χρόνια μου και δεν φιλοδοξώ να παίξω ρόλους μικρών κοριτσιών, μου φαίνεται μάλιστα ότι δεν βλάπτει καθόλου κάποια άριμότης στην ηλικία για τον κινηματογράφο. Πρέπει να έχω ζήσει και υποφέρει πολλά μία καλλιτέχνης, για να μπορέ να παίξω με πραγματικό πάθος τους δι-αφόρους τραγικούς ρόλους της».

Ίδου τώρα τί λέγει η Πόλα Νέγκρι για την κινηματογραφική της σταδιοδρομία:

«Το καλλιτεχνικό μου άστρο άντειλε στο Βερολίνο, στα άπέραντα στούντια της «Ούφα». Όταν έπειτα από πολλές περιπλανήσεις έφθασα στην γερμανική πρωτεύουσα, μόνη, άπροστάτευτη, σχεδόν πανικόβλητη, δεν έφантаζόμουν ποτέ ότι προτού περάση πολλός καιρός, θα συντελούσα στην άνόρθωσι του κινηματογράφου στη Γερμανία. Την μεγάλη δόξα που γνώρισα, την όφειλω σε δυο ανθρώπους, στον τραγωδό Έμιλ Γιάνινγκς και στον περίφημο σήμερα σκηνοθέτη Έρνεστ Λούμπιτς. Οι δυο αυτοί μεγάλοι καλλιτέχνες κατάλαβαν ότι η μικρή Πολωνέζα θεατρινούλα που παρουσιάσθηκε μία μέρα στην «Ούφα», ώρη και πεινασμένη, ζητώντας μία μικρά έργασία, είχε μέσα της το δαιμόνιο της υποκριτικής τέχνης... Με προσέλαβαν λοιπόν και μου έδωσαν στην άρχή μερικούς άσημαντους ρόλους. Τους έπαιξα με εύσυνεδησία και ύστερα από λίγο καιρό ήμουν η πρωταγωνίστρια του «Σουμουρούλν» και της «Ντυμαρύ», δυο φίλμ δηλαδή που στερέωσαν την φήμη του γερμανικού κινηματογράφου στο παγκόσμιο κοινό!»

Την έποχή εκείνη οι πατριώτες μου οι Πολωνοί έκαναν μία μεγάλη προσπάθεια στην Σιλεσία για να άνακτήσουν την έλευθερία τους. Κάθε φορά που μάθαινα εύνοικά νέα έτρεμα δόκλση από ένθουσιασμό. Μία μέρα τέλος αποφάσισα να λάβω και έγώ μέρος στον άγώνα, συνεχίζοντας την παράδοσι του πατέρα μου, ο όποιος πέθανε στα κάτεργα της Σιθερίας, επειδή είχε έπαναστατήσει κατά της τσαρικής τυραννίας. Έσκέφθηκα τότε ότι αφού έξασκόμω με τα φίλμ μου έπίδρασι σε χιλιάδες κόσμου, θα μπορούσα να κάμω προπαγάνδα υπέρ της Πολωνίας, δημοσιεύοντας στις έφημερίδες διάφορα άρθρα. Έκαμα όμως το σφάλμα να μη λάβω υπ' όψι μου ότι ύστερα από τον πόλεμο, οι Γερμανοί πικραμένοι για την ήττα τους έχθρευόντουσαν και μισούσαν δόκλση την Εύρώπη. Η προπαγάνδα μου για την Πολωνία τους πείραζε και τους δυσάρεστος και σιγά—σιγά άρχισαν να με κατηγορούν ως κατάσκοπο.

Ένα άπόγευμα, ενώ κανέβαινα από το αυτοκίνητό μου για να μπώ στο στούντιο με πυροβόλησε κάποιος με ταξί του πλήθους που ήταν συγκεντρωμένο εκεί. Ευτυχώς όμως η σφαίρα άστόχησε χωρίς ν' μου προξενήση την παραμικρή άμυχή...

Έδέχθηκα τότε τις προτάσεις που μου έκανε από καιρό η «Παραμαύνη» και ένα μήνα άργότερα άφηνα την Γερμανία, την χώρα στην όποιαν είχε άνατείλει το καλλιτεχνικό μου άστρο και έπιβιβαζόμουν ενός πλοίου που με μετέφερε στην Αμερική».

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Ένα πρωτότυπο

Δραματικό διήγημα υπό Ζ. ΡΟΝΥ

Πέρνισ την άνοιξι βρισκόμουν στο Πατώ των Κάτω Πυρηνάων και είχα νοικιάσει ένα αυτοκίνητο για να με πηγαίνει κάθε μέρα στο βουνό. Όπως συμβαίνει συνήθως, έπειτα από πολλές κούρες, που είχαμε κάμει μαζί, συνωμολούσα με άρκετη οικειότητα με τον σωφέρ μου. Ήταν ένας καλός άνθρωπος, παντρεμένος, με παιδιά, αλλά πολύ νέος ακόμη.

Το δεξί του μπράτσο, που είχε κάποια μικρήν άγκυλωσι, δεν του επέτρεπε πιδ ν' ασχολήται με βαρειές δουλειές και καμμία φορά έδειχνε πώς λυπόταν για τη δύναμη που είχε χάσει.

Δεν πρέπει να παραπονιέμαι, όστόσο, και πολύ, προσέθετε, γιατί αϊτό το μπράτσο μου έσωσε τη ζωή.

Τα λόγια του αυτά μου είχαν κινήσει την περιέργεια και κατέληξα μία μέρα να του ζητήσω έξηγήσεις. Μου διηγήθηκε τότε χωρίς δισταγμό μία δραματική ιστορία.

Κατάγομαι από το Ούρ, που είναι επάνω στον ποταμό Άντουρ, μου έλεγε, και καθώς είμαστε κοντά με τους Βάσκους, μάς άρέσει ν' έμιας πολύ στο χωριό μου ή σφαιροβολία, όπως έπίσης και ένα άλλο παιχνίδι, λιγώτερο γνωστό στους έξενους, το «τρινιέ». Οι Ισπανοί Βάσκοι δεν το παίζουν διόλου καλά. Όταν έρχονται στον τόπο μας, φαντάζονται πώς μπορούν εύκολα να μάς νικήσουν, γιατί το παιχνίδι γίνεται πάντοτε με βίσι το βίαιο ρίξιμο μιας σφαίρας σ' έναν τοίχο. Δεν έχουν όστόσο υπ' όψι τους τις διπλές και τριπλές άλλαγές διευθύνσεως

της μπάλλας, ή όποια μπορεί πραγματικά να χτυπήσει σε τέσσερις τοίχους, άφου το «τρινιέ» παίζεται μέσα σε μιάν εύρύχωρη αίθουσα. Υπάρχουν, φυσικά, τα έξυπνα χτυπήματα, που, για να τα επιτύχη κανείς, καταφεύγει σε τεχνάσματα, που τα γεννάει ιδιαιτέρως το μυαλό των Μπαρνέζων. Τολμώ να πώ, κύριε, πώς ήμουν ένα ν' ένα γι' αυτό το παιχνίδι. Οι γονείς μου ήταν υπεργήρανοι και οι έπιτυχίες μου έκαναν να με προσέχουν τα κορίτσια της παντρείας. Έξ άλλου, ήμουν κι' ένας καλός εργάτης κι' είχα πάντα δουλειά. Ο κύριος Μπαντυσί, ο χονδρός άγρονόμος της Σελότ, δεν έβλεπε με κακό μάτι το ότι έκανα κόρτε στη μεγαλύτερη κόρη του την όμορφη Τερέζ. Όλα θα πήγαιναν καλά και χωρίς άμφιβολία θάταν καλά ακόμη και σήμερα και τα δυο μου χέρια, αν δεν έρχόταν ένας Ισπανός Βάσκος, που είχε απ' την άλλη μεριά των συνόρων μιάν άρκετά μεγάλη περιουσία.

Στο όμορφο αυτό παιδί έγινε μία σπουδαία ύποδοξη. Η ώραία Τερέζ άρχισε να τον προσέχει σχεδόν άμέσως, όπως έπρόσχε κι' έμένα. Έσκαγα από το κακό μου, μα δεν τολμούσα να πώ τίποτε. Κατά το σύστημα των Μπαρνέζων, έτρεφα μέσα μου την ιδέα, μα δεν έλεγα κανέναν τίποτε, χωρίς έξ άλλου να παραλείπω καμμίαν εύκαιρία για να προωθήσω τα πράγματά. Ο Ισπανός, πιδ θεομάρτυς, άνυπομονούσε, και ένα θράδυ καθώς γυρίζαμε οι δυο μας από τη Σελότ, με σταμάτησε στη μέση του δρόμου για να μου πη:

Δεν συνήθισα να γυρίζω γύρω από το μεξέ, σαν τους γάτους και πρέπει να τακτοποιήσω τη θέση μου προτού έπιτρέψω στην πατρίδα μου. Η Τερέζ πρέπει να διαλέξει ή έσένα ή έμένα. Δεν μπορεί να συνεχισθή αϊτή η κατάσταση!... Θέλεις να παίξουμε την τύχη μας στην μάλλα;

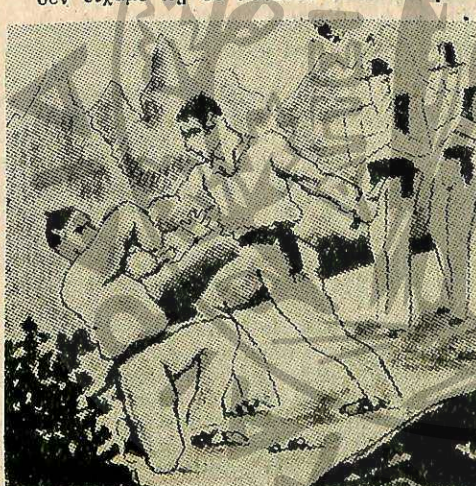
Διαμαρτυρήθηκα για την προστυχία, να όρισωμε ένα τίμιο κορίτσι ως έπαθλο ενός παιχνιδιού. Όστόσο έπρόσθεσα πώς είμεις οι Μπαρνέζοι προτιμούμε το τρινιέ από τη σφαιροβολία.

Δεν έπαιξα ποτέ μου, άπάντησε, αλλά το ξέρω. Τέσσερις τοίχοι ή ένας, για μένα είναι το ίδιο...

Η έξερα πώς είχε παίξει στην μάλλα έχοντας για αντίπαλους του τους πιδ δυνατούς παίκτες. Σκεφτόταν λοιπόν εκείνο που έσκέπτονταν όλοι: ότι το να ρίξης τις σφαίρες μέσα σ' ένα δίχτυ κατά μήκος του τοίχου, δεν ήταν κανένα δύσκολο πράγμα.

Όραία! άπάντησα. Ας παίξουμε λοιπόν την τύχη μας στο «τρινιέ».

Μπορείτε να φαντασθήτε, κύριε, τι όπηρεσε αυτό το παιχνίδι. Από συμφώνον δεν είχαμε πη σε κανέναν πουδ θα ήταν

το έπαθλο. Όστόσο έφροντίσαμε να πάρουμε διατίμησι. Μου φαίνεται πώς έαναβλέπω τον Βάσκο μου με την αυτοσυγκέντρωσι του και την τραχύτητα που είναι γνώρισμα της ράτσας του. Έπίστευε πώς θα θριαμβεύση με τα υπερβολικά του πηδήματα, με τη δύναμη και την άντοχή του, ενώ όμως του πέτουσα την μπάλλα από την μιάν άκρη της σάλλας στην άλλη και στριφογυρίζε μανιασμένος. «Έτριβε» το έδαφος με τα πόδια του και σε δυο—τρείς τέτοιες έπαναλήψεις, ένόμισα πώς ο διαβολάνθρωπος είχε άνακαλύψει τις πονηριές του παιχνιδιού. Αυτό όμως δεν διαρκούσε για πολύ, το χαλούσε πάλι και έγώ γελούσα μέσα μου με τις μάταιες προσπάθειές του. Γινόταν προφανές πώς ή Τερέζ θ' άνηκε σ' έμένα. Ο Ισπανός άρχισε να κατεβάζη τα μούτρα του και να με στραβοκυντάξη.

Το παιχνίδι τελείωσε, όταν παρουσιάστηκε ο κ. Μπαντυσί. Τον έτράβηξε έως εκεί ο θόρυβος που έγινε γύρω.

Με συμπαθούσε πολύ και φαινόταν καθαρά πώς την κόρη του την προώριζε για μένα. Όπως οι περισσότεροι Γασκώνοι, φοβόταν λίγο τους Βάσκους και αν και είχε άρκετά θαμιβώθη από τον αριθμό των πεσσετών που είχε ο Ισπανός, έξερε όμως πώς να εκτιμήση την αξία μου στη δουλειά, όπως και την καλή μου διαγωγή. Παρασύρθηκε από τον ένθουσιασμό και με χειροκρότησε καμπόσους φορές. Είδα τον αντίπαλό μου να κινρινίζει, ενώ το καλοξυρισμένο του στομάχι μουρουρίζει λόγω στη γλώσσα του τόπου του, που δεν τα κατάλαβα. Άλλωστε είχε χάσει. Με μεγάλη μου χαρά έσημείωσα τον τελευταίο μου πόνο. Έπειτα τραθήχηκα κάνοντας πώς δεν έννοιωσα το θυμό του χαμένου. Όσο γι' αυτόν, έβηγε μετά από μένα κι' έπηρε με ύφος ύπουλο να συζητήση με δυο—τρείς Βάσκους των περιχώρων του τόπου μας.

Ο Μπαντυσί μου προσέφερε κάτι και έγώ τον συνόδευσα ως την άγοράκι του, κουβεντιάζοντάς του κατά τρόπον που δεν άφηνε πιδ άμφιβολίες για τις βλέψεις που είχα. Τον άφησα στην πόρτα.

Ο ήλιος έδυε και η νύχτα έπλησίαζε. Καθώς έφθασα σ' ένα άπόκρημνο διαβολόδρομο, τέσσερις άνθρωποι μ' έσταμάτησαν: ήσαν ο Ισπανός και οι Βάσκοι που συνωμολούσε προηγουμένως ύπουλα.

—Στάσου ένα λεπτό!, μου έλεπε. Πρέπει να ιδώμε αν έχεις την ίδια τύχη και στο μαχαίρι, όπως στο «τρινιέ».

—Είσαι ένας παληάνθρωπος, άπάντησα. Θέλεις να με δολοφονήσης. Νά, ένας καλός σύζυγος για την Τερέζ Μπαντυσί!

—Ποιός σου μίλησε για δολοφονία; Διάλεξε ένα καλό μαχαίρι. Έχω κι' έγώ ένα. Θ' άγωνισθώμε τίμια.

—Όχι, έφώναξα, μου στήσατε παγίδα και δεν δέχομαι.

—Τόσο το χειρότερο για σένα, έλεπε. Οι σύντροφοί μου είναι μάρτυρες πώς σου έδωσα ένα μαχαίρι.

Και το πέταξε στο πόδια μου. Δεν το σηκώσα. Τότε έπήδησε επάνω μου και μου κατέφερε ένα χτύπημα στο στήθος. Ένόμισα πώς θα μ' έσκότωνε. Ένστικτωδώς όστόσο έβαλα έμπρός το χέρι μου και το μαχαίρι με χτύπησε έλαφρά στο μπράτσο. Έπεσα χάρω, αφήνοντας μία κραγή.

—Έσύ κέρδισες στο «τρινιέ», έλεπε με περιφρόνησι ο Ισπανός, έγώ κέρδισα στο μαχαίρι!

Από εκείνη την ήμερα, το χέρι μου δεν άντεχε πιδ στις βαρειές δουλειές του άγρου. Απ' το χτύπημα αυτό έχασα την Τερέζ, καθώς καταλαβαίνετε...

Ζ. ΡΟΝΥ 19

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ «ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΦΙΔΙΟΥ»

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

8ον

—Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε. Γι' αυτούς άκριβώς πρόκειται να σ' μιλήσω...Πρό ξξη μηνών, οι δυο γιοι του κόμητος ντε Γκοντράν ξεκίνησαν για τὸ Παρίσι. Ὁ μεγαλύτερος, ποὺ ἦταν εἰκοσι πέντε χρόνων, ἔφερε μὴ ἐπιστολή, ποὺ ὁ πατέρας του πεθαίνοντας εἶχε ἀπειθῆναι στὴ Μεγαλειότητά σας. Τὰ δυο παιδιά ἔφθασαν νύκτα στὸ Παρίσι καὶ ἔμειναν στὸ Πανδοχεῖο τοῦ «Γαλαζίου Φιδίου». Ὁ μικρότερος ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ μετὰ τὸ δείπνο. Ὁ μεγαλύτερος παρεσύρθη σὲ μιὰ ἐρωτική παγίδα καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες κατώρθωσε νὰ βγῇ ζωντανός, ἀλλὰ τραυματισμένος πολὺ σοβαρά. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἐσκότωσαν τὸν μικρότερο ἀδελφὸ του καὶ ἕνα πολὺ ὑψηλὸ πρῶτο ἑταίρην τὸ λουτρό του μέσα στὸ αἷμα του...

—Αἱ ἔκαμε ὁ Λουδοβίκος. Εἶναι λοιπὸν ἀληθινὲς αὐτὲς οἱ ἱστορίες; Ὡστόσο, ὁ κόμης ντε Σαρτίν ποὺ ἀνέζησε εἶπε...

—Ἄγνω, Μεγαλειότατε, εἰς τὰς ἀρχαῖες οὐκ ἔστιν ἡ ἀλήθεια. Ἄλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε σὲ ἀκρόασι τὸν κόμητα Ραούλ ντε Γκοντράν, γιὰ νὰ σὰς διηγηθῇ καλὺτερα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ παραμείνουν ἀτιμώρητα.

—Θὰ τὸν δεχθῶ ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς. Νὰ μοὺ τὸν στείλετε, δούξ.

—Θὰ εἶναι ἔδω στὶς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα, Μεγαλειότατε.

Ὁ δούξ ντε Σουαζέλ ἔκαμε κατόπιν μιὰ βαθεῖα ὑπόκλισι καὶ ἔφυγε.

Κ ε φ α λ α ι ο ν 12 ο ν

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Λίγα λεπτά ἀργότερα ὁ στρατάρχης Ρισελιὲς ἐμφανίσθηκε στὸ βασιλικὸ θάλαμο.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, σὰς φέρνω ἕνα εἰχάριστο νέο, εἶδα τὸν Τάταρο πρίγκηπα, ποὺ ἐδέχθηκε νὰ παρουσιασθῇ στὴν Μεγαλειότητά σας. Παρακαλεῖ ὁμοῦ, ἡ συνάντησις αὐτὴ νὰ εἶναι μυστική, γιὰ νὰ μὴν ἐξεργασθῇ ὁ τσάρος ἐναντίον του.

—Τὸ πρῶτον εἶναι πολὺ ἀπλό, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος. Θὰ τὸν δεχθῶ στὰ διαμερίσματα τῆς μαρκησίας.

—Καὶ ἐγὼ ἔκαμα τὴν ἴδια σκέψιν, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ρισελιὲς. Γι' αὐτὸ ἔφερα τὸν πρίγκηπα μέσα στὸ ἀνάκτορό μου.

—Τότε δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μαρκησία, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος.

—Περὶ τὸν, Μεγαλειότατε. Ὁ κ. Φρονσάκ ἀνέλαθε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ καὶ σὰς περιμένει. Θὰ ὀδηγήσῃ ἀμέσως ἔπειτα ἐκεῖ τὸν Ρώσσο πρίγκηπα.

Ὁ Ρισελιὲς ἔκαμε ἕνα βήμα γιὰ νὰ ἀποσυρθῇ.

—Μιὰ στιγμὴ, δούξ! εἶπεν ὁ Λουδοβίκος. Εἶδατε τὸν ἑμπορὸ τῆς οδοῦ τῶν Ἀκαμιῶν;

—Τὸν εἶδα καὶ διεπίστωσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια ὅτι ὅσα ἀφηγήθη στὸν κ. Φρονσάκ εἶναι ἀπολύτως ἀληθῆ.

Ὁ Λουδοβίκος τὸν ἐκύτταξε μὲ ἐκπληξιν. —Ἐπειτα μὲ ἕνα νεῦμα τοῦ ἔδειξε ὅτι μποροῦσε νὰ ἀποσυρθῇ.

Ὁ δούξ ἐβγήκε ἀπὸ τὸν βασιλικὸ θάλαμο.

Ὁ βασιλεὺς ἐβγαίνει συγχρόνως ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα, ποὺ συγκοινωνοῦσε ἀπ' εὐθείας μὲ τὰ διαμερίσματα τῆς ἐννομενῆς του.

Ἐκτὸς τῆς μαρκησίας, τρεῖς ἄλλα πρόσωπα εὐρίσκοντο μέσα στὸ σαλόνι τῆς: ὁ Τάταρος πρίγκηψ, ὁ Ρισελιὲς καὶ ὁ Φρονσάκ.

Ὁ Λουδοβίκος ἐστύλωσε τὸ βλέμμα του ἐπάνω στὸν Τάταρο.

Ἦταν ἕνας πολὺ ὁραίος ἄνδρας, ὑψηλοῦ ἀναστήματος μὲ θαυμάσια χεῖρα, ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἔλαμπαν δακτυλίδια μεγάλης ἀξίας.

—Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ βασιλεὺς, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἡμέραν.

Ὁ Τάταρος πρίγκηψ ἀπάντησε μὲ μιὰ ὑπόκλισι.

—Καθίσστε τώρα, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος.

Ὁ Τρεπάτσιν συννενοήθη μὲ τὴν βασιλικὴν ἐπιθυμίαν.

—Κύριε, ἐξηκολούθησε ὁ Λουδοβίκος, μοὺ διηγήθηκαν πολὺ περίεργα πράγματα γιὰ σὰς. Πόσον ἑτὼν εἶσατε σήμερον;

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Τάταρος, ἔκαμα τὴν πρώτη ἐκστρατεία στὴ Σουηδία μὲ τὸν τσάρο Ἰβάν τὸν Τρομερό. Αὐτὸ ἔγινε τὸ ἔτος χίλια πεντακκία σαράντα πέντε καὶ ἔμουν τότε εἰκοσι χρόνων. Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι σήμερον εἰμαι ἡλικίας διακοσίων σαράντα ἑτῶν.

—Καὶ ὁμοῦ δὲν φαίνεσθε περισσότερο ἀπὸ τριάντα.

—Αὐτὸ συμβαίνει, ἐξήγησε ὁ Τάταρος, γιὰτὶ ἐπέθαναν καὶ ἀναστήθηκαν ἑπτὰ φορὲς ὡς τώρα.

—Νομίζω ὅτι ἀκούω τὸν κόμητα τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, παρετήρησε ὁ Λουδοβίκος.

—Εἶναι πολὺ φίλος μου, ἀπάντησε ὁ Τάταρος. Ἦλθαμε μαζί στὴ Γαλλία ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἐρρίκου 4ου, τοῦ ἐνδόξου προγόνου τῆς Μεγαλειότητός σας. Ἐάν ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ ἀκούσετε, ὅλα ὅσα σὰς εἶπα, θὰ σὰς φανοῦν πολὺ ἀπλά.

—Μὰ, φυσικὰ, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σὰς ἀκούσω, ἔκαμε ὁ βασιλεὺς.

—Αὐτὸ ἔγινε κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐκστρατείας στὴ Σουηδία, εἶπεν ὁ Τάταρος. Ἦταν τὸ βράδυ μιᾶς αἱματηρῆς μάχης καὶ ἐπὶ ἀνθρώποι ἔλαμνε παραπληγνῆς στὰ ὅρη ποὺ χωρίζουν τὴ Σουηδία ἀπὸ τὴ Νορβηγία. Ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ αὐτοὺς,

μόνον οἱ τρεῖς ἦμαςτε Ρώσοι. Οἱ ἄλλοι ἦσαν ἕνας Πορτογάλος, ἕνας Γερμανός, ἕνας Γάλλος καὶ ἕνας Ἰταλός. Ἦμαςτε κουρασμένοι, ἐπεθαίναμε τῆς πείνης καὶ ἐζητούσαμε ἕνα καταφύγιο. Σαφηνικὰ, διακρίναμε μιὰ λάμψιν, ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ ἔλματα. Ἦταν μιὰ καλὸβα ξυλοκόπου, Διευθυνθήκαμε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἐκτυπήσαμε τὴν πόρτα. Μιὰ φωνὴ μᾶς ἀπήντησε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ νὰ φύγωμε. Ὅπως ἀντίλαμβάνεται ἡ Μεγαλειότης σας, ἐσπρώξαμε μὲ τοὺς ὤμους μας τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξαμε.

»Βρεθήκαμε τότε ἐμπρὸς σ' ἕναν γέροντα, ποὺ ἦταν τόσο ἀδύνατος, ὥστε τὸ πρόσωπό του ἐφώτιζε. Μᾶς εἶπε ὅτι δὲν εἶχε οὐτὲ ψωμί, οὐτὲ ρακί, οὐτὲ κανένα πιτό. Τοῦ ἐφερθήκαμε πολὺ ἄσχημα νομίζω καὶ στὸ τέλος ἔπρησε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν κρεμάσωμε. Ἐρρίχθηκε τότε στὰ γόνατα καὶ μᾶς εἶπε:

—Ἐάν θέλετε νὰ μοὺ χαρίσετε τὴ ζωὴ, θὰ σὰς ποῦ ἕνα μυστικὸν ποὺ εἶζει περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς. Τὸ μυστικὸν αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν αἰώνιον ζωὴ.

—Ἄν κατέχῃς αὐτὸ τὸ μυστικόν, τοῦ ἀπαντήσαμε γελώντας, δὲν πρέπει νὰ μᾶς φοβάσαι.

—Ὡ! Ἄν μοὺ δώσετε προθεσμίαν ἐνδὲς τετάρτου τῆς ὥρας, ἀπάντησε, γιὰ νὰ τριφθῶ μὲ ἕνα δάσκαμο, ποὺ ἔχω κρυμμένον στὴ ρίζα ἐνὸς δένδρου, μπορεῖτε ἔπειτα νὰ μὲ κρεμάσετε. Γιατί, μόλις πεθάνω, θὰ ἀναστῇ ὁ ἀμέσως.

»Ἡ περιέργειά μας ἔκαμε νὰ ξεχάσωμε τὴν πείναν μας. Ὁδηγήσαμε τότε τὸν γέροντα μερικὰ βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα του. Ἐκεῖ ἐσκάψε στὴ ρίζα ἐνὸς δένδρου καὶ ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια ἕνα μεγάλο κἀνιστρο, ποὺ περιεῖχε ὡς δώδεκα φιάλας. Ἐγυρῶμε ἀμέσως στὴν καλύβα. Ὁ γέρος ἐγδύθηκε, ἐγείμισε τὸ κύπελλο καὶ τὸν περιεχόμενον μιᾶς φιάλης καὶ ἄρχισε νὰ τριβῇ ὅλο τὸ σῶμα του. Στὸ τέλος μᾶς εἶπε:

—Τώρα μπορεῖτε νὰ μὲ κρεμάσετε.

»Δὲν μπορέσαμε νὰ ἀνθέξωμε στὸν πειρασμὸν καὶ τὸν ἐκρεμάσαμε ἀπὸ τὰ κλάδια ἐνὸς ἐλάτου. Ὅταν διαπιστώσαμε ὅτι εἶχε πεθάνει, τὸν ἐκατεβάσαμε ἀπὸ τὴν κρεμάλα καὶ τὸν ἀποθέσαμε κατὰ γῆς μέσα στὴν καλύβα του. Εἴχαμε στὸ ἀναμεταξὺ ἀνάψει μιὰ μεγάλη φωτιά καὶ εἴχαμε ἀποφασίσει νὰ διανυκτερεύσωμε ἐκεῖ μὲ ἑξῆς τὸ στομάχι.

»Ἐκοιμήθηκα σὲ λίγο.

»Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ γέρος ἦταν κατὰψυχρος.

—Πρέπει νὰ τὸν θάψωμε! εἶπε ἕνας ἀπὸ μᾶς.

—Μπᾶ! εἶπε κάποιος ἄλλος. Οἱ κόκοι εἶναι πολὺ πεινασμένοι. Θὰ κάμουν ἕνα καλὸ γεῖμα.

»Ἀλλὰ, ἔσφηνικά, τὸ πτώμα ἀνακινήθηκε, ἐτέντωσε τὰ χεῖρα του καὶ λίγα λεπτά ἀργότερα ὁ γέρος εἶχε ἀναστηθῇ. Ἀλλὰ

δὲν ἦταν πιά γέρος. Εἶχε γίνῃ ἕνας νέος, ποὺ εἶχε τὴν ἴδια ἡλικίαν μὲ μᾶς.

—Φίλοι μου, μᾶς εἶπε, μοὺ δώσατε τὴν προθεσμίαν ποὺ σὰς ἐξήτησα. Γιὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, θὰ δώσω μιὰ φιάλη ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ στὸν καθένα σας.

»Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἐπειτα μᾶς εἶπε:

—Τώρα θὰ σὰς δώσω νὰ φάτε καὶ νὰ πιήτε.

»Ὁ γέρος ἔπρησε τότε στὴ ρίζα ἐνὸς ἄλλου δένδρου, ἐσκάψε μὲ ἕνα τσάπιν καὶ ἐγύρισε φέρνοντας διάφορα τρόφιμα, ποὺ τὰ καταβροχθίσσαμε μὲ μεγάλη βουλιμίαν.

»Ἐπειτα ἐφύγαμε καὶ τὸ ἴδιο βράδυ εἴχαμε συναντήσῃ τὸ ρωσσικὸ στρατό.

»Τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε μιὰ ξαφνικὴ μάχη καὶ οἱ δυο Ρώσοι καὶ ἐγὼ ἐσκοτώθηκαμε. Ἀλλ' ἀναστήθηκα μόνον ἐγὼ, γιὰτὶ οἱ ἄλλοι δυο δὲν εἶχαν λάβει τὴν πρόνοιαν νὰ τριφθοῦν προηγουμένως μὲ τὸ δάσκαμο ποὺ μᾶς εἶχε δώσει ὁ γέρος.

—Καὶ οἱ ἄλλοι τέσσαρες; ἐρώτησε ὁ βασιλεὺς.

—Ὁ Ἰταλὸς ζῇ στὴ Νεάπολιν. Ὁ Πορτογάλος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν κόμητα τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, ποὺ τὸν ἐγνώρισεν ἡ Μεγαλειότης σας. Ὁ Γερμανὸς ζῇ πάντοτε στὴ Νυρεμβέργῃ καὶ ὁ Γάλλος εἶναι ὁ συμβολαιογράφος Ντυμᾶ, ποὺ ἔχει σήμερον τὸ ὄνομα Ὀδυσσεὺς Καρνό.

»Ἀλλὰ ἡ λέπρα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑποφέρατε; ἐρώτησε καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς.

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Τάταρος, ὁ ἱατρὸς μου Ἐρμάν εἶχε ὀρίσει τὴν ἀκριβῆ ἡμέραν τοῦ θανάτου μου. Καὶ πράγματι ἐπέθανον. Ἀλλὰ ἀναστήθηκα ἔπειτα χάρις στὸ δάσκαμο γιὰ τὸ ὅποιον σὰς μιλήσα.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐκυκλοφοροῦσαν στὸ Παρίσι οἱ πρὸ περιεργῆς φήμες. Ἐλεγον, ἔσφηναν, ὅτι ἔκλεβα παιδιά, καὶ ὅτι ἔπαιρνε τὸ λουτρό μου μέσα στὸ αἷμα τοῦς.

Ὅπως ἀντιλαμβάνεται ἡ Μεγαλειότης σας δὲν εἶχε κανέναν λόγο γιὰ νὰ τὸ κάμω. Ὅταν ἀντελήφθηκα ὅτι ἐπλησίαζε τὸ τέλος μου, ἀποσύρθηκα στὰ κτήματά μου στὸν Κανόσα, ὅπου ἔγινε ὁ θάνατός μου καὶ ἀνάστασις μου. Φυσικὰ, ὅταν ἐξαναγύρισα στὴ ζωὴ, ἦμουν τελείως θεραπευμένος.

—Μπορεῖτε τώρα νὰ μοὺ πῆτε, ἐρώτησε ὁ βασιλεὺς, γιὰτὶ ὁ συμβολαιογράφος Ντυμᾶ ἄργησε τόσο πολὺ νὰ ἀναστηθῇ;

—Ἐπερίμενε νὰ πεθάνουν τὰ παιδιά του.

—Καὶ ποὺ ἔμεινε τὸ σῶμα του καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα;

—Σ' ἕνα ὑπόγειον τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπου θάβονταν ἀκόμη ἡ φιάλη μὲ τὸ πολύτιμο ὑγρὸ. Ἀλλὰ δὲν περιεῖχε παρὰ μερικὰ σταγόνες μόνον. Στὸ ὑπόγειον αὐτὸ κατεβαίνει κανεὶς ἀν σκρόφῃ μιὰ πλάκα τοῦ ἐργαστηρίου του. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει μιὰ μυστικὴ σκάλα, ποὺ φθάνει ὡς τὸ ὑπόγειον.

Ὁ βασιλεὺς ἐγύρισε πρὸς τὸν Ρισελιὲ.

—Δούξ, εἶπε, θὰ πάτε νὰ ἐξετάσετε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐκτύπησαν ἐλαφρὰ στὴν πόρταν. Ἐνας ἀκόλουθος ἐμφανίσθηκε σὲ λίγο.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, ἕνας νεαρὸς εὐπατρίδης, κομιστὴς μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ κ. ντε Σουαζέλ, περιμένει στὸν προθάλαμο.

—Αἱ! Ναί! ἔκαμε ὁ βασιλεὺς. Ἡ ὥρα εἶναι τέσσαρες... Ἀλλὰ δὲν ἔχω διαθέσιμὸν νὰ λυθῇ αὐτὴ τὴ στιγμὴ... Παρακάλεσε αὐτὸν τὸν νέο, παιδί μου, νὰ ἔλθῃ αἰεὶ τὸ πρωῒ. Ὅσα τὸν ὀδηγήσεις ἐμπρὸς μου πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

—Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νέος; ἐρώτησε ὁ βασιλεὺς.

—Ὁ κόμης Ραούλ ντε Γκοντράν, ἀπάντησε ὁ ἀκόλουθος.

Στὸ ἀκουσμά αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ὁ Φρονσάκ καὶ ὁ Τάταρος ἀντήλλαξαν ἕνα τρομαγμένον βλέμμα. Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα ἔσαν βρεθῆκαν τὴν ἡμερίαν τους.

Κ ε φ α λ α ι ο ν 13 ο ν

ΕΝΑΣ ΔΕΙΝΟΣ ΕΙΦΟΜΑΧΟΣ

»Ἄς κάμωμε τώρα ἕνα βήμα πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς ὁ Ραούλ ντε Γκοντράν εἶχε βρῇ ἕναν προστάτην στὸ πρόσωπο τοῦ δυνάως ντε Σουαζέλ, ποὺ ἦταν ὁ ισχυρότερος ἄνθρωπος τοῦ βασιλείου, μετὰ τὸν βασιλέα.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ρομπέρ, τοῦ πατέρα τῆς Σεσίλ, εἶχε κάμει ὅτι δὲν κατώρθωσαν ὅλα τὰ φάρμακα ποὺ εἶχε μεταχειρισθῇ ὁ Φιρμάν.

Ὁ νέος εἶχε ξαναβρῇ τὰ λογικά του. Ἡ εἰδησις ὅμως τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν εἶχε θυσιάσει σὲ μιὰ ἀνείπωτη ἀπελπισίαν.

—Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἔλεγε, ἀργεῖ κάποτε νὰ ἐλθῇ. Ἀλλ' ἔρχεται ἀργὰ ἢ γρήγορα καὶ εἶναι τότε ἀδυσώπητος.

Ὁ Ραούλ, μέσῃ στὴν ἀθωότητά τῆς ψυχῆς του, δὲν ἐπίστευε ὅτι ὁ βασιλεὺς μποροῦσε νὰ εἶναι συνεργὸς σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀθλιότητες, ποὺ ἀκούγονε τοὺς φίλους του νὰ διηγούνται γύρω του. Γι' αὐτὸ, διέσωζε πάντα τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἂν κατώρθωνε νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ, θὰ προκαλοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον του.

Ἐντυχῶς, μέσῃ στὴν τσέπη τοῦ ἐπενδύτου του, βρισκόταν πάντα ἡ ἐπιστολή, ποὺ ὁ πατέρας του πεθαίνοντας τοῦ εἶχε δώσει γιὰ τὸν βασιλέα.

Ἔτσι μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ἔφθασε στὴς Βερσαλλίες.

Ἄλλ' οἱ φροντοί, ἐμπρὸς στοὺς ὁποίους παρουσιάσθηκε, τὸν ἀπεπερσαν.

Τὸ βράδυ ἐγύρισε καὶ πάλιν περιλυστός στὸ δωμάτιόν τῆς Σεσίλ.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἔφθασε ἐκεῖ καὶ ὁ ἱατρογράφος Μαρντός, ποὺ, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν θλιβερῶν γεγονότων ποὺ διηγήθηκαμε, εἶχε γίνῃ φίλος τοῦ νέου καὶ ἐνδιεφέρετο γιὰ κάθε τι ποὺ τὸν ἀφορούσε.

Τὸ ὄψος τοῦ ἦταν χαρούμενον ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

—Σὰς εὐρήκα ἕναν προστάτην, εἶπε, ποὺ θὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ φθάσετε ὡς τὸν βασιλέα.

—Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ προστάτης;

—Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ δυνάως ντε Σουαζέλ! Ἐγίνε φίλοι... Αὐτοὺς θὰ σὰς παρουσιάσῃ στὸν πρωθυπουργόν... Ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ δυνάως ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ βασιλέως, ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι, νομίζω, πολὺ μεγάλη...

Καὶ ὁ Μαρντός, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν σκέψιν του, ἐπρόσθεσε:

—Ὅταν μπορῇ κανεὶς νὰ μὴ ἀπὸ τὴν κυρία εἰσοδοῦ, διευθύνεται στὴν πόρταν τῆς ὑπηρεσίας. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἂν εἶναι ἐξυμνος, φθάνει ὅπου θέλει.

Ἡ συνάντησις μὲ τὸν Βενώ, τὸν θαλαμηπόλον τοῦ δυνάως ντε Σουαζέλ, ἔγινε τὸ πρωῒ τῆς ἑλλης ἡμέρας.

Ὁ Ραούλ τοῦ ἀφηγήθηκε ὅλη τὴν τραγικὴν περιπέτειά του καὶ πολὺ γρήγορα κατώρθωσε νὰ προκαλέσῃ τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του.

—Ὁ κύριος δούξ, εἶπε στὸ τέλος ὁ θαλαμηπόλος, θὰ φύγῃ γιὰ τὸν πύργον τοῦ τῆς Σαντελόντι, ὅπου θὰ παραμείνῃ μερικὲς ἡμέρες. Νομίζω ὅμως ὅτι θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ μιλήσω προτοῦ φύγῃ καὶ νὰ τὸν πείσω νὰ σὰς δεχθῇ.

Ἔτσι, ἡ ἐλπίδα ξαναγύρισε στὴν ψυχὴ τοῦ Ραούλ.

Αὐτὴ τὴν φορὰ, ἄλλωστε, δὲν ἠπατήθη ὁ Ραούλ. Γιατί ὁ κ. Βενώ ἔτρεψε τὴν ὑπόνοιάν του.

Ἐπειτα ἀπὸ δυο ἡμέρας, ἦλθεν ὁ ἴδιος μὲ ἕνα ἀνάξιν νὰ πᾶρῃ τὸν Ραούλ.

—Πηγαίνετε ἀμέσως στὶς Βερσαλλίες, εἶπε. Ἐπὶ τὴν ὁδὸν καὶ τοῦ εἶπα ὅτι εἶσατε ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ θὰ μπο-

ροῦσατε νὰ τοῦ δώσετε ἀποδείξεις γιὰ τὰ μυστηριώδη ἐγκλήματα ποὺ γίνονται ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ τώρα στὸ Παρίσι. Στὸ τέλος συγκατετέθη νὰ σὰς δεχθῇ.

Ἡ παρουσίαις τοῦ Ραούλ ντε Γκοντράν στὸν πανίσχυρον πρωθυπουργόν τῆς Γαλλίας ἔγινε μερικὲς ὥρες ἀργότερα.

Τὸ ὄψος τοῦ νέου καὶ ἡ εὐκρινὴς καὶ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία του ἄρσαν πολὺ στὸν δυνά.

Τὸν ἐδέχθη με προσήνεια, ἀκούσε σὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀφηγήσεώς του καὶ, ὅταν ὁ Ραούλ ἐτελείωσε, τοῦ εἶπε:

—Θὰ συνεργασθῶ αὐριο μὲ τὸν βασιλέα καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ μάθῃ τὰ πάντα. Ὅσα τὸν παρακαλέσῃ μάλιστα νὰ σὰς δεχθῇ, γιὰ νὰ τοῦ ἐκθέσετε καὶ προφορικῶς ὅσα εἶπατε σὲ μένα. Ἐλάτε αὐριο στὶς τρεῖς νὰ μὲ ἴδῃτε καὶ πάλιν.

Συγχρόνως ἀνοίξε τὸ συρτάρι του, ἔδωκε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα μικρὸ σακκουλάκι μὲ χρυσὰ νομίσματα καὶ τὸ ἔδωκε στὸν Ραούλ.

—Πάρτε αὐτὰ τὰ χρήματα, εἶπε, ὡς προκαταβολὴ ἐπὶ τῆς ἐπιχορηγήσεως, ποὺ θὰ φροντίσω νὰ σὰς δώσῃ ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Ραούλ ἐδίστασε.

—Α

Η ΚΟΚΕΤΑΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ

Θυσίες και βασανιστήρια στον δωμό της όμορφιάς

Θάταν άστέιο να σκεφθώ κανείς ότι στην σημερινή εποχή ή φιλαρέσκεια των γυναικών είναι υπερβολικώτερη από την αρχαιότητα.

Η τάσις αυτή του καλλωπισμού και της επιθυμίας να είναι ή κάθε γυναίκα ωραιότερη της άλλης, έχει φθάσει σήμερα σε βαθμό άπιστευτο και υποφέρουν τα πάντα οι γυναίκες για ν' αρέσουν.

Άλλά παρηγορηθήτε; Στους παλαιούς καιρούς, οι θυσίες στον δωμό της καλλονής, ήσαν τρομακτικές!

Αί μέθοδοι που μεταχειρίζονταν οι γυναίκες της ρωμαϊκής εποχής για να επιδείξουν τις χάρες τους και για να κρύψουν τα έλαττώματά τους ήσαν άπαισθητες.

Μια κοπέλλα π.χ., εάν ήταν πολύ κοντή, δίχως διαταγμό και δίχως φόβο άφηνε να την δουν από τις πλάτες σε μια σανίδα πλαγιασμένη χάρω και που της χρησίμευε για κρεβάτι, και να της τραβούν τα πόδια κάθε πρωί ή να της κάνουν ένα όδυνηρό μασάζ, με την έλπίδα ότι θα έψηλωνε μερικά εκατοστά.

Εκτός τούτου κι' ή μόδα των παπουτσιών που βλέπομε σήμερα με τις πολύ πλατειές σόλες από φελλό, είναι άρχαιοτάτη, άφου στην ρωμαϊκή εποχή κατεσκεύαζαν παπούτσια με τέσσερις και πέντε σόλες από φελλό και ένωνμένες μαζί με μια γερή κόλλα. Αυτό φυσικά έδινε άνάστημα στην γυναίκα.

Εάν αντίθετος μια γυναίκα ήταν πολύ

ψηλή, τότε φορούσε σανδάλια τόσο λεπτά..., που αισθανόταν και τα παραμικρά χαλικάκια να της τρυπούν τις φτέρνες.

Αν είχε γοφούς πολύ αδύνατους, τότε τους στρογγύλευαν με κάτι ξύλινα μαξιλαράκια, που φαντάζεσθε τώρα τί πόνοους θα υπέφεραν για να τα συγκρατούν.

Αν πάλι ή κοιλιά ήταν μεγάλη, την έσφιγγαν μ' έναν σιδερένιο κορσέ, που δεν τον έβγαζαν ούτε στον ύπνο τους.

Αν ήταν το δέρμα τους πολύ μελαχροινό, (ένα από τα μεγάλα έλαττώματα της παλαιάς εποχής), τότε έκαναν επάλειψι μ' ένα άηδέστατο λευκό μίγμα, που έστεγνωνε στο πρόσωπο και γινόταν σαν άσβεστης.

Εάν πάλι, τα μαλλιά τους δεν είχαν την ποθυμένη απόχρωση, κατώρθωναν με διάφορες ειδικές βαφές κι' ένοχλητικές περιποιήσεις να τους δώσουν το χρώμα που έπρεπε να έχουν.

Εάν μια νέα κόρη είχε την... άτυχία να έχει ωραιότατα δόντια, ξερετε τί διάσανα τραβούσε, σε τί μαρτύριο ή μάνα της την υπερχέωνε καθημερινώς; Ε-πρεπε να μένη πολλές ώρες στο δωμάτιό της μπροστά στον καθρέφτη και να έχει μεταξύ των χειλιών, ένα ειδικό ξύλο, ούτως ώστε να συνηθισθώ να μένουν τα ζεύγη άνοιχτά, για να φαίνονται πάντα τα ωραία λευκά δόντια της.

Άλλά μια και μιλούμε για τα μαρτύρια της ρωμαϊκής εποχής ως προς την καλλονή των γυναικών, θα αναφέρουμε και δυο παραδείγματα, για να δήτε πόση σημασία έδινε ή γυναίκα στον καλλωπισμό της.

Όταν μια πλούσια πατρικία έκανε την τουαλέττα της και κατσάρωνε τα μαλλιά της με καυτά σίδερα, όπως και σήμερα, αν τυχόν ή σκιάδα της, από άπροσεξία, άκουμπούσε το ζεστό σίδερο στο μέτωπο της κυρίας της, τότε αλλοίμονο! Η πατρικία την έδεχνε ή ίδια αλύπητα και μετά διέτασσε και την κρεμούσαν από τα μαλλιά και την έμαστιγώναν.

Διηγούνται για την Πετρωσία, την πρώτη σύζυγο του αυτοκράτορος Βιτέλιου, ή οποία είχε εφεύρει έναν καινούργιο χαριτωμένο τρόπο να δένη τα λουριά των σανδαλιών της και ήταν μοναδική στην τέχνη αυτή, το έξης καταπληκτικό: Όταν ο αυτοκράτωρ την θαρέθηκε και την αντίκατέστησε με την ωραία Βαλερία, για να μη μάθω ή αντίπαλός της τον πολύπλοκο τρόπο του δεσίματος των σανδαλιών, διέταξε να σκοτώσουν τις δυο σκιάδες που είχε στην ύπηρεσία της την ώρα της τουαλέττας, για να μην προδώσουν το μυστικό της.

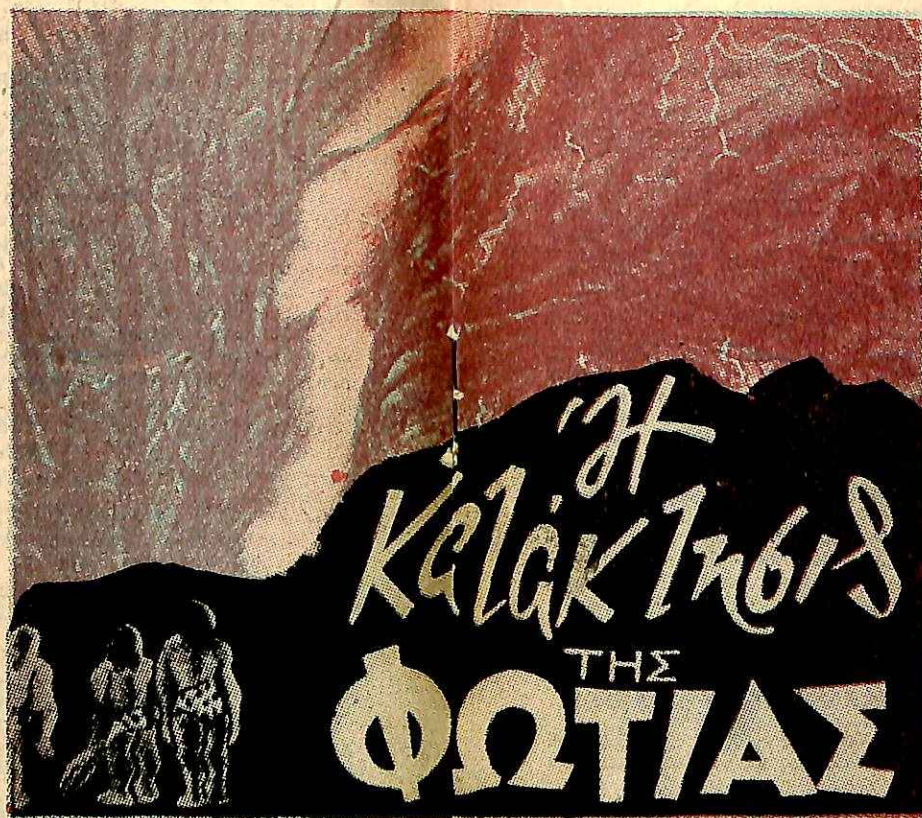
Βλέπετε, λοιπόν, ότι αυτά που υποφέρουν οι γυναίκες σήμερα για την εμφάνισή τους είναι ελάχιστα εν συγκρίσει προς τα μαρτύρια της αρχαιοτέρας εποχής.

ΣΑΡΑ ΝΤΕ ΜΠΙΣΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» «Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ»

ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Μ. ΚΟΡΕΛΛΙ

Ένα από τα δραματικώτερα και περιπετειωδέστερα μυθιστορήματα της παγκόσμιου φιλολογίας, με πλοκήν έφραντίστου συναρπαστικότητας, με σκηνές άπερίγραπτης άγωνίας, όπου συγκρούονται τα θρηωδέστερα πάθη με τα άγνώστερα συναισθήματα.

Μια εφεύρεσις για την όποία δεν έξεδόθη ΔΙΠΛΩΜΑ ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑΣ

ΕΧΟΥΝ περάσει άπειρες εποχές και έκατοντάδες εκατοντάδων γενεές, από την ήμερα που ή πρώτη άκτινα της σκέψης εφώτισε τον πρώτο άνθρωπο έγκέφαλο.

Οι οικογενειακοί δεσμοί είχαν κάμει ήδη την εμφάνισή τους, άκόμη δε και ή κατασκευή του ανθρώπινου σώματος είχε διαμορφωθώ άρκετά, οι κινήσεις είχαν γίνει άρμονικώτερες και ο άνθρωπος είχε πάρει να είναι ένα άνυπεράσπιστο θήρ, γιατί είχε μάθει ν' άμύνεται και να επιτίθεται εν άνάγκη.

Όσοσο εξακολουθούσε άκόμη να τρομάζει μπροστά σ' ένα φοβερό και πολύμορφο τέρας, που παρουσιάζονταν με χίλια άδηφάγα στόματα και ήταν πιδ καταστρεπτικό κι' από το φοδερώτερο θηρίο. Το καλοκαίρι, όταν ένας κεραυνός έσπευτε στην στέππα που ήταν σκεπασμένη από ξερά χόρτα, το μυστηριώδες και άδηφάγο αυτό τέρας άπλωνόταν με καταπληκτική ταχύτητα σαν άπειρα φίδια να σέρονταν σε όλα τα σημεία της στέππας, ενώ ή ζέστη που άνεπτύσσεται και ο καπνός έτρεπαν κυριολεκτικά εις φυγήν ανθρώπους και ζώα.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΙΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Μια σφοδρή καταιγίδα είχε ξεσπάσει στο μέρος άκριβώς όπου μια περιλάνο, μένη φυλή είχε βρή καταφύγιο σε μια μεγάλη σπηλιά. Και οι κεραυνοί έπεφταν με πάταγο εκεί σιμά.

Ενώ οι κνηγολί έτοιμάζαν τα δπλα τους και οι γυναίκες έθήλαζαν τα μικρά τους, ο νεαρός Νάρ στεκόταν σκεπτικός στην είσοδο της σπηλιάς. Τό δονητό των κεραυνών του ξανάφερνε στο νου το πιδ άξιοιμνημένο γεγονός της ζωής του. Όταν ήταν άκόμη παιδί, κατά την διά-

κεια μιας άνοιξιάντικης καταιγίδος σαν αυτήν, ένας κεραυνός είχε πέσει επάνω σ' ένα πανύψηλο δένδρο. Κι' έπειδή ο πατριάρχης εκείνος των δασών έπηρε άμέσως φωτιά, όλη ή φυλή τώβαλε στα πόδια, τρομοκρατημένη. Μονάχα αυτός, ο Νάρ, κεντημένος από την περιέργεια, δεν άποιακρύνθηκε απ' εκεί, κι' έτσι μπόρεσε να παρατηρήσει ότι αν και το δένδρο καίγονταν όλόκληρο, ή φωτιά δεν προχωρούσε πάρα πέρα, γιατί έσβυνε μόλις έρχόταν σ' επαφή με τα γύρω ύγρ ά χορτάρια.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΜΕΝΟ ΦΑΙ

Αφού έβεβαιώθηκε γι' αυτό, ο μικρός τότε έκάλεσε πάλι τους ανθρώπους της φυλής του, που δεν άργησαν να έπιστρέψουν. Η φωτιά εξακολουθούσε να σκεπάη μια εύχάριστη θερμότητα γύρω. Έν τφ μεταξύ τα παιδιά άρχισαν να πετούν επάνω της ξερά κλαριά και οι φλόγες πήραν νεά ζωή. Όστε, λοιπόν, ή φωτιά έτρεφόταν όπως κι' όλες οι άλλες ύπαρξεις, έμεγάλωνε και κρατούσε στη ζωή όσο την έτάιζαν!

Μήπως όμως έτρωγε το ίδιο σαν τους ανθρώπους; Για να βεβαιωθώ, ο Νάρ της έπέταξε ένα κομμάτι κρέας, που άρχισε να ψήνεται, σκεπίζοντας δυνατή μυρωδιά. Θέλοντας να ιδώ το αποτέλεσμα, σε λίγο, ο Νάρ έτράβηξε το κρέας από τη φωτιά. Είχε άπανθρακωθώ, άλλα όχι έντελώς. Τό καθάρισε κι' είδε ότι έμεινε ένα άρωματώδες και όρεκτικώτατο ψαχνό, το όποιον έφαγε με λαίμαργία. Τότε και οι άλλοι τον μιμήθηκαν, και για πρώτη φορά έψησαν το φαγητό τους.

Εκείνη τη νύχτα, άντρες και γυναίκες και παιδιά, πέρασαν ώρες μακαριότητος κοντά στη φωτιά, στην όποιαν βρήκαν έναν άπροσδόκητο προστάτη. Τό πρωί

ή φωτιά φαινόταν σδυστή, άλλα ο μικρός Νάρ, ψάχνοντας μέσα στη στάχτη, βρή με μερικά άναμμένα κάρβουνα.

Ο άρχηγός της φυλής έπε σε λίγο να έτοιμαστούν, κι' έδωσε το σύνθημα της άναχωρήσεως. Και δεν του πέρασε καθόλου από το νου ή τεραστία ωφέλεια που θα είχε αυτός και οι άνθρωποί του από το άσημαντο εκείνο περιστατικό.

Η ΔΙΑΙΩΝΙΣΙΣ ΕΝΟΣ ΖΩΤΑΝΟΥ ΕΙΛΟΥΣ

Ο Νάρ, που ήταν προικισμένος με μεγάλη μνήμη, τα θυμόταν τώρα όλα αυτά ως την παραμικρή τους λεπτομέρεια. Η ξερε ήδη καλά ότι ή φωτιά ήταν ένα πλάσμα φονικό, που μπορούσε όμως κάποτε να γίνω σύμμαχος ισχυρός και ωφέλιμος. Όπως και τα άλλα ζώα, όταν έπείθαινε άφηνε μικρά παιδιά κάτω απ' τη στάχτη, που μπορούσαν να μεγαλώσουν, όταν τα έτρεφε κανείς. Έτσι παρετείνετο ή ζωή της φωτιάς που μπορούσε να διαιωνισθώ σαν τα άλλα ζώα.

Τα ξημερώματα, όταν το έσωτερικό της σπηλιάς άρχισε να φωτίζεται, ο άρχηγός διέταξε να μείνουν μια μέρα άκόμη στο άνετο εκείνο καταφύγιο. Ο Νάρ βγήκε τότε απ' τη σπηλιά, κρατώντας ένα προτόγονο πανέρι, και κατευθύνθη προς ένα μέρος όπου αισθανόταν μυρωδιά καμένου. Μετά μιάν ώρα έπέστρεψε και έδειχνε στον άρχηγό της φυλής τον θησαυρό που έφερε μαζί του. Στο πανέρι μέσα, επάνω σ' ένα στρώμα από ξερά χόρτα και φρύγανα, είχε φέρει αλχημάτωτο το φοβερό τέρας, τη φωτιά!

Ο άρχηγός διέταξε τότε να μαζέψουν ξερά ξύλα, και σε λίγο μια μεγάλη πυρά ήταν στημένη έξω απ' τη σπηλιά. Η φωτιά τοποθετήθηκε στη βάση και σκεπάστηκε με άλλα ξερόκλαδα και φρύγανα. Τότε ο Νάρ φύσηξε με όλη τη δύναμή του, για να προκαλέσει το άναμμα της φλόγας, όπως είχε διδαχθώ από τον άέρα.

Οι προσπάθειές του δεν άργησαν να μεταβληθούν σε αποτέλεσμα. Τα ξύλα πήραν φωτιά και οι φλόγες άρχισαν να χοροπηδούν, κραταλίζοντας, ως τον ουρανό. Τό θράδυ, ή πυρά, όπως περιωρισμένη, μεταφέρθηκε μέσα στη σπηλιά που φωτίσθηκε παράξενα, για πρώτη φορά από καταβολής κόσμου, και οι άνθρωποι άρχισαν να θερμαίνονται γύρω της.

Την άλλη μέρα, ή φυλή έφυγε απ' εκεί, για να ζητήσει άλλου άφθονότερου κνηγι και καρπούς. Και πήρε μαζί της λίγη φωτιά, την όποιαν έπρόκειτο να διατηρήσει παύς έξέρι επί πόσους αιώνες, πάντα την ίδια.

Η ήμερα εκείνη είναι άσφαλώς ή σπουδαιότερη της ανθρώπινης ιστορίας, γιατί με την κατάντησι της φωτιάς ο άνθρωπος μπόρεσε να επιβληθώ στη Δημιουργία. Και αυτό υπήρξε το πρώτο, άναμφισβήτητο βήμα προς τον πολιτισμό.

Μ. Κ.

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ δών Το δικό μου

Σύγχρονο δραματικό διη- γηματάκι υπό ΚΛΩΝΤ ΖΑΝ

Ένώ το σύνταγμα, που άπαρτιζόταν από κληρωτούς στο άνθος της ηλικίας τους, ήταν έτοιμο να ξεκινήσει για το μέταπο, μια κυρία έκτενε τον νεαρό λοχαγό:

—Θέλω, κύριε λοχαγέ, να με καταλάβετε τί σας ζητώ. Δεν πρόκειται να σας κάμω μια παράκληση, απ' αυτές που σας γίνονται κάθε μέρα. Άκούστε με: Δεν έχετε στο σύνταγμα σας κανένα παλληκάρι, που να συμπληρώνη, τώρα τα Χριστούγεννα, τα είκοσί του χρόνια; Που να μην έχη ούτε πατέρα, ούτε μητέρα, ούτε οικογένεια, που να έχη καταγάλανα μάτια και ξανθά μαλλιά; Στο χρώμα των μαλλιών δεν δίνω μεγάλη σημασία, κύριε λοχαγέ, άλλα τα μάτια θέλω να είναι γαλανά, γιατί όλοι στην οικογένειά μου είναι ζωντανοί και θέλω αυτό το παιδί να μοιάζη στο σόι μου... Μη με παρεξηγήτε, κύριε λοχαγέ. Οι νοιίτετε πως κοροϊδεύω. Θα σας πω με δυο λόγια την ιστορία μου, γιατί έτσι μονάχα θα με νοιώσετε: Όταν ήμουν δεκάξη χρονών, και ήμουν τότε πολύ όμορφη κοπέλλα, μ' άρεσε ένας νέος, ήθελα κι' έχω να του άρέσει, και μια μέρα κατάλαβα πως θα άποκτήσω ένα παιδάκι. Ο νέος που άγαπούσα και που έλεγε πως μ' άγαπάει, μου υποσχέθηκε να παντρευθώμε. Περιμένα για πολλή καιρό την ήμερα του γάμου μας, άλλα ούτε ή ήμερα αυτή έφθασε ποτέ, ούτε ο πατέρας του παιδιού μου ξαναφάνηκε στη ζωή μου. Οι γονείς μου, άνθρωποι άσπληρών άρχων, δεν μπόρε-

ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» «ΧΑΜΚΩ, Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ» ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Τό ειδύλλιο του είκοσάχρονου δπλαρχηγού Λάμπρου Μπουκουβάλα με ένα παρθενικό λουλούδι, την Άρετή, που τό διακόπτει ή ξαφνική εμφάνισις επί σκηνής μιας μαυριτανής γόρσας, της πεντάμορφης και καταραμένης Χαμκώς, της κόρης μιας σκλάβας μάγισσας.

25

"Ενα έρωτικό ΟΝΕΙΡΟ"

Ένα άριστουργημα
τικό διήγημα του
ΖΑΚ ΕΡΒΕ

Η Τζούλια είχε βγεί εκείνο το πρωί από τον μεγάλο περίβολο του παρθενγωγείου και τα θήματα της την είχαν φέρει σιγά - σιγά στο γειτονικό δάσος.

Έρχομαρξοσε από αρκετή ώρα τώρα, όταν, σε μια στιγμή, δρεθήκε ξαφνικά εμπρός σ' έναν νέο, που έχοχταν από την αντίθετη διεύθυνση.

Είχε ριγμένο το σακκάκι του στον ώμο και έφαινόταν ότι είχε κάμει πολύ δρόμο.

Έστομάτισε εμπρός στην Τζούλια, καί, μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο, είπε:

— Δεσποινίς, με συγχωρείτε. Έξελίχθηκα σήμερα τό πρωί από τό Νεβέρ, για να κάμω έναν περίπατο στο δάσος. Άλλα φαίνεται ότι έχω παραπληγή και δεν ντρέχομαι να σάς πω ότι δεν ξέρω ποιά δρόμο πρέπει να ακολουθήσω. Γυρίζω δεξιά και αριστερά και όμως μου φαίνεται ότι βρίσκομαι πάντα στο ίδιο μέρος. Θά είχατε την καλωσύνη να με καθοδηγήσετε;

Τό ύφος του ήταν ευγενικό και ή φωνή του μελωδική.

— Εύχαρίστως, κύριε, απάντησε ή Τζούλια. Ο δρόμος περνάει έξω από την πόρτα του παρθενγωγείου που βλέπετε εκεί κάτω. Επιστρέφω ακριβώς εκεί. Άν θέλετε, μπορείτε να έλθετε μαζί μου.

Αρχισαν έτσι να περπατούν ό ένας πλάι στον άλλον.

Ο νέος μιλούσε για την ομορφιά του δάσους και έλεγε ότι, χωρίς τη μικρή περιπλάνησή του, ή ημέρα αυτή θα ήταν μια από τις ευτυχέστερες της ζωής του.

— Την ευτυχία αυτή συμπλήρωσε ή δική σας συνάντησις, δεσποινίς, επρόσθεσε.

Η Τζούλια έγινε κατακόκκινη.

Εξομολογήθη τότε στον άγνωστο ότι και αυτή έχοχταν τακτικά στο δάσος, όπου εύρισκε μια μεγάλη απόλαυση μέσα στην έρημια και την άπειρη σιωπή του.

Εξηκολούθησαν να μιλούν κατά τον ίδιον τρόπο καί, όταν έχοχσαν εμπρός στην πόρτα του παρθενγωγείου είχαν γίνει δυο καλοί φίλοι.

— Δεσποινίς, είπε ο νέος, παίρνοντας τη νέα μέσα στα χέρια του, μου χαρίζετε μερικές ευτυχισμένες στιγμές. Δεν θα τις λησιμονήσω ποτέ...

Η Τζούλια ένοιωσε την καρδιά της να κτυπά δυνατά στα λόγια αυτά και παρηκολούθησε τον άγνωστο, ως πού εκείνος έχοχθηκε πίσω από τα με-

γάλα δένδρα του δρόμου.

Είχε περάσει ένας μήνας από τότε.

Ξαφνικά, ένα πρωί, έφεραν δυο γράμματα στη Τζούλια Μίλτον. Τό ένα ήταν από τη μητέρα της. Τό άλλο;

Η Τζούλια ένοιωσε μια δυνατή ταραχή όταν άνοιξε τό φάκελλο και έχριξε τα μάτια της έπάνω σ' αυτό και έχρειάσθηκε να περάσουν μερικά λεπτά έως ότου κατορθώσει να τό διαβάσει.

«Αγαπητή δεσποινίς, έχω γράψει ή επιστολή, από την στιγμή που σάς είδα, δεν ζω πια παρά μόνο με τη σκέψη σας. Σας βλέπω πάντοτε μπροστά μου και νομίζω ότι ή συνάντησίς μας δεν υπήρξε τυχαία. Η μοίρα μάς έδωσε στον ίδιο δρόμο, για να μάς κάμει να γνωρίσωμε μαζί τη χαρά και την ευτυχία της ζωής. Άν θα θέλατε να μου απαντήσετε στο μικρό αυτό γράμμα, θα με έκανε να τον ευτυχέστερο των ανθρώπων. Να έλπισω άρα γε σε μια απάντησι εκ μέρους σας; Ραούλ ντε Σαντιγύ».

Υ.Γ. Την απάντησί σας θα την διευθύνετε στην κυρία Ζέφτιαν, όδός Μπάκ 5, Παρίσι».

Η Τζούλια έφίλησε πολλές φορές τό γράμμα αυτό, για την προέλευσι του όποιου δεν άμφέβαλλε καθόλου. Θά προήρχετο ασφαλώς από τον άγνωστο νέο που είχε συναντήσει μέσα στο δάσος. Είναι αλήθεια ότι δεν είχαν πη ό ένας στον άλλον τό δνόματί τους, άλλα φαίνεται ότι εκείνος κατορθωσε να μάθι τό δικό της.

Τό ίδιο βράδυ, ένα γράμμα έφαινε από τό παρθενγωγείο με την διεύθυνσι της κυρίας Ζέφτιαν, «όδός Μπάκ 5, Παρίσι».

Τό γράμμα αυτό, για την προέλευσι του όποιου δεν άμφέβαλλε καθόλου. Θά προήρχετο ασφαλώς από τον άγνωστο νέο που είχε συναντήσει μέσα στο δάσος. Είναι αλήθεια ότι δεν είχαν πη ό ένας στον άλλον τό δνόματί τους, άλλα φαίνεται ότι εκείνος κατορθωσε να μάθι τό δικό της.

Τό ίδιο βράδυ, ένα γράμμα έφαινε από τό παρθενγωγείο με την διεύθυνσι της κυρίας Ζέφτιαν, «όδός Μπάκ 5, Παρίσι».

Τό γράμμα αυτό, για την προέλευσι του όποιου δεν άμφέβαλλε καθόλου. Θά προήρχετο ασφαλώς από τον άγνωστο νέο που είχε συναντήσει μέσα στο δάσος. Είναι αλήθεια ότι δεν είχαν πη ό ένας στον άλλον τό δνόματί τους, άλλα φαίνεται ότι εκείνος κατορθωσε να μάθι τό δικό της.

Τό ίδιο βράδυ, ένα γράμμα έφαινε από τό παρθενγωγείο με την διεύθυνσι της κυρίας Ζέφτιαν, «όδός Μπάκ 5, Παρίσι».

Τό γράμμα αυτό, για την προέλευσι του όποιου δεν άμφέβαλλε καθόλου. Θά προήρχετο ασφαλώς από τον άγνωστο νέο που είχε συναντήσει μέσα στο δάσος. Είναι αλήθεια ότι δεν είχαν πη ό ένας στον άλλον τό δνόματί τους, άλλα φαίνεται ότι εκείνος κατορθωσε να μάθι τό δικό της.

Τό ίδιο βράδυ, ένα γράμμα έφαινε από τό παρθενγωγείο με την διεύθυνσι της κυρίας Ζέφτιαν, «όδός Μπάκ 5, Παρίσι».

Τό γράμμα αυτό, για την προέλευσι του όποιου δεν άμφέβαλλε καθόλου. Θά προήρχετο ασφαλώς από τον άγνωστο νέο που είχε συναντήσει μέσα στο δάσος. Είναι αλήθεια ότι δεν είχαν πη ό ένας στον άλλον τό δνόματί τους, άλλα φαίνεται ότι εκείνος κατορθωσε να μάθι τό δικό της.

Τό ίδιο βράδυ, ένα γράμμα έφαινε από τό παρθενγωγείο με την διεύθυνσι της κυρίας Ζέφτιαν, «όδός Μπάκ 5, Παρίσι».

Τό γράμμα αυτό, για την προέλευσι του όποιου δεν άμφέβαλλε καθόλου. Θά προήρχετο ασφαλώς από τον άγνωστο νέο που είχε συναντήσει μέσα στο δάσος. Είναι αλήθεια ότι δεν είχαν πη ό ένας στον άλλον τό δνόματί τους, άλλα φαίνεται ότι εκείνος κατορθωσε να μάθι τό δικό της.

Τό ίδιο βράδυ, ένα γράμμα έφαινε από τό παρθενγωγείο με την διεύθυνσι της κυρίας Ζέφτιαν, «όδός Μπάκ 5, Παρίσι».

Τό γράμμα αυτό, για την προέλευσι του όποιου δεν άμφέβαλλε καθόλου. Θά προήρχετο ασφαλώς από τον άγνωστο νέο που είχε συναντήσει μέσα στο δάσος. Είναι αλήθεια ότι δεν είχαν πη ό ένας στον άλλον τό δνόματί τους, άλλα φαίνεται ότι εκείνος κατορθωσε να μάθι τό δικό της.

Τό ίδιο βράδυ, ένα γράμμα έφαινε από τό παρθενγωγείο με την διεύθυνσι της κυρίας Ζέφτιαν, «όδός Μπάκ 5, Παρίσι».

Τό γράμμα αυτό, για την προέλευσι του όποιου δεν άμφέβαλλε καθόλου. Θά προήρχετο ασφαλώς από τον άγνωστο νέο που είχε συναντήσει μέσα στο δάσος. Είναι αλήθεια ότι δεν είχαν πη ό ένας στον άλλον τό δνόματί τους, άλλα φαίνεται ότι εκείνος κατορθωσε να μάθι τό δικό της.

Τό ίδιο βράδυ, ένα γράμμα έφαινε από τό παρθενγωγείο με την διεύθυνσι της κυρίας Ζέφτιαν, «όδός Μπάκ 5, Παρίσι».

Τό γράμμα αυτό, για την προέλευσι του όποιου δεν άμφέβαλλε καθόλου. Θά προήρχετο ασφαλώς από τον άγνωστο νέο που είχε συναντήσει μέσα στο δάσος. Είναι αλήθεια ότι δεν είχαν πη ό ένας στον άλλον τό δνόματί τους, άλλα φαίνεται ότι εκείνος κατορθωσε να μάθι τό δικό της.

Τό ίδιο βράδυ, ένα γράμμα έφαινε από τό παρθενγωγείο με την διεύθυνσι της κυρίας Ζέφτιαν, «όδός Μπάκ 5, Παρίσι».

Τό γράμμα αυτό, για την προέλευσι του όποιου δεν άμφέβαλλε καθόλου. Θά προήρχετο ασφαλώς από τον άγνωστο νέο που είχε συναντήσει μέσα στο δάσος. Είναι αλήθεια ότι δεν είχαν πη ό ένας στον άλλον τό δνόματί τους, άλλα φαίνεται ότι εκείνος κατορθωσε να μάθι τό δικό της.

Η απάντησις ήλθε έπειτα από μερικές ημέρες.

Η Τζούλια έγνώριζε τα πάντα για τον άγαπημένο της. Ήταν ύπολογαχός και ύπηρετούσε στην Πολεμική Άκαδημία. Στο Παρίσι, έμενε στο σπίτι της θείας του, της κυρίας Ζέφτιαν.

Η άλληλογραφία αυτή έκράτησε επί πολλούς μήνες. Δεν διεκόπη, παρά μόνον όταν ή Τζούλια έχρισε στο πατρικό της σπίτι, μετά τό τέλος του σχολικού έτους.

Η νέα είχε παρακαλέσει τον φίλο της να μη της γράψει για λίγο διάστημα, έως ότου βρη με ποιόν τρόπο θα μπορούσε να λαμβάνη τα γράμματά του, χωρίς να κινήσι τις ύποψιες των δικών της.

Όταν τέλος ή Τζούλια ένόμιζε ότι είχε βρη αυτόν τον τρόπο, έχωρει και πάλι ένα θερμό έρωτικό γράμμα προς τον Ραούλ.

Άλλ' ή απάντησις έβράδυνε αυτή τη φορά.

Και δεν ήλθε πια από τό Παρίσι, άλλ' από τό Μαρόκο.

«Σέ άγαπά πάντα, Τζούλια, έχωρει ή ύπολογαχός, άλλα βρίσκομαι τόσο μακριά! Θά ήθελα να τρέξω κοντά σου! Τό καθήκον μου όμως με κρατεί εδώ. Πρίν από δυο έβδομάδες, μια ξαφνική διαταγή με έστειλε στο Μαρόκο...

Δεν θα ήθελα να σε τρομάξω, άγγελέ μου. Άλλα δεν μπορώ να σου κρύψω ότι ό πόλεμος δεν σταματάει ποτέ εδώ. Βρισκόμαστε στο μέσον άγριων άραβικών φυλών, που είναι ακόμη άνυπότακτες και που μάς επιτίθενται διαρκώς. Βλέπω γύρω μου να πεθαίνουν κάθε μέρα οι καλύτεροι από τους φίλους μου. Θά ήθελα έπίσης να σου φωνάξω άλλη μια φορά. Τζούλια, ότι σε λατρεύω. Έλπίζω ότι θα ξαναγυρίσω από την κόλασι αυτή, μέσα στην όποια έω τώρα. Και τότε τίποτε πια δεν θα έμπο-

— όπως ήταν τό καινούργιο της όνομα— είχε πάει στο δωμάτιο της κυρίας Ζέν, μιας χήρας που έχοχταν στο ίδιο σπίτι.

Την εύρηκε να τακτοποιή μερικά παλιά γράμματα μέσα σ' ένα συρτάρι.

Ξαφνικά, ή Τζούλια άνεσκήρτησε.

Ανάμεσα σ' αυτά βρίσκόταν ένα δέμα, πού περιείχε τα γράμματά του, που είχε στείλει άλλοτε στον Ραούλ.

Πώς βρίσκόνταν λοιπόν εκεί; Μήπως ό Ραούλ ήταν συγγενής της κυρίας Ζέν;

Η χήρα δεν επρόσβητε την (Τό τέλος στη σελίδα 32)

διση την ένωσί μας.
Δικός σου για πάντα
Ραούλ».

Ο ύπολογαχός είχε γράψει τόσο διακριτικά αυτό τό γράμμα, ώστε είχε ξεχάσει, φαίνεται, να δάλη την διεύθυνσί του ή τό σύνταγμα στο όποιον ύπηρετούσε.

Η Τζούλια του απήντησε την ίδια μέρα, συνιστώντας τό γράμμα της στην κυρία Ζέφτιαν, την όποια παρακαλούσε να τό στείλη εκεί πού βρίσκόνταν τώρα ό άγαπημένος της Ραούλ.

Άλλα δεν έλαβε καμιά απάντησι σ' αυτό τό γράμμα.

Επέρασαν μέρες και έπειτα έβδομάδες.

Τέλος, ένα πρωί, ή Τζούλια έδιάβασε στις έφημερίδες ότι φονικωτάτη μάχη είχε σιναφθη στο Μαρόκο μεταξύ του γαλλικού στρατού και των άραβικών φυλών. Πολλοί αξιωματικοί είχαν βρη τον θάνατο σ' αυτή τη μάχη.

Η μαύρη άπελπισία απλώθηκε τότε άπέραντη μέσα στην ψυχή της. Η σιωπή του άγαπημένου της έφανερώνα καθαρά ότι είχε και αυτός σκοτωθη...

Επέρασαν πολλά χρόνια από τότε.

Η Τζούλια είχε άπορρίψει όλες τις προτάσεις γάμου που της έγιναν και είχε καταντήσει σιγά - σιγά γεροντοκόρη. Τα μαλλιά της είχαν άσπρίσει και θαθείες ρυτίδες αλάκωναν τό τόσο ώραίο άλλοτε πρόσωπό της.

Όλη της ή σκέψις ήταν συγκεντρωμένη πάντα στο Ραούλ και είχε πάρει την απόφασι να μη συνδέσι τη ζωή της με κανένα άλλον.

Επειτα επέθανε ή μητέρα της και δυο χρόνια αργότερα και ό πατέρας της την ακολουθσε στον τάφο.

Η Τζούλια είχε άπομείνει πια μόνη.

Επούλησε τότε όλη την περιουσία της και ήλθε να εγκατασταθι στο Παρίσι, παίρνοντας τό όνομα της μητέρας της, για να παραμείνη όσο μπορούσε πιο άγνωστη μεταξύ του κόσμου.

Εκείνο τό βράδυ ή Τζούλια Φροντέν —όπως ήταν τό καινούργιο της όνομα— είχε πάει στο δωμάτιο της κυρίας Ζέν, μιας χήρας που έχοχταν στο ίδιο σπίτι.

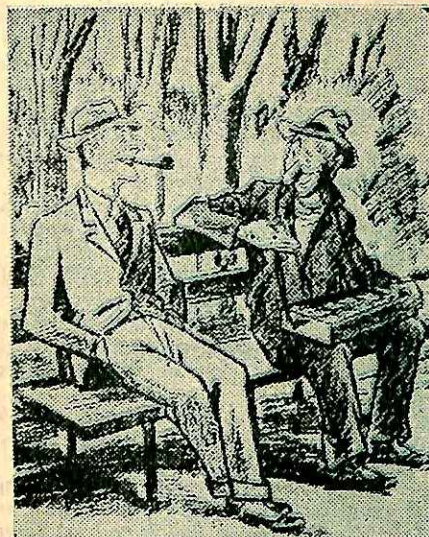
Την εύρηκε να τακτοποιή μερικά παλιά γράμματα μέσα σ' ένα συρτάρι.

Ξαφνικά, ή Τζούλια άνεσκήρτησε.

Ανάμεσα σ' αυτά βρίσκόταν ένα δέμα, πού περιείχε τα γράμματά του, που είχε στείλει άλλοτε στον Ραούλ.

Πώς βρίσκόνταν λοιπόν εκεί; Μήπως ό Ραούλ ήταν συγγενής της κυρίας Ζέν;

Η χήρα δεν επρόσβητε την (Τό τέλος στη σελίδα 32)

Δύο ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Αμερικάνικη ΦΑΡΣΟΥΛΑ

Καθόταν δίπλα μου, στο παγκάκι του πάρκου. Τώρα πουλούσε τσιγάρα και σπιρίτα, άλλα κατά τό παρελθόν είχε κάμει λίγο άπ' όλα. Ήταν ένα χαμένο κορμί, άλλα τον άκουα εύχαρίστως όταν μιλούσε. Ανάμεσα, λοιπόν, στις τόσες ιστορίες που μου άφηγήθηκε είναι κι αυτή, άρκετά νόστιμη, καθώς θα ίδητε.

Εκείνη την εποχή, άρχισαν ν' άφηγώνται, δρισκόμουν στο Σάν Φραγκίσκο της Καλιφορνίας. Δεν είχα καταντήσει σ' αυτά τό χάλια, άλλα ήμουν κομψός, με άριστοκρατικό παρουσιαστικό, σάν αληθινός κύριος. Τέλος πάντων...

Ένα βράδυ, βλέπω σταματημένο μπροστά σε μιάν έπαυλι ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο, τόσο ώραίο, πού ήταν κρίμα να τ' αφήσω μόνο του. Εξείχα μια ματιά τριγύρω, επέβησα μέσα και δρόμο όλοταχώς! Μετά μισή ώρα έμπαίνα στο γκαράζ ένός κάποιου Κλόπς, ένός παληανθρώπου πού, καθώς είχα μάθει, έκανε τέτοιου είδους δουλειές.

Με κτύπησε λοιπόν, από την κορυφή ως τό νύχια σάν να επρόκειτο ν' αγοράσι έμένα, και μετά με ρώτησε:

— Πόσα θέλετε;

— Δυο χιλιάδες δολάρια, απήντησα.

— Είσαστε τρελλός, για δέσιμο! Δεν δίνω παραπάνω από πεντακόσια. Άν θέλετε, καλά, άλλως πηγαίνετε στο διάβολο!

Πεντακόσια δολάρια για ένα ολοκαίνουργιο, πολυτελέστατο αυτοκίνητο! Μόναχα ένας ληστής μπορούσε να τ' αγοράσι σ' αυτή την τιμή.

Άλλα τί να κάνω; Είχα ανάγκη από λεφτά.

Εγκατάστησα μια διαστήμα και δέχθηκα. Ο Κλόπς μου έμεινε πέντε χαρτονομίσματα των έκατό δολλαρίων και μόλις τάβαλα στην τσέπη, έπήγα τροχάδην στο πλησιέστερο έστιατόριο.

Αφού εγέμισα καλά τό στομάχι μου και άδειασα μια μπουκιά έκλεκτό κρασί, έφώναξα τό γκαρσόνι για να πληρώσω τό λογαριασμό. Είχα κάμει καλήν κατανάλωσι! Άλλα τό γκαρσόνι, πού ήταν πολύ γνωστός μου, μόλις έπηρε τό χαρτονομίσμα στα χέρια, τό έκτύπησε με προσοχή και μούπε έμπιστευτικά πώς ήταν

κάλυπτο. Έννοείται, ότι έχινα έξω φρονών, όχι δέβαια με τό γκαρσόνι, άλλα μ' αυτόν πού μούδωσε τα χέρια, γιατί όλα τα χαρτονομίσματα των έκατό δολλαρίων ήταν επίσης κάλυπτα.

Εβγάνα από τό έστιατόριο με άναστατωμένο τό μυαλό. Δεν ήξερα τί να κάνω και τί να σκεφθώ. Ύστερα όμως, ό δροσερός άέρας μου έτακτοποίησε κάπως τις σκέψεις, και άπεφάσισα να μην κάνω τίποτε πού θα μπορούσε να με εκθέσει.

Την άλλη μέρα, πολύ πρωί, πήγα κατευθείαν στην έπαυλι, έξω από την όποια είχα βρη τό περίφημο αυτοκίνητο. Χτυπάω τό κουδούνι, παρουσιάζομαι στον όλοκαθεσότη και του λέω:

— Είμαι άστυνομικός, του τμήματος κλοπής αυτοκινήτων. Σας έκλεψαν χθές ένα αυτοκίνητο υπ' αριθμόν Α. Σ. 21.950;

— Ναί, μάλιστα! Επρόκειτο μάλιστα να τηλεφωνήσω στο τμήμα.

Τό αυτοκίνητό σας βρίσκεται στο γκαράζ ένός κάποιου Κλόπς, στην 27ην Όδον. Μπορείτε να στείλετε να τό πάρω, άλλα να έχωτε μαζί σας και έναν άστυνομικόν.

Πολύ καλά, σάς εύχαριστώ. Μήπως όφειλω τίποτε;

— Πεντακόσια δολάρια.

Ο κύριος βγάει πεντακόσια δολάρια σε χαρτονομίσματα και μου τά δίνει.

— Έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε μιάν απόδειξι; μου λέει.

Εγώ έβεινα λιγάκι σκεφτικός. Μετά βγάω από την τσέπη μου τα πέντε πλαστά χαρτονομίσματα και του λέω:

— Καλύτερα να τά δώσετε στο τμήμα. Χαίρετε.

Και έχωγα ικανοποιημένος.

Φ. ΑΛΤΑΝΑ

Α.Ο.Δ.Ο.

Να και ένα άλλο παράδειγμα σκύλου του έσσανε την ζωή του κυρίου του. Πρόκειται για τον σκύλο ένός κάποιου Τόμας Τζόνσον, από ένα χωριό της Ουαλλίας. Μια μέρα, ενώ βρισκόταν στα κτήματά του, ό Τζόνσον βρέθηκε έξαφνα μπροστά σ' έναν μαινόμενο ταύρο, πού του έπεσέθη για να τον σκοτώσι με τα κέρατά του.

Ο Τζόνσον τώβαλε στα πόδια, φυσικά, άλλα ό ταύρος, θά τον έφθανε ασφαλώς, αν δεν προλάβαινε ό σκύλος να τον συγκρατήσει. Τό έξυπνο ζώον άσπασε τον ταύρο από τό ένα του πόδι και τον δέδωκε τόσο δυνατά, πού τον ανάγκασε να σταματήσι.

Έτσι ό Τζόνσον έχλύωσε από δέβαιον θάνατο, γιατί έν τψ μεταξύ κάποιος επρόφθασε κι' έσκότωσε τον ταύρο.

Οι έρετες δέβαινα, ότι οι άστέρες του κινηματογράφου δεν είναι στην πραγματικότητα όπως φαίνονται στην όθονη. Τό μακιγιάζ τους κάνει πολύ νεότερους. Η πραγματική, λοιπόν, ηλικία μερικών άπ' αυτούς είναι ή έξη, όπως την άποκαλύπτει ένα άμερικανικό περιοδικό.

Ο Γκάρι Κούπερ είναι 38 χρονών, ό Ρόμπερτ Τάιλόρ 27, ό Ρολάν Τουταίν 15, ό Πάβλ Κάμπο 27, ή Γκοαίης Μορ 39, ό Τάττορ Πόουερ 25, ό Μπερναρ Λαγκρέ 27, ό Ζάν Μιρά 50, ό Σάβλ Βανέλ 46, ό Ζάν Πιερ Ξυβόν 28, ή Σιρόλεβ Τέμπλ 11, ό Άνρϋ Γκαρά 35, ό Βίλλυ Φρίτς 27, ό Ντίκ Πόουελ 34, ό Έρικ Φόν Στροχάιμ 53, ό Φερναντέλ 36, ό Κλωντ Ντυφέν 35, ή Μισέλ Μοργγκάν 19 και ό Ζάν Γκαμπιέν 35.

Εγκυκλοπαιδική
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Φινλανδία

«ή χώρα των
1.000 λιμνών»

Ανεξάρτητη δημοκρατία της Βορείου Εό. ράτης από το 1917, ή Φινλανδία άποτελούσε προηγουμένως μένα δουκάτον της Ρωσικής αυτοκρατορίας στην όποια προσοτήθη το 1809 δυνάμει της συνθήκης του Φίντλινγκσχαϊμ. Έχει συνολική έκταση 388.217 τ. χιλιομέτρων, εκ των όποιων τα 44.839 τ. χλμ. καλύπτονται από λίμνες. Κατά την τελευταία απογραφή (1930) ό πληθυσμός της Φινλανδίας ανερχεται σε 3.380.748 κατοίκους, εκ των όποιων 3.022.257 Φινλανδοί πού μιλούν την φινλανδική γλώσσα 342.921 Σουηδοί και ό λοιποί Γερμανοί Ρώσοι και Λάπωνες.

Εθνολογικός ό Φινλανδοί άνήκουν στην καλούμενη φιννοουγγρική όμοσθία, έχον δε έγκατασταθι στη χώρα τους από παλαιά τους χρόνους και σιγά - σιγά εξευρωπαϊσθσαν ολόκληρωτικά, διατηρώντας μονάχα την παλιά τους γλώσσα. Έχουν τό ύψηλότερο άνάστημα από όλους τους φιννοουγγικούς λαούς—μέσος όρος 1.72 μ.—και παρουσιάζουν πολλές αναλογίες με τους Γερμανούς.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πεδινή και χθαμαλή, καλύπτεται δε από πλήθος λιμνών, πού ύπολογίζονται συνολικώς σε 35.000 και πού γι' αυτό όνοκαλείται «χώρα των χιλίων λιμνών». Τα 36% της συνολικής έκτάσεως του έδάφους της καλύπτονται από δάση, τα όποια κατά τό πλείστον άποτελούνται από κω.

Η Φινλανδία είναι γενικά πε

ΓΚΑΡΝΙΕ, ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΝ & ΣΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪΤ

Άριστο-υργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, ξρώτες, πάθη και μίσση.

360ν

(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ)

Κρύος ιδρώς περιέλουσε τώρα τον άστυνόμο, που άρχισε να κινείται στενοχωρημένος επάνω στο κάθισμά του.

—Μή ταράσσεσθε, εξηκολούθησε ο Γκαρνιέ, δεν έφθασα ακόμα εκεί που πρέπει να ταράχθω. Για την άτιμία σας λοιπόν αυτή, θελήσατε τώρα να πληρωθείτε εκδίδοντας, όπως μου είπε ο μακαρίτης Μπονώ —που σε πολλά ήταν πιο έντιμος από εμένα— δυο νέους, που καθήκον σας ήταν να προστατεύσετε.

Ο Ντοσίν άκουσε χωρίς να μιλή ενώ η αγωνία ζωγραφιζόταν έντονα στην όψη του. Ο Γκαρνιέ σημάδωσε όρθιος, πλησίασε τον άστυνόμο και πρόσθεσε επιτιμητικά:

—Δώστε μου, Ντοσίν, τις συναλλαγματικές του Ζάν Ντενέ!

Ο άστυνόμος έκαμε να ανασπασθή αλλά το πιστόλι του Γκαρνιέ που ή κάρνη του άκούμπωσε τώρα στο μέτωπό του, τον υπέχρεωσε να μείνει ακίνητος. Έβαλε το χέρι του στην τσέπη του σακακιού του και έβγαλε το πορτοφόλι του που τ άρπαξε άμεσως ο Γκαρνιέ. Ο άρχισυμμορέτης άνοιξε μετά το πορτοφόλι, βρήκε τις συναλλαγματικές, είδε ότι αντίπροσώπεσαν το ποσόν των δύο εκατομμυρίων φράγκων και, διπλώνοντας τις, τις έβαλε στην τσέπη του.

—Τώρα, Ντοσίν, είπε, δείχνοντας στον άστυνόμο ένα κομμάτι χαρτιού, πλησίασε στο γραφείο και πάρε την πένα.

Ο άστυνόμος έκαμε ότι τον διέταξε ο άρχισυμμορέτης.

—Γράψε τώρα: «Εγώ, ο άστυνόμος Άνγνύ Ντοσίν, όμολογώ ότι είχα άφαιρέσει ένα έγγραφο από την κατά του Ζάν Ντενέ δικογραφία, στην θέσι του οποίου έβαλα ένα γράμμα προερχόμενο δηθεν από τον καταδικασθέντα λήσταρχο Καρού». Μπράβο, ύπόγραψε τώρα.

—Μά...
—Υπόγραψε, Ντοσίν, αν θέλεις τη ζωή σου.

Με χέρι που τρέμει ο Ντοσίν έβαλε την υπογραφή του.

Ο Γκαρνιέ πήρε τότε την έγγραφη όμολογία από μπροστά του και την έβαλε επίσημα στην τσέπη του.

—Το χαρτί αυτό θα σου το επιστρέψω Ντοσίν, όταν θάχης υποβάλει την παράτησή σου από το άστυνομικό σώμα. Καθάρματα σαν εμένα δεν πρέπει να μολύνουν τις δημόσιες υπηρεσίες της πατρίδας μας. Εάν σε δέκα μέρες δεν μάθω ότι έχεις υποβάλει την παραίτησή σου αυτή, το χαρτί που υπέγραψες θα παραδοθί στα χέρια του αγαπημένου μου κυρίου Γκουισάρ. Και τώρα άπλωσε τα χέρια σου.

Ο Ντοσίν, ύπήκουσε τρέμοντας πάντοτε, και στη διαταγή αυτή, και ο Γκαρνιέ τον πέρασε γρήγορα ένα ζευγάρι χειροπέδες που βρήκε στο δωμάτιο του άστυνόμου. Τον έδεσε μετά στο κάθισμά του και τον εφίμωσε μ' ένα μαντήλι.

Μετά προχώρησε προς την πόρτα λέγοντας με χαμόγελο:

—Και τώρα αντίο, κύριε Ντοσίν, κα... καλώς πολίτης!

Κόντευε να ξεμερώσει και η κρεββατοκάμαρα της κομήσσης Βιρτώφ φωτιζόταν άκόμη.

Με μάτια ορθάνοιχτα, κάρφωμένα στο ταβάνι, και ξαπλωμένη στο αναπαυτικό κρεβάτι της ή κομήσσα έπαιξε νευρικά στα χέρια της μια εφημερίδα.

Καθισμένη δίπλα της, ή πιστή της καμαριέρα Άννίζα, της κρατούσε συντροφιά.

—Κυρία, ψιθύρισε κάποια στιγμή ή Άννίζα, κάνετε πολύ κακό στον έαυτό σας μένοντας άπνη... Έχετε τρεις νύχτες να κλείσετε μάτι...

—Αν μπορούσα, καυμένη μου Άννίζα, έκαμε στενάχοντας ή κομήσσα...

—Φταίω όμως κι εγώ ίσως, καλή μου κυρία, που σας έφερα την εφημερίδα αυτή που δεν αφήσετε καθόλου από τα χέρια σας... Μόλις είχατε συνέλθει από την ταραχή, στην όποιαν σας είχε ρίξει εκείνο το έπεισόδιό σας στον κήπο με τον κύριο μαρκήσιο Συρνά, και ξαναπέσατε σε μεγαλύτερη, διαβάζοντας τις καταδικές αυτών των κακούργων... Θεέ μου! δεν μπορώ να καταλάβω γιατί σας συνελύνσε τόσο πολύ το ότι θα κοπουν τα κεφάλια δυο άγριων ληστών, σαν του Καρού και του Γκαρνού.

Στο άκουσμα του όνοματος του Γκαρνιέ ή κομήσσα ανασπασώθηκε στο κρεβάτι της καταταραγμένη. «Εσφίξε το χέρι της καμαριέρας της, που την κούταζε περιέργα, και είπε με δυνατή φωνή:

—Αν γίνη αυτό που είπες, Άννίζα, και για τον Γκαρνιέ, που εύτυχως δεν έχει συλληφθί, εγώ δεν θα μπορέσω να ζήσω, άκούς, Άννίζα!

Φοβισμένη κάπως ή δύστυχη καμαριέρα κούταζε κατάπληκτη την κυρία της. Μη μπορώντας να καταλάβη τί ήθελε να πη, για μια στιγμή νόμισε ότι ή κομήσσα θα είχε τρελλαθί.

Εκείνη βλέποντας την ύπερτέρα της μ' άνοιχτό το στόμα, κατάλαβε την σκέψη της. Γι' αυτό, διαβάζοντας τον έαυτό της να χαμογελάσει, είπε με μαλακή και ήρεμη φωνή:

—Όχι, καλή μου, Άννίζα, δεν είμαι τρελή. Ο Γκαρνιέ, Άννίζα, για να κατελάθης, είναι ο μόνος άνδρας π' αγάπησα τρελλά στη ζωή μου. Ο Γκαρνιέ, που για όλους είναι ο άγριος λήσταρχος, για μένα είναι ο γλυκός, και τρυφερός έραστής που μου έδωσε όλες τις συγκινήσεις του έρωτός...

—Τί... τί... λέτε, κυρία; κατώρθωσε να τραυλίση ή δύστυχη καμαριέρα μένοντας πάντοτε κατάπληκτη μπρος σ' αυτά που άκουε.

—Ναι, Άννίζα, είναι καιρός πια να μάθης το μυστικό αυτό και τότε θα νοιώσης μαζί κι' αυτά που λέγω: Ο Γκαρνιέ δεν είναι άλλος από τον λεπτό, εύγενικό και καλόκαρδο, μαρκήσιο Συρνά, όπως τόσες φορές τον χαρακτήριζες και που τόσες φορές τον εισηγάγες στο δικαστήριό μου...

—Ο... ο κύριος μαρκήσιος; έκαμε πε-

ρισσότερο κατάπληκτη τώρα ή Άννίζα.

—...Πού για μια στιγμή νόμισα πως μπορούσα να τον ξεχάσω και άφησα τον έαυτό μου να παρασυρθί σ' άνόητες σκέψεις. Μά δεν σου φαίνεται, Άννίζα, πως ή πόρτα μας άνοιξε;

Η καμαριέρα σημάδωσε φοβισμένη από τη θέσι της, πλησίασε στην κλειστή πόρτα, στάθηκε κι' άφουγκράσθηκε.

—Δεν άκούω τίποτε, κυρία μου, είπε ύστερα από λίγες στιγμές ξαναγυρίζοντας στη θέσι της. Ίσως να ήταν ή γάτα...

Κάθισε πάλι στο κρεβάτι της κυρίας της, που εξακολουθούσε να κούταζε την φωτογραφία του Γκαρνιέ που δημοσίευσε ή εφημερίδα, και άπλώνοντας άπαλά το χέρι της στο μπράτσο της κομήσσης, είπε σιγανά:

—Και όμως ο κύριος μαρκήσιος, δεν σας φέβηκε προχθές όπως έπρεπε στον κήπο που...

—Τό αντίθετο, Άννίζα, διέκρινε ζωηρά ή κομήσσα, που φέβηκε σαν έραστής που ξηλεύτε, σαν άνδρας που αγαπά, μ' έβγαλε άκόμη από την πλάνη μου και μου έδωσε να νοιώσω πόσο πολύ τον αγατώ... Νά γιατί, Άννίζα μου, αν συλληφθί ο Γκαρνιέ...

—«Όχι, Λίζα! Ο Γκαρνιέ δεν θα συλληφθί ποτέ!» άκούστηκε μια δυνατή άνδρική φωνή μέσα στο δωμάτιο.

Τρομαγμένες οι δυο γυναίκες τινάχθηκαν από τις θέσεις τους και γυρίζοντας προς την άνοιχτή τώρα πόρτα έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα.

—Οκτάβιε! φώναξε χαρούμενη και φοβισμένη μαζί ή κομήσσα, πηδώντας από το κρεβάτι της.

—Ο κύριος μαρκήσιος!... μουρμούρισε ή Άννίζα καθώς σηκώνόταν όρθια.

Κοιμωπιτυμένος πάντοτε ο Γκαρνιέ και με το χαμόγελο στα χείλη, προχώρησε με άπλωμένα τα χέρια προς την κομήσσα που τον έβλεπε τρέμοντας.

—Τί έπαθες, Λίζα μου; είπε πιάνοντας της τα χέρια.

—Εσύ, έσύ, Γκαρνιέ! μπόρεσε ν' άφθώση ή κομήσσα πέφτοντας στην άγκαλιά του.

—Αν με χρειασθίτε, κυρία, ψιθύρισε ή Άννίζα, καθώς υποκλινόταν, θα είμαι στο δωμάτιό μου.

Προχώρησε μετά προς την πόρτα και την ξανάκλεισε πίσω της αφήνοντας τους δυο έραστές, τόν έναν στην άγκαλιά του άλλου...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δεκαπέντε μέρες μετά την έκδοσι της άποφάσεως του Κακούργουδικείου του Σηκουάνα οι Καρού και Συρνά εξακολουθόν το δημοσίε, ενώ οι εις Ισόδια καταναγκαστικά έργα καταδικασθέντες συνένοντο τους άπεστέλλοντο, προς έκτισιν της ποινης τους, στις φυλακές της Νέας Γουίνιας.

Την ίδια μέρα, σε στενό οικογενειακό κύκλο, έτελούντο και οι γάμοι του Ζάν Ντενέ και της Μαθίλδης ντε Βίλ, που, κάτοχοι πια των είκοσι εκατομμυρίων που περιήλθαν χωρίς δυσκολία στα χέρια της δικαιούχου, έγκατεστάθηκαν σε μια μεγάλη λορρετή θύλα έξω από το Παρίσι την γυνική έποικεία της οποίας ανέλαβε ο Ρεμώ.

Λίγες μέρες αργότερα, ανάμεσα στα άλλα συγγαρητήρια, για τους γάμους τους, που έπαιρνε ή Μαθίλδη Ντενέ, βρισκόταν και ένα επισκεπτήριο που έγραφε: «Α ν ρ ε ν τ ο σ σ ί ν, π ρ ω η ν ά σ τ υ ν ό μ ο ς».

Και ο Γκαρνιέ; Παρ' όλες τις προσπάθειες του Γκουισάρ και του Λαζάρ καθώς και δλοκήρης της Γαλλικής άστυνομίας, ο Γκαρνιέ δεν συνελήφθη ποτέ.

Μετρησιεπόμενος καταλλήλως και σπινθιδυόμενος από μια άμορφη νεαρή κυρία

—την κόμησσα Βιρτώφ που προς χάριν του έξεποίησε την τεράστια περιουσία της— ο Γκαρνιέ, παρακρίριζε ένα πρωινό σ' ένα όπεροκαένειο από την Χάδρη και έφρευε για την Άμερική, με την άποφασί να ζήση πιά ήσυχος και μακριά από κάθε παράνομη πράξι ως μαρκήσιος Συρνά.

Και πρώτη του δουλειά όταν έφθασε εκεί, ήταν να στείλν ένα γράμμα στον Ρεμώ μέσα στο όποιον, μαζί με το περίφημο γράμμα της Μαθίλδης, που είχε πάρει από τα χέρια του Μπονώ και τις συναλλαγματικές των δύο εκατομμυρίων που είχε αναγκάσει τον άστυνόμο Ντοσίν να του παραδώση, έσώκλεισε και το μικρό άκόκομμα του χαρτιού που είχε αφαιρέσει από την εισαγγελία και με την βοήθεια του οποίου ο Ζάν Ντενέ—στον όποιον τα παρέδωσε ο Ρεμώ— κατώρθωσε να δρη μια μεγάλη περιουσία που είχε κρύψει γι' αυτόν ο δολοφονηθείς πατέρας του μέσα στο μέγαρό τους.

Κι' έτσι οι δυο νέοι που τόσο υπέφεραν στη ζωή τους, χάρις στην κακία δικών των ανθρώπων, ζώντας πια εύτυχισμένοι με τον μικρό τους Φραγκίσκο και με τον φίλο τους Ρεμώ, δεν ξεχνούσαν ποτέ από του να επαναλαμβάνουν συχνά:

—Ο Γκαρνιέ ήταν καλός για μας... Ήταν λιγότερο ληστής από πολλούς έντίμους ανθρώπους...

Τ Ε Λ Ο Σ

Copyright by «Θησαυρός» 1939.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

είναι το άστυνομικό άριστο-υργημα που όλοι οι άναγνώσται θα άπολαύσουν ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Α.Ο.Δ.Ο.

ΟΙ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Σ' εμάς ή Τρίτη και στην Εύρώπη ή Παρασκευή θεωρούνται άποφράδες ήμέρες, κατά τις όποιες, σύμφωνα με ένα λαϊκό ρητό, δεν πρέπει να γίνονται ούτε γάμοι ούτε ταξίδια. Και τα ταξίδια, τώρα που γίνονται τόσο συχνά, δεν μπορεί κανείς να τ' άποφύγη, όποιαδήποτε μέρα της εβδομάδος, όταν είναι ανάγκη. Αλλά οι γάμοι, ούτε εδω γίνονται από Τρίτη, ούτε στην Εύρώπη από Παρασκευή.

Εν τούτοις, υπάρχουν και εξαιρέσεις. Από μια στατιστική που έχωμε όπ' όψει, μαθαίνουμε ότι και ο κανών αυτός έχει τις εξαιρέσεις του. Γιατί υπάρχουν πολλές περιπτώσεις κατά τις όποιες ένας γάμος δεν μπορεί ν' άναβληθί ούτε για την έπομένη, όπως λόγου χάριν όταν ο ένας από τους μελλονύμφους είναι έτοιμοθάνατος. Σπανιότατο όμως είναι να τελεσθί γάμος από Τρίτη ή Παρασκευή, όταν κατά τις ήμέρες αυτές συμπέσει να είναι και 13 του μηνός.

οί άνθρωποι έν πολέμψ

ΟΣΑ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΑ «ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ»

ΓΑΤΑΣ...ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ο ά συμφωνήστε ότι δεν είναι και τόσο συνηθισμένο πράγμα, μια γάτα ν' αναφέρεται σ' ένα επίσημο τηλεγράφημα του άγγλικού Ναυαρχείου. Και όμως αυτό συνέβη με την γάτα «Τόνυ» που ήταν μασώτ επί του άγγλικού άλιευτικού «Κάλντιορ» που έτορπύλλισθη από γερμανικό υποβρύχιο παρά τις νήσους Φερόεν.

Όταν το πλήρωμά του έπεδιβάσθη στη λέμβο, ή γάτα παρελήφθη από έναν ναύτη. Το πλήρωμα διεσώθη άργότερα από το σουηδικό «Πριγκήπισσα Μαρία».

Πρίν όμως φθάσουν στην Σουηδία, συνελήφθησαν και πάλιν από γερμανικά πολεμικά, που συνέλαβαν άχμαλώτους τους Άγγλους ναυτικούς του άλιευτικού και τους μετέφεραν στην Γερμανία.

Τα γερμανικά πολεμικά δεν έδέχθησαν να παραλάβουν και τη γάτα, που έτσι έμεινε επάνω στο Σουηδικό δαπόρι.

Ο «Τόνυ» όμως δεν έπετράπη ν' άποδιδασθί στη Σουηδία όπου θα έπρεπε να ύποστη άύστηρη και μακριά άπούνωνσι σε λοιμοκαθάρτηριο σύμφωνα με τους ισχύοντες νόμους της χώρας. Στο Γκότεμπουργκ, λοιπόν, ο Σουηδός πλοίαρχος άνέφερε το γεγονός στον Άγγλο πρόξενο, δηλώσας ότι θ' άναγκαστόταν να σκοτώση την γάτα γιατί δεν ήταν δυνατόν να την κρατήση στο πλοίο.

Από Άγγλικές υπάλληλοι του προξενείου που έληροφορήθηκαν το γεγονός έσπευσαν να προλάβουν τον φόνο αυτόν δηλώνοντας ότι θα κατέβαλαν αυτές τις δαπάνες για την τεράμνη παραμονή της γάτας στο λοιμοκαθάρτήριο. Η δαπάνη ήταν ένα σελ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Ο Γ. να να γ ο σ σ ω σ τ α ι (στον ναυαγό): —Είσαι από τορπιλλισμό; —Ναι, του 1917!

λίνι την ήμέρα.

Ο πρόξενος έτηλεγράφησε τα της καταβύθισews του άλιευτικού στη Ναυαρχείο και τέλος άνέφερε ότι έσώθη και ή γάτα του πλοίου και συντηρείται από κυρίες του προξενείου. Δεν σταματά όμως εδω ή ιστορία του «Τόνυ». Μία σουηδική εφημερίς έδημοσίευσε την περιπέτειά της, άμέσως δε πολλοί ζωόφιλοι προσεφέρθησαν να πάρουν τη γάτα. Συγχρόνως ένας Ιπποπότροφος που έχει σταύλους κοντά στο Γκότεμπουργκ, έπρότεινε να την παραλάβη αυτός, αναλαμβάνοντας μάλιστα να φροντίη και για την ύγεια της δια του κτηνιάτρου τον όποιον χρησιμοποιεί για την περίθαλψι των ίππων του.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΠΑΘΕΙΑ

Τα γερμανικά άεροσκάφη ρίχνουν βόμβες στο Φέρδφ Φέρδ, τα γερμανικά υποβρύχια ρίχνουν τορπίλλες στο Σκάπα Φλόου, οι γερμανικές μηχανικές νάρκες άποδεκατίζουν τον άγγλικό έμπορικό στόλο, τόν«Νεώυτςλαντ» περιφέρεται σαν πλοίο φάντασμα έξω από τις άγγλικές άκτές, άγγλικά στρατεύματα άποδιβάσκονται όλοένα κάπου στη Γαλλία, οι γραμμές Μαζινό και Ζιγκφρηντ άντιμετωπίζονται, ο στόλος της Α. Μ. του Βασιλέως της Άγγλίας περιτρέχει τις θάλασσες, άλλ' ο Ιππόδρομος του Νιουμάρκετ, στην Άγγλία, σαν να μη συνέβαινε άπολύτως τίποτε, ξανάνοιξε τας πύλας του. Παρ' όλο τον πόλεμο, οι Άγγλοι έννοούν να παραμένουν πιστοί στις Ιπποδρομίες τους. Και οι Ιπποδρομίες, οι άγώνες των καθαρών, κελήτων και φορβάδων, άποτελούν παράδοσιν γι' αυτούς. Οι άντιπρόσωποι του έθνους στη Βουλή χειροκροτούν τόν Τσώρτσιλ και οι φίλοι του Ιπποδρόμου άνευφημούν τόν διάσημο τζόκευ Γκόρντον Ρίτσαρντς.

ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Ενας ηλεκτρολόγος της πόλεως Αϊδερπουλ της Άγγλίας, ο Π. Ρόμινσον βρήκε—γράφουν οι ξένες εφημερίδες— ένα σύστημα φωτισμού των πόλεων, χωρίς τα φώτα να διακρίνονται από τ' άεροσκάφη. Το νέον αυτό σύστημα φωτισμού συνίσταται μεταξυ άλλων από έναν ηλεκτρικό γλόμπο, του οποίου το φως άντανάκλαται προς το έδαφος από μιάν λευκή όθονη. Έτσι δεν κατορθώνουν να διακρίνουν τα φώτα οι άεροπόροι που πετούν με τ' άεροσκάφη τους επάνω από την πόλη.

-του **TANES** **N** **N**

'Από τὸ Χριστουγεννιάτικο
 τεύχος τοῦ «Θησαυροῦ»
 τὸ ἀστυνομικὸ ἀριστοῦρ-
 γημα τοῦ Φ. ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ
 Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ
 ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ
 ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Δεν πρέπει ποτέ να απαρνούμεθα τις φιλοδοξίες της νεότητάς μας.

Το πρόσωπο του Ζεράρ φωτίστηκε παράξενα. —Είχα ανάγκη να τ' ακούσω αυτά από το στόμα σου, Κλωντίν, είτε με βρογχική φωνή.

Και ξαφνικά έσκυψε και με φίλησε στα χείλη. Ήταν ένα φιλή τρυφερό και βαθύ που με συγκλόνισε.

—Ζεράρ!

—Ενοιώσα το αίμα να άνεβαίνει στα μάγουλά μου και να μου φλογίζει το πρόσωπο.

Υπήρχε μέσα σ' εκείνη την άνοιξιάντικη βραδυά μια θαυμαστή υπόσχεσις αγάπης. Θυμώμουν όλο και πιο ζωηρά την σκηνη που μου βασάνισε τη φαντασία: τους δυο έρωτευμένους επάνω στο γιώς. Η καρδιά μου θα έπρεπε ν' άνοιξη εκείνη τη μαγική στιγμή. Η αγάπη! Την ήλπιζα με όλη τη δύναμη της ψυχής μου και δεν ζούσα παρά γι' αυτήν. Και όμως...

Μικρή μου χρυσή Κλωντίν, μου έπρεπε σιγανά ο Ζεράρ, σφίγγοντάς μου απαλά τη μέση, δεν τ' έβρισκε πως σ' αγαπώ από χρόνια; Πάντα μου όνειρεύομαι να σε παντρευθώ όταν θα έρθανες σε ηλικία.

—Αλλά, αλλά, Ζεράρ...

Τραυλίσα, χαμήλωσα τα μάτια. Η καινούργια φλόγα του βλέμματός του και του τόνου του μ' έκαναν να τον βλέπω σαν ξένον, σαν άγνωστο. Ενοιώθα παραχή και συστολή.

—Δεν... δεν υπαφιόσθηκα πτέ ότ... ότ με σκεπτόσουν... Ποτέ δεν μου πέρασε ή ιδέα... Είνε σαν να σκεπτόμουν να παντρευθώ τον άδελφό μου τον Ρομπέρ...

Αποτραβήχθηκε απότομα από κοντά μου. Η έκφρασις του προσώπου του, που προσπαθούσε να την κρύψει, ήταν τόσο άξιολυτητη, που ένοιωσα απερίγραπτη συγκίνηση. Δεν ήθελα να κάμω τον Ζεράρ να υποφέρει! Τον αγαπούσα δέβαια, αλλά τα αίσθήματα που ένοιωθα γι' αυτόν δεν ήσαν εκείνα που εκείνος ποθούσε.

—Ζεράρ! Άκουσε... Ίσως να μην τ' σκέπτεσαι πραγματικά... Είμαστε παιδικό φίλοι... Μία μέρα θ' αγαπήσης αληθινά μίαν άλλη γυναίκα... Έσύ κι εγώ, καταλαβαίνεις...

Τραυλίζα όλο και περισσότερο. Ο Ζεράρ με τη συνθησμένη του φωνή, συνέχισε απότομα:

—Ας τ' αλημονήσωμε όλα αυτά!

Με παρέσυρε γοργά προς τ' μέρος όπου είχε αφήσει τ' αυτοκίνητό του. Ενώ έβασε εμπρός το μοτέρ, προσπάθησα να συγκεντρώσω τις ιδέες μου. Περιεργό, τόσο μερικές φράσεις μπορούν ν' αλλάζουν τη φίλια ολόκληρης ζωής! Ο Ζεράρ έρωτευμένος μαζί μου! Ο Ζεράρ που με τραβούσε από τα μαλλιά όταν ήμουν δώδεκα χρονών, που με πείραζε για τις φακίδες μου και με πατούσε όταν μαθαίναμε χορό...

Όχι, εκείνος που θ' αγαπούσα θα ήταν ένας άνθρωπος ώριμος, δυνατός. Κάποιος που θα ήξερε να ζή. Κάποιος που θα με παρέσερνε μία μέρα σ' ένα στραβόλο όπου θ' άφινόμουν με εύχλια.

Ο Ζεράρ κάθισε στο βολάν και είπε γαλήνια, σαν να μ' ήν είχε τίποτε συμβή:

—Ότι σου είπα σχετικά με τ' εργοστάσιο μένει μεταξύ μας, ε; Μπαρβό να βασίζωμαι στη διακριτικότητα σου;

Επί μία βδομάδα δεν τ' άναείδα. Μήπως είχα χάσει πιά τη φίλια του; Αν οι γονείς μου ήξεραν ότι είχα άπορρίψει την αίτησή του, θα έθλιβονταν κατάκαρδα.

Ο συνεταιρς του Ζεράρ

ΜΙΑ Δευτέρα πρωί, την ώρα που έβασα στο γραφείο, ο αρχιλογιστής μου είπε πολύ ταραγμένος:

—Ο κύριος Ντυτιλλιέ δεν ήρθε, φαίνεται ότι έπαθε μία κρίσι! Έχομε μεγάλη άγωνία όλοι μας. Έσεις που είστε φίλη του σπιτιού δεν θα μπορούσατε να μάς δώσετε πληροφορίες;

Υστερα από ένα τέταρτο σήμαινα δειλά στην πόρτα του διευθυντού. Μου άνοιξε ένας υπηρέτης. Περιπατούσε στις μύτες των ποδιών.

—Τι νέα;

—Ο γιαιτρός είνε επάνω, δεσποινίς, με τον κύριο Ζεράρ. Είνε κλεισμένοι μισή ώρα τώρα. Ο καυμένος ο κύριος...

Σώπασε. Ο Ζεράρ είχε παρουσιασθή στο κεφαλόσκαλο. Κατέβηκε τη σκάλα με δήμα γοργό. Όταν τόν είδα κατάλαβα.

—Έτρεξα κοντά του και τόν φίλησα κλαίοντας. Φτωχέ αγαπημένε Ζεράρ!

Την επάυριο της κηδείας ο Ζεράρ ήρθε σπíti μας και κάθισε βαρεία άντικρυ στον πατέρα μου, του οποίου έκτιμούσε τις συμβουλές.

—Φρονείτε ότι πρέπει να πουλήσω τ' εργοστάσιο, κύριε Ραμέτ; Έλαβα μία εξαιρετική προσφορά. Ένας πλούσιος διολμήχανος, ο Ρολάν Μπράυ, είνε έτοιμος να τ' αγοράση σε νεοή τιμή. Έπειδή θέλει να συνεχίση την ίδια επιχείρησι, δεν θα διώθ' τους εργάτες. Βάζω ως όρο να μην διωχθ' κανένας μέλος του προσωπικού. Αυτός δέχεται... Έχει ήδη αγοράσει δύο εργοστάσια στο γειτονικό νομό.

—Στην περιπτώσει αυτή, είπε ο πατέρας μου, να τ' προτείνετε πενήντα τοίς εκατό στα κέρδη. Να γίνετε συνδιευθυνταί.

—Ενα πρωί στο γραφείο ο Ζεράρ με υποβέβηκε δόλοχαρος.

—Κλωντίν! Η υπόθεσις τελείωσε! Ο Μπράυ θα προτιμούσε να τ' έχη όλα δικά του, έπειδή όμως εγώ άρνήθηκα, άρκέσθηκε στα μισά. Έρχεται σήμερα. Αν, στο τέλος του χρόνου, τα κέρδη δεν ανέλθουν στο ποσό που προδίδω, θα ξαναπάρω τα δικαιώματά μου στο εργοστάσιο, ή δε προκαταβολή που θα πάρω τώρα θα μου μείνη. Πρώτης τάξεως επιτυχία!

Όταν έβασα στην πλατεία, διέκρινε τ' πράσινο αυτοκίνητο.

Φαινόταν τόσο χαρούμενος, που από τη χαρά μου που τόν έβλεπα εύτυχισμένον, πήδησα στο λαμό του.

—Αγαπημένε μου φίλε!

—Εκείνος παρεξηγήσε τη χειρονομία μου και με άρπαξε στην άγκαλιά του.

—Εκείνη τη στιγμή ακούσθηκε ένας διακριτικός θήλας. Ντρεπασμένη άπομακρυνθήκα από τ' φίλο μου. Δυο ξένοι στέκονταν μπροστά στην πόρτα.

—Συγγνώμη, αλλά ο κλητήρας θα λείπη. Χτυπήσαμε, αλλά χωρίς άλλο δεν θα ακούσατε.

—Σας ζητώ κι' εγώ συγγνώμη. Σε παιδόν έχω την τιμή...

—Ρολάν Μπράυ.

Ήταν ένας άνθρωπος μελαχρινός, ψηλός, κομψός, με μαύρα μάτια και με ειρωνικό στόμα. Με μία κίνησι προς τόν πιο ηλικιωμένο σύντροφό του, προσέθεσε:

—Σας παρουσιάζω τόν πληρεξούσιό μου, τόν κύριο Βαν. Ντρεπάρουν γιά τη στάσι στην οποία μάς είχαν βρ'η. Τί θα σκέπταναν; Ο Ζεράρ θα ήταν τόσο εύτυχισμένος, τ' ήξερα, αν μπορούσε να με συστήση σ' αυτούς γιά άρραβωνιαστικά.

Δεν τ' είχα όμως δώσει αυτό τ' δικαίωμα. Προσπαθώντας να άνακτήση την ψυχραιμία του, είπε:

—Η δεσποινίς Κλωντίν Ραμέτ, παιδική μου φίλη. Ο πατέρας της δεσποινίδος Ραμέτ συνεργάσθηκε πολύ άλλοτε με τόν μακαρίτη τόν πατέρα μου.

Ο Ρολάν Μπράυ υπεκλήθη. Τ' βλέμμα του μόλις και με άγγισε κι' όμως μ' έκαψε σαν φλόγα. Αυτός ο άνθρωπος είχε ένα βλέμμα κατακτητού.

Θέλησα ν' άπομακρυνθώ, αλλά ο κύριος Μπράυ με κράτησε με μία χειρονομία.

—Μη φουγτε, δεσποινίς! Αν κατάλαβα καλά εργάζεστε εδώ.

—Η δεσποινίς Ραμέτ ήταν γραμματέυς του πατέρα μου, έζηγησε ο Ζεράρ.

—Θαυμάσια, θα γίνη και δική μου! Συμφωνήσαμε ότi έσεις θ' αναλάβετε τ' εργοστάσιο, κύριε Ντυτιλλιέ, κι' εγώ τ' γραφεία, δεν είν' έτσι; Υπακούω στην επιθυμία που εξέφρασατε: να διατηρήσωμε τ' παλιό προσωπικό.

Ο τόνος του κυρίου Μπράυ ήταν έντελώς φυσικός, ο Ζεράρ όμως χλώμιασε. Πάντως απάντησε με ευγένεια:

—Αν η δεσποινίς Ραμέτ τ' επιθυμεί, δεν μπορώ παρά να δεχθώ την προσφορά σας.

Τότε ο νέος συνδιευθυντής στράφηκε προς τ' μέρος μου:

—Μπαρβό λοιπόν να σας θεωρώ γραμματέα μου, δεσποινίς. Σαν χωρίς να τ' θέλω, ψιθύρισα: «Μάλιστα, κύριε». Ποτέ δεν θα μπορούσα να π'ω τόχ'ι σ' αυτόν τόν άνθρωπο. Με μαγνητίζει.

—Τότε έλάτε αύριο τ' πρωί.

—Έκαμα μία κίνησι καταφατική και νοιώθοντας ότi τ' αίμα ανέβαινε στα μάγουλά μου και ότi με κυττούσαν οι τρεις αυτοί άντρες, δγήκα από τ' γραφείο.

Έξω οι υπάλληλοι είχαν συγκεντρωθ' και με βομβάρδιζαν με ερωτήσεις γιά τόν νέο διευθυντή. «Πώς είνε;» «Πώς φαίνεται;» Μπορούσα να τούς π'ω ότi έμοιαζε μ' εκείνους τους άνδρες που βλέπει κανείς στην όθονη και ότi άκτινοβολούσε μαγνητισμό, γοητεία, κάτι τ' περιπαικτικό και τ' άπροσδιόριστο.

Και άρχισε η καινούργια μου ζωή. Δεν έβλεπα σχεδόν πιά τόν Ζεράρ, ο οποίος ήταν άπσυχολημένος στα εργαστήρια. Άλλωστε δεν έπιζητούσε να με δ'η. Πάντα άπλός, πάντα άδελφικός, μου έσφιγγε τ' χέρι όταν με συναντούσε, δεν μου έκανε όμως καμιά ερώτησι και θα μπορούσα να πιστέψω ότi απέφυγε να με πλησιάση.

Ημουν ή γραμματέυς του Ρολάν Μπράυ —θέσις εξαιρετική εύκολη! Πολύ λιγότερο άπαιτητικός από τόν μακαρίτη τόν κύριο Ντυτιλλιέ, ο καινούργιος μου προϊστάμενος μου έδινε να δακτυλογραφώ μερικά γράμματα και τήν ύπολοιπή ώρα μου με άφηνε έλεύθερη να διαβάζω ή... να τόν σκεπτόμαι!

Όταν την πρώτη φορά, σκυδοντας επάνω από τόν όμο μου γιά να διαδ'σ'η ένα κείμενο, άγγιξε τ' μάγουλό μου με τόν όμο του, ρίγησα. Γνώριζα επί τέλους εκείνο τ' ρίγος που περιμένα από τόν καιρό.

Αυτό τ' παιγνίδι —άγγιγμα, ματιές— κράτησε μία βδομάδα. Κάθε βράδυ, όταν γυρίζα σπίτι, έβρισα διάφορες προφάσεις γιά να κλείνωμαι στο δωμάτιό μου και να ένειροπαλώ τί θα έκανε ή τί θα έλεγε αύριο ο Ρολάν Μπράυ.

Ο πρώτος του γινόταν όλο και πιο ταλημρός και ή άγωνία του θελκτικού κινδύνου μου έκοβε τήν πνοή. «Κλωντίν, έχετε με ταξένιο δέρμα...», «Κλωντίν, οι θλεφαρίδες σας μαϊάζουν με φτερούγες πεταλούδας...», «Κλωντίν, κυττάξτε με, σας τ' προστάζω!».

Ήταν όμως προσεκτικός! Ήταν φανερό ότi δεν ήθελε ν' τόν πιάσουν να μου κάνη κόρτε. Αδιάκοπα κάποιος χτυπούσε στην πόρτα. Υστερα υπήρχε και ένας δεύτερος γραμματέυς, ο Γκαρέ, ένας νέος ευγενικός αλλά λιγώλογος, ο οποίος έμεινε σ' ένα διπλανό γραφείο. Άνάμεσα σε δυο τηλεφωνήματα ή σε δυο ραντεβού, ο Ρολάν Μπράυ ίσα-ίσα και πρόφανε να μου δώση ένα γοργό φίλι στον αυχένα. Αυτή ή φευγαλέα τόλμη με τάραξε.

—Αγαπημένη μικρή άγνωστη, μου ψιθύρισε μία βραδυά πρην φύγη, ποτέ επί τέλους θα μου δώσετε τήν ευκαιρία να σας γνωρίσω;

Και έπειδή εγώ έμεινα άφωνη, με τ' μάτια χαμηλωμένα, έκείνος συνέχισε:

—Απόψε, στις έννέα, στην πλατεία, θα σας περιμένα σ' ένα αυτοκίνητο. Θα τ' άναγνωρίσετε, είνε ένα αυτοκίνητο πράσινο. Δηλαδή σε άλλο από κείνο με τ' όπαιο έρχάταν στο γραφείο!

Κυριευμένη από πυρετό, έβασα λαχανιάζοντας στο σπiti, προφασίσθηκε ότi θα πήγαινα να έπισκεφθώ μία φίλη που κα- τοικούσε στα περίχωρα, κι' έκαμα τήν τουαλέττα μου με εξαιρετική επιμέλεια.

Όταν έβασα στην πλατεία, διέκρινε τ' πράσινο αυτοκίνητο.

Ο Ρολάν Μπράυ καθόταν μέσα και ξεκίνησε μόλις κ' άθήσα δίπλα του.

—Επί τέλους! δροσερό λουλουδάκι! Τ' ξέρετε πως δεν παύω να σας σκέπτωμαι;

Καθισμένη δίπλα του, ριγούσα από άνησυχία και ευχαρίστησι. Μέσα στον τρελλό εκείνο δρόμο δεν άκουα παρά τ' λόγια που μου ψιθύριζε με πάθος:

—Είσαι γοητευτική, μικρή Κλωντίν! Μόνη ή παρουσία σου άρκεί γιά να δλέπη κανείς άνοιξι και λουλουδία.

Τραγικό άστείο

Ο άμάξι στάθηκε απότομα. Πρην προφθάσω να καταλάβω τ' παραμικρό, με κατέβασε και με παρέσυρε σ' ένα σπιτάκι κρυμμένο μέσα στην πρασινάδα. Ξεκλείδωσε διαστικά τήν πόρτα. Προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ αλλά δεν τ' κατάβρωσα, γιάτ'ι ήμουν σαν ύπνωτισμένη.

Γύρισε τ' διακόπτη και τ' κοκκινωπό φ'ος φώτισε ένα δωμάτιο με χαμηλά ντιβάνια γεμάτα μαξιλάρια. Χωρίς να χάση στιγμή μου έβγαλε τ' πανωφόρι μου και τ' καπέλλο μου και μ' άνάγκασε να καθίσω δίπλα του.

—Κλωντίν! ψιθύρισε τρυφερά, να ήξερες τί γοητευτική που είνε ή νεότη σου! Άρκεί γιά να φωτίση τή μοναξιά αυτού τ' σπιτιού.

Ενώ μιλούσε γέμισε δυο ποτήρια και μου έτεινε ένα. Ήταν ένα γλυκό ποτό που μ' έκαμε να χάσω τήν αυτοκυριαρχία μου. Είχα τήν έντύπωσι ότi μία όμίχλη μου τύλιγε τ' μυαλό. Σ'όν από μακριά έφθαναν σ'ι' αύτία μου άόριστοι ήχοι τών οποίων δεν καταλάβαινα τήν έννοια! Ο Ρολάν μου έπανελάμβανε τρυφερά τ' λόγια που από τόν καιρό λαχταρούσα ν' άκούσω.

Ήταν σαν μία ήδονική μουσική που λίκνιζε γλυκά τήν ψυχή μου.

Και όταν έσκυψε από πάνω μου και μου πήρε τα χείλη σ' ένα άτέλειωτο φίλι, κάθε θέλησι είχε σβύσει από μέσα μου και θυθίσθηκα σε μία θαυμαστή μέθη.

Ξαφνικά κύτταξα τ' ρολογάκι μου; Έδειχνε έντεκάμισυ. Ο Ρολάν είχε δγ'η μία στιγμή και ξαναγύρισε μ' ένα ποτήρι σαμπάνια.

—Διψώ τρελλά! Και σύ, μικρή; Πεινάς; Κύτταξε τ' δειπνο που μάς περιμένει! Κρύο κοτόπουλο, πατέ, μπράβο! Ο Γκαρέ τ'α κατ'φερε μία χαρά!

—Ο Γκαρέ; Ο δεύτερος γραμματέυς του; Σκίρτησα. Ο Ρολάν άντελήφθηκε τήν ταραχή μου και με χτύπησε στον όμο:

—Έλα, έλα, μην άνησυχής! Ο Γκαρέ μου είνε πιστός, τ' ξέρεσι καλά. Δεν θ' άνοιξη τ' στόμα του. Αυτός μου ζετρώπωσε και μου έτοιμασε αυτό τ' σπιτάκι μέσα στο δάσος. Δεν είνε θαυμάσιο;

Ξέσπασε σε γέλια, και ποτέ δεν είχα φαντασθ' ότi τ' γέλιο του θα μπορούσε να είνε τόσο πρ'στυχο. Με τ' άσπρο του χέρι έκοβε με τέχνη τ' κοτόπουλο.

—Τί έπαδεις και δεν μιλ'ας Κλωντίν; Μήπως κατ'άπιες τή γλώσσα σου;

Και πάλι εκείνο τ' γέλιο. Από ντροπή έκρυφα τ' πρόσωπό μου μέσα στα χείρα μου.

—Ρολάν! φώναξα ξαφνικά με άπελπισία, Ρολάν, ούτε μία φορά δεν μου είπες πως μ' αγαπάς...

—Μά και δέβαια σ' αγαπώ, μικρό μου, μου άποκρίθηκε με έκπληξι. Σε λατρεύω μάλιστα. Είσαι τώρα ευχαριστημένη;

—Όχι, δεν ήμουν. Ένα δάκρυ έτρεξε στο μάγουλό μου. Ο Ρολάν νευριασμένος έχωσε τ' πηρούνι του σε μία φέτα κοτόπουλου.

—Αχ! αυτές οι γυναίκες! Πρέπει να τούς λ'ες «σ' αγαπώ» έξήντα φορές τ' λεπτό! Άκουσε: είσαι γοητευτική, αλλά δεν πρέπει να γίνεσαι φορτική. Έλα, γίνε λογική. Ένα ποτήρι σαμπάνια;

—Επία ένα, δύο και τρία ποτήρια. Ήθελα να ζαλισθώ. Στ' τέταρτο ποτήρι άρχισα να γελώ, να γελώ... Χά! χά! οι δύο έρωτευμένοι επάνω στο γιώς! Τί τραγικό άστείο!

Με τήν καρδιά συντριμμένη, με τήν ψυχή έπαναστατημένη, με όλο μου τ' όνειρα κουρέλι, γύρισα κείνη τ' βραδυά στο σπiti στις δωδεκάμισυ. Όλη τή νύχτα θρηνούσα στο κρεβάτι μου. Την άλλη μέρα όμως γιά να μην κινήσω ύποψιες έπρεπε να πάω στο εργοστάσιο. Πόσο άλλοιώτικη ήταν ή Κλωντίν που με κυττούσε μέσα από τόν καθρέφτη! Η έκφρασις που έβλεπα στο πρόσωπό μου μ' έκανε ν' άνατριχιάζω.

Και ολόκληρη τήν ήμέρα, ανάμεσα στα γράμματα που δακτυλογραφούσα, ήμουν άναγκασμένη ν' άκούω τ' πρ'στυχα άσπεία που μου ψιθύριζε ο Ρολάν στο αύτι. Άστειεύονταν γιά ό,τι είχα τ' πιο ιερό!

Ατέφугα προσεκτικά να συναντήσω τόν Ζεράρ, γιάτ'ι δεν θ' μπορούσα να άντικρύσω τ' ειλικρινές του βλέμμα.

Πιασμένη στην ίδια μου παγίδα

ΩΣ ύστερα άπ' αυτό δεν διέκοψα τις σχέσεις μου με τόν Ρολάν;

Ημουν μικρή, πολύ μικρή... Είχα νομίσει πως αγάπησα και μου ήταν σκληρό ν' άπαρνηθώ μονομιάς όλα μου τ' όνειρα. Πισά τήν περιφρόνησι που ένοιωθα τώρα γιά τόν Ρολάν, πο- θούσα στο δάθος της καρδιάς μου να με παντρευτούν. Μοι φαίνονταν ότi μ' αυτό τ' γάμο θ' άναγκαζόταν να μ' έκτιμ' και ότi έτσι θα έσβυνε τ' σφάλμα μου. Άλλωστε, πως να τ'ω ξεφύγω; Δεν υπήρχε παρά ένας τρόπος: ν' άφήσω τ' θέσι μου. Δεν μπορούσα να τ' κάμω, γιάτ'ι είχαμε μεγάλη ανάγκη άπ' αυτά τ' χρήματα! Και τί έξήγησι θα έδινα στον Ζεράρ και στους γονείς μου; Όχι, είχα πισστή μέσα στην ίδια μου παγίδα. Είχα πέσει μέσα με τή δική μου θέλησι και έπρεπε να

μείνω και να περιμένω...

Καμιά φορά είχα με τόν Ρολάν και στιγμές τρυφερότητας, τις χαλούσε όμως γρήγορα με τόν κυνισμό του.

Επί τέλους έβασα μία μέρα που άνοιξα ένα κοσμικό περιοδικό που τ' όρηκα επάνω στο γραφείο του Ρολάν και διάβασα μέσα αυτές τις γραμμές: «Η γοητευτική κυρία Ρολάν Μπράυ σκέπτεται να τελειώση τ' χρόνο της στην Αίγυπτο. Ο σύζυγός της, ο γνωστός διολμήχανος, θα τήν συναντήση εκεί κατά τις έορτές των Χριστουγέννων».

Πελιδνή, με χείρια που έτρεμαν, έτειν τ' περιοδικό στον Ρολάν, ο οποίος έμπαινε εκείνη τη στιγμή. Εκείνος έρριξε μία ματιά και σήκωσε τούς ώμους:

—Και ύστερα; Μου φαίνεται ότi δεν σου ύποσχέθηκε ποτέ γάμον! Όχι σκηνές, σε παρακαλώ! Μην άνησυχής, και όταν ή γυναίκα μου θα γυρίση, δεν θα σε λησμονήσω: θα λάβης ένα άραιο δώρο. Δεν θα σ' άφήσω χωρίς να σου δώσω μία καλή αποζημίωσι.

—Θέλεις να με πληρώσης; φώναξα με φρίκη.

—Ας λείψουν οι μεγάλες φράσεις, Κλωντίν! Σαν να μην σου πλήρωνα ήδη χίλια διακόσια φράγκα τ' μήνα γιά να μην κάνης τίποτε!

Σκίρτησα σαν να με είχε μαστιγώσει. Ναί, σ' αυτό είχε δικη. Έκτός από μερικά σπάνια γράμματα, δεν έκανα άπουλ- τας τίποτε στο γραφείο. Έπληττα! Η ζωή μου ήταν κενή.

—Δώσε μου εργασία! φώναξα.

—Σε ευχαριστώ γιά τόν άργοπορημένο σου ζήλο, μου άποκρίθηκε γελώντας, αλλά ο Γκαρέ μου άρκεί. Αν ο κύριος Ζεράρ Ντυτιλλιέ δεν είνε ευχαριστημένος άπ' αυτόν, τόσο τ' χειρότερο!

Αυτά τ' λόγια μου έκαναν έντύπωσι. Ο Ζεράρ δεν ήταν ευχαριστημένος από τόν Γκαρέ; Γιατί;

Από τήν ήμέρα εκείνη άρχισα να δίνω προσοχή σε ό,τι συνέβαινε δλόγυρα μου. Και πρ'ος μεγάλη μου έκπληξι άνεκάλυ- ψα ότi τ' εργοστάσιο δρισκόταν σε άναδρασμό. Είχα ζήσει ως τότε σαν τυφή και δεν σκεπτόμουν παρά τόν εαυτό μου. Λοιπόν, ή ίδια ή ύπαρξις της επιχείρησεως κινδύνευε! Ο Ζεράρ και ο Ρολάν δρισκονταν σε πόλεμο μεταξύ τους, σ' έναν ύπόκοφο και άνομολόγητο πόλεμο, ο οποίος όμως δεν ήταν μυ- στικό γιά κανένα.

Ήξερα ότi κάθε Σάββατο, στις δώδεκα οι δύο διευθυνταί συνεργάζονταν στο γραφείο και συζητούσαν γιά τις ύποθέσεις τους. Συνήθως στις δώδεκα παρά τέταρτο εγώ έφευγα. Αυτή τη φορά, αντί να φύγω, κάθισα σ' ένα τραπέζάκι, πίσω από ένα εύλινο παραβάν, άκουμπώντας μπροστά μου, γιά τόν τύπο, ένα φάκελλο άλληλογραφίας. Υστερα από λίγα λεπτά μπήκαν οι δύο διευθυνταί χωρίς να φαντάζονται ότi ήμουν κρυμμένη εκεί μέσα.

—Λοιπόν, κύριε Ντυτιλλιέ; ρώτησε ο Ρολάν με σαρδώνειο τόνο.

—Λοιπόν, κύριε Μπράυ, δεν μπορώ παρά να σας έπαναλάβω και αυτή τ' βδομάδα ό,τι σας έλεγα εδ'ω και έξη μήνες: Τ' εργοστάσιο δεν πρέπει να έξακολουθήση αυτό τ' όρόμο...

Πρέπει να σας τ' π'ω καθαρά: άντικαταστήσατε τ' πρώτης ποιότητας προϊόντα που κατασκευάζαμε, με προϊόντα νοθευμένα. Αν αυτή ή κατάστασις έξακολουθήση, θα καταστρέψετε τή φήμη τής φίρμας μας! Τ' όνομα τών Ντυτιλλιέ.

—Αλλά, κύριε, δεν έχετε παρά να άποσύρετε τ' όνομα τών Ντυτιλλιέ. Σας άναγκώνω τήν πρότασί μου να αγοράσω όλό- κληρο τ' εργοστάσιο.

—Δεν δέχομαι τήν πρότασί σας.

—Έχετε άδικο... Θάρρη μία στιγμή που θα τ' μετανιώσετε. Φαντάζομαι μάλλον ότi θάρρη μία άλλη στιγμή: ή στιγμή που θα ξαναπάρω τ' μεριδίό σας!

—Ό! ώ! δεν έχετε κανένα δικαίωμα. Τ' κέρδη θα ύπερ- δούν τ' ποσόν που είχαμε όρίσει στο συμβόλαιο.

—Ναί, αλλά πραγματοποιείτε αυτά τ' κέρδη πουλώντας κακής ποιότητας έμπόρευμα σε χαμηλή τιμή και περικυδοντας τούς μισθούς τών υπαλλήλων! Όλο τ' προσωπικό είνε έναν- τιον σας.

—Αν διαμαρτυρηθών θα τούς πετάξω έξω.

Ακούσθηκαν δήματα, ένα χτύπημα πόρτας και οι δύο άν- τρες δγ'ηκαν από τ' γραφείο. Τότε ζετρώπωσα κι' εγώ από τόν κρυψώνα μου, γιά να μη με πιάση ο Γκαρέ. Έρριξα μία μα- τιά πρ'ος τ' μέρος του μικρού του γραφείου. Ήταν άδειανό. Τρέμοντας από φόβο, σπρωγμένη όμως από άκατανίκητη περι- έργεια, μπήκα μέσα κι' άρχισα να ψάχνω στο συρτάρι. Εκεί μέσα δρισκόταν ή άλληλογραφία με άνθράπους τών οποίων ά- γνοούσα τ' όνόματα. Τ' όνόματα, οι αριθμοί, χόρευαν μπρο- στά στα μάτια μου...

«Βεβαί, εργαστήριο χημικών προϊόντων, 38, όδ'ος Παραδεί- σον, Παρίσι...». Ενώ διάβαζα άκουσα δήματα. Όρμησα άμέ- σως στο γραφείο και κρύφθηκα πίσω από τ' παραβάν. Ήταν καιρός! Μπήκε ο Γκαρέ, τακτοποίησε τ' χαρτιά, κλείδωσε τ' συρτάρι και έφυγε. Τρέμοντας άκόμη από φόβο, δγ'ηκα από τ' γραφείο. Όλα στριφογυρίζαν στο κεφάλι μου. Σύρθηκα με κόπο ως τ' σπiti και σωριάσθηκα στο κρεβάτι μου, σωστό πτώμα.

Υστερα άπ' αυτό τ' περιστατικό είχα άποφασίσει να κόψω τις σχέσεις μου με τόν Ρολάν.

Άκουσε τήν άπόφασί μου μ' ένα κακό χαμόγελο.

—Γιατί αυτή ή καθυστορημένη σεμνότης, ώραία μου άθώα; Η καρδιά σου άνήκει τώρα σε άλλον;

—Όχι, άποκρίθηκα ψυχρά. Άλλά δεν θέλω να σας χρησι- μεύω γιά παιγνίδι ως ότου γυρίση ή γυναίκα σας.

Τὰ μάτια τοῦ Ρολάν ἔγιναν στενά σάν χαράμαδες.
—Αἱ! δὲν θέλεις... Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!
—Ἦρθε κοντά μου καὶ προσπάθησε νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ, ἐγὼ δὲμὸς τὸν ἐπάρωσα μ' ὅλες μου τίς δυνάμεις, ψιθυρίζοντας:
—Αὐν κάμετε τὴν παραμικρότερη χειρονομία, θὰ φωνάξω.
Σὰς δίωτο τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πὺς θὰ φωνάξω τόσο δυνατὰ, πού θὰ τρέξῃ ὅλο τὸ προσώπιόν. Θέλετε κανένα σκάνδαλο;
Χλώμιασε καὶ πῆγε νὰ βγῇ, μπροστὰ στὴν πόρτα διὼς μου φώναξε μιά τελευταία φράσι:
—Πήγατε ἐναντίον στοῦ συμφέρον σας, δεσποίνις Ραμέτ! Σὲ ἔξῃ μῆνες τὸ ἐργοστάσιό θὰ ἀνήκῃ σὲ μένα ἀποκλειστικά. Θὰ διώξω ὅσους δὲν μὴν ἀρέσουν καὶ πρώτῃ ἑσᾶς, μαζί μὲ τὸ φίλο σας τὸν Ζεράρ Ντυτιλλιέ, τὸν ὑπερασπιστὴ τῶν πελατῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ!
—Απὸ τὴ στιγμή ἐκείνη δὲν καταδέχθηκε πιά νὰ μὴν ἀπευθύνῃ τὸ λόγο. Καθόμουν στὸ γραφεῖο μου σάν αὐτόματο. Ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἔκανα τίποτε. Ἡ κατάσταση ἦταν ἀβάσταχτη!
Παίρνοντας ὅλο μου τὸ θάρρος, ἀπευθύνθηκα στὸν Ζεράρ:
—Δὲν τὰ πάω καλά μὲ τὸν κύριο Μπραῦ, τοῦ εἶπα. Μπορεῖς νὰ με διορίσεις σὲ ἄλλη ὑπηρεσία;
Χωρὶς νὰ μὴν κάμῃ καμμιά ἐρώτησι, ὁ Ζεράρ μὴν ἔδωσε ἐργασία στὸ ἐργοστάσιό. Ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τοὺς ἐργάτες ἔμαθα πράγματα τρομακτικά. Γιὰ νὰ αὐξήσῃ τὰ κέρδη τοῦ ὁ Μπραῦ δὲν περιφρονεῖσε καμμιά ἱέρη οἰκονομία, καμμιά ἀπάτη.
Ὁ Ζεράρ φαίνομενικά ἦταν πάντα γαλήνιος καὶ γελαστός. Τώρα πού τὸν ἔδρασε πῶς συχνά, καταλάβαινα πόσο τὸν ἀγροῦσαν οἱ ὑπάλληλοί του καὶ πόση δύναμι ἀκτινοβολοῦσε.

Μιά ἀξέχαστη σκηνή

Ἡ μοιραία προθεσμία πλησίαζε. Ἡ ταραχὴ τοῦ προσωπικοῦ εἶχε φθάσῃ στὸ κατακόρυφο. Ὅταν ἔδρασε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐκτίμησι πού ὅλοι ἔτρεφαν γιὰ τὸν Ζεράρ, ἡ καρδιά μου φούσκωνε ἀπὸ υπερφάνεια. Γιατί; Τί μου ἦταν ὁ Ζεράρ; Ἐνας παιδικὸς φίλος βέβαια, ἀλλὰ τίποτε περισσότερο.
Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ἔνα κακὸ προαίσθημα μὲ βασάνισε. Φοβόμουν τὸν Ρολάν. Τώρα δὲν θὰ ζητοῦσε μόνο νὰ ξεφορτωθῇ τὸν Ζεράρ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Γιατί ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ Ζεράρ εἶχε ὀρθωθῇ ἀνέναντί μου καὶ σ' ὅλο τὸ προσωπικό.
Τὸ μεσημέρι, σάν νὰ μὲ ἔπαιρνε μιά μυστηριώδης ἀλλὰ ἀκατανίκητη διαίσθησις, πῆγα νὰ δρῶ τὸν Ζεράρ. Περνώντας ἀπὸ τὸ διάδρομο, ἀκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Ζεράρ μέσα στὸ γραφεῖο τῆς διευθύνουσας.
—Υποκύψετε μὲ τὸ καλὸ, Μπραῦ! ἔλεγε. Φύγετε! Δὲν θὰ σὰς ζητήσω ἀποζημίωσι, φύγετε ὅπως!

—Ἐνα ὑδριστικό γέλιο ἦταν ἡ ἀπάντησις καὶ αὐτὰ τὰ λόγια:
—Μὲ παίρνετε γιὰ ἡλίθιο; Ἀδίκᾳ ἔβαλα σ' αὐτὸ τὸ ἐργοστάσι, ἔνα χρόνὸ τώρα, τοὺς κόπους μου καὶ τὰ κεφάλαιά μου;
—Καὶ τὸ δηλητήριό σας! ἀποκρίθηκε ὁ Ζεράρ μὲ τόνο γεμάτο σημασία. Λησμονεῖτε τὸ δηλητήριό σας!
—Συκοφαντίες! Ἀν δὲν σωπάσετε, ἡ ἀστυνομία αὐριο θὰ σὰς πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσι.
—Μπραῦ, ἔρω περισσότερο ἀπ' ὅτι φαντάζεσθε. Ἔρω ὅτι γιὰ νὰ πετύχετε πῶς γρήγορα ἔνα ὀρειότερο χρώμα μεταχειρίζεστε ὑλικά πού ὁ νόμος τὰ ἀπαγορεύει ἐπειδὴ εἶνε ὁλοκαταρρέα.
—Παραμύθια!
Ἡ φωνὴ διὼς τοῦ Ρολάν ἦταν τώρα βραχνή. Καὶ συνέχισε προκλητικά:
—Πῶς μπορεῖτε νὰ ἀποδείξετε τὴν κατηγορία σας; Ὅλοι μου οἱ προμηθευτὰ θὰ δεβαιώσουν ὅτι εἶστε ψευστὴς!

—Οἱ δικοὶ σας, ναι, αὐτοὺς τοὺς ὁποίους φέρατε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅχι διὼς οἱ δικοὶ μου! Ὅχι οἱ πιστοὶ συνεργάται τοῦ πατέρα μου! Δὲν εἶμαι παιδί, Μπραῦ! Πῆρα δειγμένα ἀπὸ τὰ προϊόντα σας καὶ ἔδωσα νὰ τὰ ἀναλύσουν. Ἐγὼ ἀξιόπιστους μάρτυρες πού εἶνε γνωστοὶ στὸν τριάντα χρόνια τώρα.
Μιά διευθύνσις ξανθὴ καὶ μὴν ἦθε στὸ νοῦ. Ἐνα Σάββατο τὴν εἶχα διαβάσει σ' ἕνα γράμμα τῆς μυστικῆς ἀλληλογραφίας σ' ἕνα συρτάρι τοῦ Γκαρέ. Χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῶ, σπρωγμένη ἀπὸ τὴ διαίσθησί μου, ἀνοίξα διὰπλατὴ τὴν πόρτα καὶ ρώτησα, πρὸς μεγάλην κατὰπληξί τῶν δύο ἀνδρῶν πού δὲν πέοιμεν τὴν ἐπέμβασί μου.
—Ἐνας ἀπὸ τοὺς μυστικούς προμηθευτὰς σας δὲν εἶνε κάποιος κύριος Βερριέ, στὴν ὁδὸν Παραδείσου, στὸ Παρίσι;
Ποτέ μου δὲν εἶδα πρόσωπο νὰ γίνεταί πελιδνὸ καὶ νὰ συσπάται διὼς τοῦ Ρολάν Μπραῦ.
—Σπιούνα! οὐρλιάσε. Ὅποτε γιὰ νὰ μὲ κατασκοπεύεις ἔγινες ἐρωμένη μου.
Τρελλὸς ἀπὸ λύσσα, ἄρπαξε ἕνα βαρὺ σταχτοδοχεῖο ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.
...Εἶνε τὸ μόνο πού θυμάμαι.

Ὁ πόνος τῆς ἀγάπης

● ΤΑΝ συνήλθα, ἡ μαμά ἦταν καθισμένη κοντά μου.
—Απὸ πότε εἶμαι ἐδῶ; ρώτησε σάν χαμένη.
—Απὸ τὸ πρωί, φτωχὸ μου παιδί.
—Καὶ τί συνέβηκε; Ὁ Ζεράρ;
—Αὐτὸς ὁ ἄθλιος ὁ Μπραῦ σοῦ πέταξε ἕνα σταχτοδοχεῖο στὸ κεφάλι. Ἐσὺ λιποθύμησες. Ἦταν θαῦμα πῶς γλύτωσες, Κλωντίν μου.
—Καὶ ὁ Ζεράρ, μαμά; Ὁ Ζεράρ;
—Ὀρμησε ἐπάνω στὸν Μπραῦ καὶ τοῦ ἔδωσε μιά γροθιά.
—Ἐγὶνε ἀληθινὴ μάχη— εὐτυχῶς πού μερικοὶ ἐργάτες ἀκουσαν ἀπὸ τὴν αὐλὴ τῆς φασαρίας καὶ ἔτρεξαν. Μὲ πολὺ κόπο ὁ Ζεράρ

τοὺς ἐμπόδισε νὰ τὸν λυντσάρουν! Τὸν κράτησαν ὥστόσο ἔφθασε ἡ ἀστυνομία, πού τὴν κάλεσε ὁ Ζεράρ. Ὁ Μπραῦ κατηγορεῖται γιὰ ἐπίθεσι ἐναντίον μίας ὑπάλληλου—ἔσένα— νὰ νύθουσι χημικῶν προϊόντων, γιὰ χρῆσι ὑλικῶν ἀπαγορευμένων ἀπὸ τὸ νόμο. Ὁ Ζεράρ εἰδοποίησε μὲ τὸ τηλέφωνο τὴν ἀστυνομία τοῦ Παρισιῦ, ἡ ὁποία συνέλαβε τὸν Βερριέ, ἕναν χημικὸ πού ἔκανε ὑποπτες δουλειές καὶ πού τὸν καταγγέλλουν ἀπὸ καιρὸ. Αὐτὸς ὁ Βερριέ φαίνεται ὅτι ὁμολόγησε καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ τὸν Μπραῦ. Τὸ ἐργοστάσιό θὰ μείνῃ τοῦ Ζεράρ!

—Μαμά, μὴν εἶνε πληγωμένος;
—Τίποτε τὸ σοβαρὸ, κοριτσάκι μου. Μὴν ἀνησυχῆς!
—Ὅποτε εἶνε πληγωμένος! Ὁ! μαμά!
—Μὴν ἀνησυχῆς! Ὁ! τὸν φωνάξω. Εἶνε μέσα.
—Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά ξαναμπήκε ἡ μαμά μαζί μὲ τὸν Ζεράρ καὶ ὅγκῃ ἀμέσως γιὰ νὰ μὰς ἀφήσῃ μόνους.
Ὁ Ζεράρ, μ' ἕναν λευκὸ ἐπίδεσμο στὸ κεφάλι, κάθησε κοντά μου καὶ δῖσε στὰ μάτια μου τὸ εἰλικρινές του βλέμμα.
—Ζεράρ, ψιθύρισε μὲ φωνὴ πνιγμένη, ξέρω τὰ νέα καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη γιὰ σένα...
—Ἐσὺ μ' ἔσωσες, Κλωντίν! Χωρὶς αὐτὴ τὴν οὐρανόπεφτη διευθύνσι ἴσως νὰ μὴν εἶχα καμμιά ἀπόδειξι ἐναντίον του.
—Τυχαιῶς τὴν ὀρῆκα, Ζεράρ. Τὴν πρώτη φορὰ πού μου ἀνοίξες τὰ μάτια, ὅταν... ὅταν...

Σκέπασα τὸ πρόσωπό μου. Πόσο ντροπέρομαι!
—Δὲν τὸν κατασκόπευσα παρὰ μιά φορὰ, πρώτα διὼς ἦμουν ἡ... ἡ... ὦ! Ζεράρ, μὲ περιφρονεῖς!
—Μά, Κλωντίν, τὸ ἤξερα.
Κατὰπληκτη, τὸλμησα νὰ τὸν κυττάξω.
—Τὸ ἤξερες; Καὶ δὲν ἔλεγες τίποτε;
—Τί μποροῦσα νὰ πῶ; Στὴν ἀρχὴ εἶχα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐμπιστοσύνη στὸν Μπραῦ. Σκεπτόμουν: αὐτὸν ἀγαπᾷ, καλὰ! Ἐγὼ γίν' εὐτυχισμένη! Ὑστερα, ὅταν εἶδα τὴν ἀρπαχτικὴν ποὺ εἶνε— τόσο με τίς γυναῖκες ὅσο καὶ με τίς δουλειές— ἔπρεπε νὰ σὲ εἰδοποιήσω. Ὁ νόμιζες διὼς ὅτι τὸ ἔκανα ἀπὸ ζήλεια. Τὴ στιγμή πού τὸν ἀγαποῦσες...

—Ὅχι, ὅχι, δὲν τὸν ἀγαποῦσα! Νὰ ἤξερες!
Συγκινημένος σάπασε λίγα λεπτά. Καὶ ὕστερα:
—Ὅπως δὴποτε, Κλωντίν, ἔπρεπε νὰ σ' ἀφήσω ν' ἀποκτήσῃς αὐτὴν τὴν πείρα. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ὅπου κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίνει. Ἐπρεπε νὰ καταλάβῃς μόνη σου... Καὶ κατάλαβες. Μὴν καταδικάζῃς τὸν ἐαυτὸ σου γι' αὐτὸ τὸ νεανικὸ παράπτωμα! Ἐχεῖς ὁλοκληρὴ τὴ ζωὴ μπροστὰ σου... Αὐτὸ τὸ παρελθὸν ἐβάρυνε, κανεὶς δὲν ξέρει τίποτε. Καὶ νὰ εἶσαι βέβαια ὅτι δὲν σε περιφρονῶ. Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄγιος. Ξαναβρῆκες τὸν ἐαυτὸ σου, καὶ χάρι σ' αὐτὸ ἔχεις δικαίωμα σὲ κάθε ἐκτίμησι. Τώρα πρέπει νὰ ζήσης!
Ὁ Ζεράρ μὴν ἔσφιξε τὸ χέρι, ὥρα πολλή, καὶ ἔφυγε.
Ἡ μὴν ἀνακουφισμένη, εὐτυχισμένη καὶ δυστυχισμένη μαζί... Γιατί; ὦ! γιατί, τόσο ἀργὰ καταλάβαινα τί ἀξίζει ὁ Ζεράρ;

● Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ προσωπικοῦ συνεδρίαζαν μὲ τὸν διευθυντὴ μέσα στὸ γραφεῖο. Ἡ γραμματεὺς δεσποίνις Κλωντίν Ραμέτ στενογραφοῦσε τὰ πρακτικά.
—Ἡ κατάσταση τοῦ ἐργοστασίου εἶνε πάντοτε κρίσιμη, δήλωσε ἡ γαλήνια φωνὴ τοῦ Ζεράρ. Μὲ τὰ προσωπικά μου μέσοι μὴν εἶνε ἀδύνατο νὰ τὴν ἀντιμεταπίσω. Γι' αὐτὸ ὀρῆκα καινούργιους συνεταιρίζους.

—Ποιούς; ρώτησε μὲ ἀγωνία κάποιος.
—Ἐσᾶς! φώναξε ὁ Ζεράρ.
Καὶ μπροστὰ στὰ κατὰπληκτα πρόσωπα τῶν ἀνδρῶν:
—Μάλιστα, ἑσᾶς! Προτείνω νὰ μεταβάλωμε τὴν ἐπιχείρησι σὲ ἀσυνεταιρισμό. Ὁ καθένας σας θὰ ἔχῃ τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὰ κέρδη. Θὰ ἐκλέξετε τὸν διευθυντὴ. Εἶμαι ἑτοιμος νὰ ἐξαφανισθῶ ἀν'...

Μιά τραχεῖα φωνὴ τὸν διέκοψε:
—Ζήτω ὁ Ντυτιλλιέ!
—Ὑστερα ἀπὸ μιά στιγμή οἱ ἀντιπρόσωποι, γελώντας, κλαίοντας, κραυγάζοντας, σήκωναν θριαμβευτικὰ τὸν Ζεράρ. Καὶ ὁ ὁλοκληρὸς τὸ ἐργοστάσιό, μαζεμένο στὴν αὐλὴ φώναζε:
—Ζήτω ὁ Ντυτιλλιέ!

Ὁ Ζεράρ, ἀπὸ ἐξέλεγχ διευθυντῆς ἀπὸ τὸ νέο συμβούλιο, μὲ κράτησε γραμματέα του.
Καὶ ἐγὼ, πού νόμιζα ὅτι εἶχα γνωρίσει τὸν πόνο, γνώριζα τώρα ἕναν πῶς δριμύ, πῶς ἔντονο: τὸν πόνο τῆς ἀγάπης. Τὸν ἐνοίωνε τόσο κοντὰ κι' ὅμως τόσο μακριὰ μου!

Ἐνας περίπατος στὸ φεγγαρόφωτο...

● Χειμῶνας πέρασε. Ἐνα ἀπὸ τὰ δνείρα τοῦ Ζεράρ πραγματοποιήθηκε: ἡ Λέσχη ἀναψυχῆς τῶν ἐργατῶν. Ἀγοράσθηκε ἕνα γήπεδο στὴν ἀκροθαλασσιὰ γιὰ νὰ στεγάσῃ τὸ «ναυτικὸ τμήμα».

Μιά μαγευτικὴ καλοκαιρινὴ βραδυὰ, ἕνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μὰς χημικούς, συνοδευόμενος ἀπὸ μιά μικρὴ ξανθὴ ἐργάτρια, μὰς παρέσυρε σ' ἕνα καΐκι.
—Ἐναν περίπατο στὸ φεγγαρόφωτο! μὰς παρακάλεσε. Ὁ διευθυντῆς καὶ ἡ γραμματεὺς τοῦ ἐργάζονται πολὺ, πρέπει νὰ ξεκουρασθοῦν μιά βραδυὰ!

Ἐνῶ τὸ καΐκι ἔπλεε, εἶδεκα σιωπηλὰ στὸν Ζεράρ δύο σκοτεινὲς σιλουέτες πού ἡ μία κοντὰ στὴν ἄλλη, στὴν πλώρη, μὰς γυρίζαν τὴν πλάτη. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀστροφωγίαν διακρίναμε καθαρά πῶς τὰ δύο παιδιά ἦσαν ἀγκαλιασμένα.

Τέτοια βραδυὰ, τέτοια ἀστέρια, τέτοια γαλήνια θάλασσα, καὶ ὅχι ἀγάπη! Αὐτοὺς πού ἀγαποῦσα γιὰ τὴ δύναμίν του, γιὰ τὴν αὐτοκυριαρχία του, γιὰ τὴν ἀπέραντη μεγαλοψυχία του, αὐτὸς πού μ' ἔκανε νὰ πλημμυρίζω ἀπὸ θαυμασμό, πού τὸν ἔδρα-

πα ἐκεῖ δίπλα μου, ἦταν μακριὰ μου καὶ τὸν εἶχα χάσει γιὰ πάντα. Μὲ ὅλες μὴν τίς δυνάμεις, ἔσφιξα τὰ δόντια μου. Δὲν μπόρεσα διὼς νὰ συγκρατήσω ἕνα λυγμὸ πού ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς μου.

—Κλωντίν, τί συμβαίνει;
—Ἀνίσχυος, ἔσκυψε ἐπάνω μου. Γιὰ πρώτη φορὰ, ἀπὸ καιρὸ, μὴν μιλοῦσε τρυφερά. Δὲν τολμοῦσα ν' ἀπαντήσω, γιατί φοβόμουν μὴν ἐσπᾶσω σὲ λυγμούς.

Μοῦ εἶπε σιγανά:
—Εἶσαι λυπημένη, Κλωντίν; Σκέπτεσαι ἀκόμη τὸν...
—Ἀναπῆδρα ὀρμητικά.

—Τί; Μὲ φαντάζεσαι ἀκόμη ἱκανὴ νὰ τὸν σκέπτωμαι; Τὸ βλέπεις ὅτι δὲν μ' ἐκτιμᾷς...

—Μὴ λὲς τέτοια πράγματα!
Τὸ χέρι τοῦ ἀκούμπησε στὸ στόμα μου γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ συνεχίσω.

Ἐνα κύμα τρυφερότητος μὲ πλημμύρισε. Καὶ χωρὶς νὰ μπόρῃς νὰ συγκρατήσῃς, τοῦ φίλησα τὸ χέρι.

Ἐκείνος κύτταξε ἐρωτηματικά τὸ χέρι τοῦ, πού τὸ εἶχαν ἀγγίξει τὰ χεῖλῃ μου. Ὑστερα ἀκούμπησε ἀπαλὰ αὐτὸ τὸ χέρι στὸν ὅμο μου καὶ μὲ κύτταξε ἀκόμη πῶς βαθειά.

—Ζεράρ, Ζεράρ, γιατί μὴν κάνεις τόσο κακὸ;
—Ἐγὼ νὰ σοῦ κάμω κακὸ; Κλωντίν, τί λὲς;

Μιά καινούργια λάμψις τοῦ φώτισε τὸ πρόσωπο.
—Κλωντίν, εἶνε δυνατόν νὰ... Πές μου!

Ἐκρυμὰ τὸ πρόσωπό μου στὸν ὅμο του, ἐκείνος διὼς τὸ πῆρε στὰ δύο τοῦ χεῖρα καὶ μὲ ξανακύτταξε μὲ κίνησι τῆ θαυμαστῆς λάμψις στὰ μάτια του.

—Χρυσὴ μου, δὲν νοιάθηκε πόσο ὑπέφερα κι' ἐγὼ καὶ πόσο ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἐαυτὸ μου γιὰ νὰ φανῶ ψυχρὸς ἀπέναντί σου; Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ σοῦ ἐπιβληθῶ μὲ τὴ βία!

—Νὰ μὴν ἐπιβληθῇς! Ἀγαπημένε μου τρελλέ!

—Κλωντίν, εἶνε δυνατόν αὐτὸ τὸ θαῦμα; Μιά βραδυὰ σάν κι' αὐτή, ἐδῶ καὶ καιρὸ, μὴν εἶπες ὅτι ἕνας ἄντρας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χάνῃ τὴν πίστι τοῦ. Δὲν ἔχασα ποτὲ τὴν πίστι μου σὲ σένα, καί...

Τὸ τέλος τῆς φράσεως χάθηκε μέσα σ' ἕνα φιλί.

Ἡ ὁλόκληρη τὸ ἐργοστάσιό γελᾷ ἀκόμη ὅταν θυμᾶται τὴ βραδυὰ ὅπου δύο ζευγάρια ἀρραβωνιασμένων ζευγαριῶν ἀπὸ τὴν βάρκα... Τὸ ναυτικὸ τμήμα εἶνε τώρα τὸ πῶς περιζήτητο! Καὶ τὸ προσωπικό μὰς ἔκαμε δῶρο ἕνα ὁμορφὸ λευκὸ ἀρραβᾶκι νὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι μας.

ΤΕΛΟΣ

ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΘΥΡΑΔΙ ΤΟΥ ΜΟΥΣΤΑΦΑΣ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

18ον

Ἡ ὁμοιότης τοῦ μὲ τὸν Μπασσά, πού παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ κοστίσῃ τὴ ζωὴ του, τοῦ ἔφερε τὴ σκέψι νὰ υπῆστὸ σπῆσι τοῦ Θιουλὶ - Κὼς μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ ἔτσι νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ σώσῃ τὰ δύο δυστυχισμένα κορίτσια.

Τὸ ἄφθονο χοῖμα πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ὀρμπασάν τὸν ἐβόηθησε καλὰ. Μίσθωσε μερικὸς ὑπρέτες καὶ ἄλογα, ἀγόρασε γιὰ τὸν ἐαυτὸ του καὶ τὴν ἀκολουθία του λαμπρὰ φορέματα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ παλάτι τοῦ Θιουλὶ.

Μετὰ πέντε μέρες ἀντίκρουσε ἐκεῖνο τὸ παλάτι. Βρισκόταν σὲ μιά ὁραία μικρὴ πεδιάδα καὶ ἦταν περιτριγυρισμένο μὲ ψηλὰ τεῖχη πού μὴν τὸν ἀφάνην νὰ φαίνεται ἀπ' ἔξω.

Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ ὁ Μουσταφᾶς, ἔβασε τὰ μαλλιά του

καὶ τὰ γένεια τοῦ μαῦρα, ἔτριψε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ χυμὸ ἐνὸς φυτοῦ πού τὸ ἔκαμε καρτανὸ καὶ εἶται ἔγινε ἀκριβῶς ὅπως ἐκεῖνος ὁ Μπασσά.

Ὑστερα ἔστειλε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπρέτες τοῦ στοῦ παλάτι, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ζητήσῃ κατὰ λυμὰ γιὰ τὴν νύχτα ἕξ ὀνόματα τοῦ Μπασσά ἀπὸ τὴ Σουλτεῖνα.

Ὁ ὑπρέτης γύρισε σὲ λίγα μαζὶ μὲ τέσσερις ὁραίαι ντυμένους σκλάβους πού ἔπιασαν ἀπὸ τὰ χαλινάρια τὸ ἄλογό του καὶ τὸν ὠδήγησαν στὴν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ. Ἐκεῖ τὸν ἐβόηθησαν νὰ ξεπερῇ καὶ τέσσερις ἄλλοι τὸν ὠδήγησαν ἀπὸ μιά φαρδεῖα μαρμαρίνη σκάλα στὸν Θιουλὶ.

Ὁ Θιουλὶ, ἕνας εὐθυμὸς γέρος, δέχθηκε τὸν ἀδελφὸ μου μὲ τιμὲς καὶ τοῦ παρουσιάσε καὶ ὅτι καλύτερο μπορού-

σε νὰ ἐτοιμάσῃ ὁ μάγειράς του.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ φαγητό, ὁ Μουσταφᾶς, ἔφερε σιγὰ - σιγὰ τὴν κουβέντα γιὰ τίς δύο σκλάβες. Ὁ Θιουλὶ ἐξύμνησε τὴν ὁμορφίαν τους, παραπονέθηκε μόνον ὅτι ἐξακολούθησαν νὰ εἶναι πολὺ μελαγχολικὲς, ἀλλὰ ἤλπιζε πῶς αὐτὸ θὰ περνοῦσε γρήγορα.

Ὁ ἀδελφός μου ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑποδοχὴ καὶ ὅταν τὸν ὠδήγησαν στὴν καμάρὰ του, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ γεμάτος ἐλπίδες.

Θὰ εἶχε κοιμηθῇ ὡς μιά ὥρα περὶπου, ὅταν τὸν ξύπνησε τὸ φῶς μιάς λάμπας πού ἔπεσε στὰ μάτια του. Ξεπετάχθη-

νε ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ γιὰ ἀρχῆς στιγμὲς νόμισε πῶς ἔβλεπε ὄνειρο, γιατί μπρὸς τοῦ στεκόταν κεινὸς ὁ κητρινόμαυρος καὶ μικρόσωμος γέρος πού εἶχε δὴ στὴ στήνι τοῦ Ὀρμπασάν.

Κρατοῦσε μιά λάμπα στὸ χέρι καὶ ἡ φαρδεῖα τοῦ μασέλα σπράωνε ἀπὸ ἕνα ἀταίσιον μελιδίαν.

Ὁ Μουσταφᾶς ζοῦληξε τὸ χέρι τοῦ, ἔτριψε τὴ μύτη του γιὰ νὰ πειθῇ ὅτι ἦταν ἐκπνός, ἀλλὰ ἐκεῖνον πού ἔβλεπε ἔμενε ἐκεῖ ὅπως πρῖν.

Τί θέλεις στὸ κρεββάτι μου; φώναξε ὁ Μουσταφᾶς ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του.

—Μὴν κουράζεσθε τόσο πολὺ, κύριε, εἶπε ὁ μικρόσωμος γέρος, κατάλαβα γιατί ἤθελατε ἐδῶ. Ἐπίσης θυμήθηκα τὸ ἄξιοτιμο πρόσωπό σας, ἂν καί, ἂν δὲν εἶχα βοηθήσει ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ κρεμάσουνε τὸν Μπασσά, ἴσως θὰ με ξεγελοῦσατε.

Τώρα ὅμως ἤθελα ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς κάμω μιά ἐρώτησι.

—Πρῖν ἀπ' ὅλα πές μου πῶς θρίσκεσαι ἐδῶ, εἶπε ὁ Μουσταφᾶς γεμάτος θυμὸ.

—Αὐτὸ θὰ σὰς τὸ πᾶ, ἀπάντησε ὁ γέρος. Δὲν μπορούσα νὰ ὑποφέρω πῶς πολὺ τὸν Δυνατὸ καὶ γι' αὐτὸ τῶσκα-σα ἀπὸ κεῖ. Ἀλλὰ ἐσὺ, Μουσταφᾶ, εἶσαι κυρίως ἡ ἀφορμὴ πού μαλώσαμε καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὴν δώσῃς τὴν ἀδελφὴ σου γιὰ γυναῖκα μου καὶ ἐγὼ θὰ σὰς βοηθήσω νὰ τὸ σκάσεις ἀπ' ἐδῶ. Ἀν δὲν μοῦ τὴν δώσῃς, τότε θὰ πάω στὸν καινούργιο μου κύριο καὶ θὰ τοῦ διηγῶμαι καὶ γιὰ τὸν νέον Μπασσά.

Ὁ Μουσταφᾶς ἔγινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ θυμὸ καὶ φόβο. Τώρα πῶς, ὅπως πίστευε, πληγίσαις στὸ σκοπὸ τοῦ, ἔπρεπε νὰ τὸν ἀποφύγῃ ὁ ἐκείνους νὰ τοῦ τὰ καταστρέψῃ ὅλα; Μόνον ἔνα τὸ καταστρέψῃ γιὰ νὰ περυσώσῃ τὰ σχέδιά του. Ἐπρεπε νὰ σκοτώσῃ τὸ μικρόσωμο ἐκεῖνο γέρος.

Μὲ ἕνα πῆδημα πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἐπάνω στὸν μικρόσωμο γέρο. Ἐκεῖνος δὲ μὴν εἶχε φαίνεται ὑποψιασθῇ καὶ τέτοιο, ἄφησε τὴ λάμπα νὰ πέσῃ κάτω, ἔτσι πού ἔσθωσε καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι ἐνῶ ἔβαλε τίς φωνές

γιὰ βοήθεια σάν νὰ τὸν σκοτώναν.

Ἦταν ἀρκετὰ ψηλὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος θρισκόταν ἕνας ψηλὸς τοίχος πού θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπερπηδῇ.

Στάθηκε σκεπτικὸς στὸ παράθυρο. Ἀμέσως διὼς ἀκούσε πολλὰς φωνὲς νὰ πλησιάζουν τὸ δωμάτιο. Ἐφθασαν κι' ὅλες πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τότε στὴν ἀπελπισία τοῦ ἄρπαξε τὸ μαχαίρι τοῦ καὶ τὸ ροῦχα του καὶ πῆδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔξω.

Τὸ πείσιμο ἦταν σκληρὸ, ἀλλὰ δὲν ἔσπασε κανένα ἀπὸ τὰ μέλη του. Σηκώθηκε ἀμέσως, ἔτρεξε πρὸς τὸν τοῖχο, πού περιέβαλλε τὴν αὐλὴ, σκαρφάλωσε ἐπάνω πρὸς μεγάλην ἐκπληξί ἐκείνων πού τὸν κατεδίωκαν καὶ σὲ λίγο θρῆθηκε ἔξω στὸν ἀνοιχτὸ χῶρο.

Ἐτρεξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμιν σὲ ἕνα μικρὸ δάσος, μπῆκε μέσα σ' αὐτὸ καὶ ἔπεσε κάτω ἐξηντημένος. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ σκέπ

Κουβέντες της Σμυρνιας

ΠΡΟΞΕΝΗΤΡΑ

—Η Ζαμφώ έπλεκε ένα μάλλινο μποξαδάκι στην πόρτα, την ώρα που περνούσε ο φανερτζής ο Στάμος, ο γυιός της χήρας της Μανέδαινας.
—Τί κάνεις, κόνα-Ζαμφώ;
—Καλά, παιδί μου, έσύ τί γίνεσαι; Τί κάν' η μαμά σου, η καλή γυναίκα;
—Καλά, σε χαιρετώ. Δουλείες πολλές δεν έχω με.
—'Απομονή, γυιέ μου. Σε βλέπω και περνάς συχνά από το σοκάκι μας! Κάτι τρέχει.
—Ο νεαρός χαμογέλασε.
—Κάτι μούπανε, έπρόσθεσε η Ζαμφώ πονηρά.
—'Αφού στώπανε γιατί να στά κρύψω; 'Αγαπούμαστε με την Κατίνα, την κόρη της κόνα-Φραντζεσκούλας, έξη μήνες τώρα. Τάμαθε όμως η μάνα της και την περιώρισε. Και δεν την βλέπω συχνά, άστα.
—Τί λές, καλέ; Και καλύτερο από σένα ήθελε η Φραντζεσκούλα; Κάποιον άλλο χαραίκανε κι' ήστραδοκαρπούνη! 'Εσύ είσαι άνθρωπος παιδί, κι' η μάνα σου μία γνωστική γυναίκα, που χήρεψε μικρή-μικρή, μά δεν ακούστηκε.
—'Ακουσε, Στάμο μου, τρέχει το λούκι μου στα κεραμίδια. 'Ελα αύριο να μου το σιάξεις κι' έννοια σου. 'Εγώ θα φωνάσω την Κατίνα σπίτι μου.
—Σ' ευχαριστώ, κόνα Ζαμφώ μου.
—Μά να μη μου πάρης ακρίδα; 'Ακου;
—Χάρισμα θα στο κάνω, γιά κατήρι σου. Το πρωί-πρωί θάμαι εδώ.
—Η Ζαμφώ, το βραδάκι φώναξε την Κατίνα.
—'Ελα, κόρη μου, να μου δείξεις πώς το πλέκουνε αυτό το μποξαδάκι, είτε μπροστά στην μάνα της.
—'Υστερα, κρυφά της σούριζε το μυστικό.
—Αύριο θάμαι ο Στάμος σπίτι μου, να μου σιάξει το λούκι.
—Η Φραντζεσκούλα είπε:
—Πήγαινε να δείξεις, κόρη μου, στην κόνα Ζαμφώ.
—Αύριο, κόνα Φραντζεσκούλα μου, γιατί τώρα πιά θράβουμε κι' είμαι και κοντοδίστα και δε βλέπω.
—Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ο Στάμος με τα σύνεργά του, ήρθε γιά το λούκι. 'Ανέθηκε στα κεραμίδια και το διώρθε.
—Σέ λίγο, να κι' η Κατίνα απ' την άλλη, γελαστή και ροδοκόκκινη.
—Καλώς μου το! φώναξε η Ζαμφώ. 'Ελα, Κατινίτσα μου, να μου δείξεις το πλέξιμο. Στάσου να πάω μέσα να το φέρω, γιατί δεν ξέρω που τάβαλα το βράδυ.
—Μόλις πήγε μέσα η Ζαμφώ, ο Στάμος κατέβηκε κι' οι δυο νέοι κάθισαν σε μία γωνιά να τ'απούνε. 'Η Ζαμφώ δεν τώδρισκε φυσικά το πλεχτό, γιά να περάσ' η ώρα να τους αφήσει μόνους.
—'Εαφικά, η μάνα της Κατίνας η Φραντζεσκούλα μπαίνει μέσα, γιά να δ'η το μποξαδάκι και βρίσκει την κόρη της πιά στον γαμπρό.
—'Εγινε κατακόκκινη, άνοιξε τα χέρια της κι' άρχισε τόν εξάσφαλο!
—Μωρή, σκύλα Ζαμφώ, δεν ήρθήθης κας το Θεό να ξεμυαλίζης το κορίτσι και να το κάνης το χέρι μ' αυτό τόν άχρηλάντιστο;
—'Η Κατίνα έγινε άφαντη, ο Στάμος ανέθηκε στα κεραμίδια. 'Η Ζαμφώ έκανε την ανήχη.
—Τί λές, καλέ Φραντζεσκούλα; Είσαι με τέ καλά σου; 'Ο άνθρωπος ήρθε να μου

σιάζη το λούκι. Τί π'α να π'η αν μίλησε τση κόρης σου. Δεν τ'ήφες τίποτε! 'Υστερα παιδί καλό είνε, δουλετάδικο, κι' από σοί.
—Νά τότε δώσης, μωρή, στο παιδί σου σά μεγαλώση. 'Εγώ δε θέλω συμπεθεριά με τη Μανέδαινα.
—Ναικοκυρά είσαι, κερά μου, και μέλι τρώς, μά, να σου πώ, μη μου κάνης και τόση μύτη, γιατί δεν τ'α θέλει ο Θεός αυτό. Πώς είνε φτωχός τί πειράζει. Τη δουλειά του την ξέρει.
—'Η Φραντζεσκούλα φρένιασε!
—Προξενήτρα σε βάλανε; 'Αδικα χάνεις τόν κόπο σου. Το μποξαδάκι δε θά τ'ο πάρης.
—Τότε πιά η Ζαμφώ άνοιξε την γλώσσα της:
—'Αιντε, φύγε, να μη στά π'ω απ' την καλή, λωλόσογο, φαντασμένη που μου κάνεις τη Βιτελίνα. Μωρή, στο συνοικισμό κάθεται κι' έσύ σαν τη Μανέδαινα! Κ'υτάζε εκεί που δεν καταδέχεται το παλληκάρι η πρινασιπέσσα!
—'Θέ μου, μη δώσης του φτωχού πόρτα και παραθύρι και πάπλωμα να σκεπαστή, και μήν το πάρη και φύγη!
—'Αιντε να καρκώσης τσοι φτέρνες σου, γεροσουρλουού, που ήρθες να με συχίσης μέσα στο σπίτι μου.
—'Η Φραντζεσκούλα βγήκε στην πόρτα, έκανε ένα προσποίητο γέλιο γιά να συγκεντρώη κόσμο, κι' ύστερα είπε:
—Χά! χά! χά! Τά μάθατε; 'Η Ζαμφώ άνοιξε σπ'ίτι και κάνει προξενίες. Λέυτε-ροι και λεύτερες κοπιάστε!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τά δάσανα του Καραμπέτ ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ

Το Σουρπουίτσα Ιερόχ' τέλει, χωρίς άγαπάει.
—Γιαδρούμ, Καραμπέτ, λέει. Πάμε στο Μενίδι, ήλιος έκει, όμορφο μέρα είνε.
—Σιδερόδρομος ήπ'ήραμε, Μενίδι Ιστατήκαμε, στο καφενέ Ιπτατείας ήκατήσαμε. Κόσμος ταδαθύρι βε τσοκ μπαχινιδάτορας τραούντια λέανε. 'Αμα γλώσσα Ρωμείκος ν'ένε μιλάνε. 'Εγκώ και Σουρπουίτσα Μενιδιάτικος ν'ένε καταλαδάνεις.
—Το Ιβράντι, ένα παιντί μικρό γουρουνάκι πούλοσε, πενήντα Ιντραμές λέει.
—'Αμάν, Καραμπέτ, πάρε μου αυτό το άσπρο ντομούζ. 'Ιντιος μικρό γατάκης είνε.
—Χατίρι ν'ένε χαλώ έσένα Σουρπουίτσα.
—Πενήντα Ιντραμές ήντωσα, γουρουνάκης ήπ'ήρα, 'Ατίνα ήφέραμε, μέσα στο κάμαρα Τουρπούτ Ιθάλαμε. Γάλα Ιντώσαμε, Ι-ψωμί Ιντώσαμε, μπαστουρμά Ιντώσαμε, ά-πομ ούλο ήφασε.
—Τώρα που τ'α δάλωμε να κοιμητή, Σουρπουίτσα, αυτό μικρό γουρουνάκι;
—'Ενα καλατάκι μέσα, Καραμπέτ.
—'Ησκυσαμε, καλατάκι ήβάλαμε. Νερό ήντώσαμε, ήσκοτωμένος ήπασα ύπνος. Κουρασμένος, ήσκοτωμένος ήπασα ύπνος. Πρωί-πρωί σηκώθηκα.
—Τά πάω Λαϊκή 'Αγοράς, ένα κλούβα τ'α πάρω, ντομούζ μέσα τ'α δάλωμε.
—'Ησκυσα, παπούτσα μου καινούργια να δάλω.
—Πού είνε καινούργιο παπούτσα μου, Σουρπουίτσα;
—'Εντώ κάτω από κρεβάτι τ'α βάλω, Καραμπέτ, έχτες παπουτσίς ήφερε.
—'Ηψάχνω να τ'ο βρώ.
—'Αμάν, άμάν, Σουρπουίτσα, τ'ο ένα

ΕΔΩ ΚΑΙ 25 ΧΡΟΝΙΑ

7—12—1914 : Τηλεγραφούν έξ Αι-γύπτου ότι έδημοσιεύθη στο Κάιρον ή άκόλουθος προκήρυξις : 'Ο πρώτος γραμματέας της Α. Βρετανικής Μεγαλειότητος, επί των 'Εξωτερικών 'Υποθέσεων, άναγκαστή όντι, ληφθέντος ύπ' όψιν ότι ή Α. Υ. ό 'Αββάς Χιμμή πασάς, πρώην Χεδίβης της Αιγύπτου, συνεργάζεται μετά των έχθρών της Α. Μ., ή Βρετανική Κυβέρνησις άπεφάσισε την έκθρόνισιν αυτού εκ του Χεδιβάτου, και τ'ο ύψηλόν τούτο άξίωμα μετά τού τίτλου τού Σουλτάνου προσέφερεν εις την Α. Υ. τόν Χουσεϊν Καμέλ, πρεσβύτερον της οικογενείας τού Μεχμέτ 'Αλή, όστις και άπέδεχθη ταύτα.
—'Η έξορία τούς χωρίζει γιά 20 χρόνια, και τέλος, τ'α δύο γνωστόι μας πρόσωπα συναντανται ως πρόσφυγες στο Παρίσι.
—'Ο πρώ είκοσάστις συνταγματάρχης εις πιά υπαρχαμένος, 'Η κόρη του, ή Λίζα, εργάζεται στο γραφείο ενός ρωσσικού κομπάρε, στο όποιο εργάζεται επίσης και ή 'αχρωδιά των Κοζάκων τού Δόν' υπό την διεύθυνσιν ενός Ρώσου, τού Βλαδιμίρωφ. 'Ο Βλαδιμίρωφ αυτός, πολυάκις Ρώσος αξιωματικός έρωτεύεται την Λίζα και άποφασίζει να έπισκεφθή τόν πατέρα της γιά να την ζητήσιν σε γάμο. 'Ο πρώην συνταγματάρχης άναγνωρίζει στο πρόσωπο τού Βλαδιμίρωφ τόν υμνάσιμον έχθρό του, και τού υπενθυμίζει ότι πρέπει να μισομαχηθούν, ό δεύτερος δεν δέχεται και τότε ό στρατηγός πυροβολεί τόν Μίρσκυ και τόν τραυματίζει.
—Νοσηλεύομενος ό Μίρσκυ δέχεται την έπισκεψή ενός άγνωστου ό όποιος τού δίδει τ'α στοιχεία διά των οποίων θα άπεδέκνουν ότι ή, ταν άδώς στο παλαιού εγκλήματος εις έάρος της συζύγου τού Καλάτζεφ, και έτσι τ'α πράγμα-τα επανέρχονται στην ήθική τους τάξη, όλα δε τ'α πρόσωπα άποκαθίστανται κατά τρόπον Ι-κανοποιούντα τόν θεατήν.
—Το φιλμ αυτό άποτελεί πράγμα-τι έναν άθλο της κινηματογραφικής τέχνης. Σκηνοθέτης τού μεγαλοεργήματος αυτού είναι ό άφαστος Μαρσέλ Λ'Ερμιτις στόν όποιον δεν όφειλουμε παρά μόνον άριστουργήματα.
—Γιά να γυρισθή τ'ο φιλμ αυτό έδόθη στόν Λ'Ερμιτις ένα σενάριο με υπόθεσι θαθεία άνθρωπι-νη, έδόθησαν επίσης μεγάλοι καλλιτέχναι και τέλος τού διετέθη άθρονο χρήμα. Με όλα αυτά τ'α μέσα, ό Λ'Ερμιτις έπραγματο-ποίησε ένα άκόμη γοητευτικό άριστουργήμα.
—'Η ρωσική ψυχή γεμίζει την άτμόσφαιρα τού έργου με την μουσικοπαθεία της, με την δύναμιν της. 'Η συμμετοχή της μεγάλης χορωδίας των «Κοζάκων τού Δόν» ως και τού σώματος τών Ιπποτών τού θανάτου (τών λεγομένων «τζιγκιτών»), προσδίδουν Ιδιαίτερον αγγλιν καά μεγαλο-πρέπειαν.
—'Η Λιζά Λανθέν είναι θεατρσία. Ποτέ 'Αμερικανικός στόν δεν υπο-ρεί να θάσση την νοητή της Παριζιάνας. 'Ο Σάρλ Βανέλ ως Ρώσος συνταγματάρχης άνιέρη έλθους, έ πριγκίπων Τρουμπέτα, κ'αί και ό Ροζέ Ντυσάν έμψυ-χώνουν άριστα τόν ρόλο τους. 'Η Βέρα Κορέν και ό Ζάν Γκαλλάν δεν έχουν ξαναπαίξει καλύτερα. Τέλος συνιστάμε Ιδιαίτερώς στους άναγνώστες μας την ταινίαν αυτή.
—'ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΗΣ ΖΕΝΤΑ

—'Ιδού και άλλη μεγάλη ταινία με πρωταγωνιστή τόν άσχημο-νον τού 'Αθηνάϊκού κοινού Ρό-ναλντ Κόλμαν και την συμπα-στήν Μαγνέλεν Κορόλ. 'Η όπ'α-θεία τού έργου αυτό είναι πολύ

8—12—14 : 'Από σήμερα ξαναρχί-ζουν τ'α δάσανά μας. 'Η Βουλ'ή άνοί-γει και πάλι τ'α πύλας της, οι δε πατέ-ρες τού έθνους θα επαναλάβουν τ'ο έρ-γον της ύποστηρίξεως τών συμπολι-τών συμφερόντων, άφού επί τόσας ή-μέρας μάς είχαν αφήσει ήσυχούς.
—Παρά τ'ο κυρίον και τ'η κυρία Α. Νικολαΐδου, ζωηρά χορευτική προσο-π'ις συνεκέντρωσεν έκλεκτόν κύκλον κ'ε κλημένον. Με πολλήν έπιτυχίαν και χάριν έχορεύθη από τόν νεαρόν Ν. Λούρον και την δεσποινίδα Ι. Κατσα-ρά, ό νέος χορός, τ'ο ταγκά.
—Κατά πληροφορίας τού «Ταχυδρό-μου» της Βαρσοβίας, σοβαρά ταραχαί έξερράγησαν εις Βερολίνον μετά την δημοσίευσιν τού νέου καταλόγου τών πεσόντων κατά τ'α τελευταία μάχας. Ούτοι άνέρχονται εις 40.000. Μόλις ή είδησις έκκλιφορήσε, πυκνά διαδη-λώσεις έσχηματίσθησαν, οι όποιαι πε-ριήλθον τ'ας κεντρικάς όδους με ά-γοράς φωνάς.
—Θέλωμε ειρήνην! Θέλωμε ειρήνην!

10—12—14 : 'Επερατώθη χθές ό διαγωνισμός τών ύποψηφίων άκόλου-θων τού 'Υπουργείου τών 'Εξωτερι-κών. Σύμφωνα με τ'α μέχρι της μεσημ-βρίας άποτελέσματα έπέτυχον οι κ.κ. Κ. Βενιζέλος, Δ. Τζιρακόπουλος, Ι. Δαμιόγγης και Α. Λεωτσάκος.
—'Η συγκέντρωσις τού 'Αγγλογαλ-λικού στόλου, έξω απ' τ'α Στενά καθός και άλλαι παρά την είσοδόν των έ-νέργειαι τών συμμάχων, θεωρούνται ως προμήνυμα έπιχειρήσεως εισβολής.
11—12—14 : 'Αγγέλλεται εκ Λονδί-νου ότι ή λεγεών των Γαριβαλδινών εν 'Ιταλία θά άσχηθή με ένα τάγμα άποτελούμενον απ' τούς 'Ιταλούς π'οι μένουν στην 'Αγγλία.

μισό ήφαγε το γουρουνί! Βάι, τ'ζαναμπέτ, βάι, γουρσουλαμά, τί τ'α κάνω τώρα; Σουρπουίτσα πολύ συχισμένος γίνεται, άμα παπούτσι μου ν'ένε σιάχνει.
Τ'ο άλλο μέρα ήφαξα το γουρουνάκης κι' ήφάγαμε με πατέτες, άμα παπούτσι μου μισό μέσα του ν'ένε ήφραμε.
—'Αλλο φορά, Σουρπουίτσα, ν'ένε άγορά-ζω ντομούζ έσένα.

KARAPIET

ΤΙ ΕΙΝΑΙ

ΤΑ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΠΡΟΒΑΛΛΟΥΝ

Οι άθηνάϊκοι κινηματογράφοι

«ΟΙ ΚΟΖΑΚΟΙ ΤΟΥ ΔΟΝ»

Πρόκειται περί της Ιστορίας έ- νος Ρώσου συνταγματάρχη, ό όποιος ηλθεί εις τ'α γυναικα του δεινόν μεγάλο ένδιαφέρον γιά έναν από τούς ύπολοχαγούς του, που είνε άς σημειώθ' ήνας άκαταγώνιστος Δόν Ζουάν. 'Ο- ταν όμως μία μέρα ή γυναίκα τού άξιωματικού έρίσκειται νεκρή μέσα στο διαμέρισμά τού ύπο- λοχαγού, δολοφονημένη από μία έγκαταλελειμμένη έρωμένη τού τε- λευταίου, ό σύζυγος προκαλεί τόν ύπολοχαγο σε μισομαχία. 'Εν τ'ο μεταξύ όμως κηρύσσεται ό πόλε- μος και οι δύο άνδρες άποφασί- ζουν να μονομαχήσουν μετά τ'ο πέρας αυτού.
—'Η έξορία τούς χωρίζει γιά 20 χρόνια, και τέλος, τ'α δύο γνωστόι μας πρόσωπα συνανταν- ται ως πρόσφυγες στο Παρίσι.
—'Ο πρώ είκοσάστις συνταγματάρ- χης εις πιά υπαρχαμένος, 'Η κό- ρη του, ή Λίζα, εργάζεται στο γραφείο ενός ρωσσικού κομπάρε, στο όποιο εργάζεται επίσης και ή 'αχρωδιά των Κοζάκων τού Δόν' υπό την διεύθυνσιν ενός Ρώσου, τού Βλαδιμίρωφ. 'Ο Βλαδιμίρωφ αυτός, πολυάκις Ρώσος αξιωματικός έρωτεύεται την Λίζα και άποφασίζει να έπι- σκεφθή τόν πατέρα της γιά να την ζητήσιν σε γάμο. 'Ο πρώην συνταγ- ματάρχης άναγνωρίζει στο πρό- σωπο τού Βλαδιμίρωφ τόν υμνά- σιμον έχθρό του, και τού υπενθυ- μίζει ότι πρέπει να μισομαχη- θούν, ό δεύτερος δεν δέχεται και τότε ό στρατηγός πυροβολεί τόν Μίρσκυ και τόν τραυματίζει.
—Νοσηλεύομενος ό Μίρσκυ δέ- χεται την έπισκεψή ενός άγνω- στου ό όποιος τού δίδει τ'α στοιχεία διά των οποίων θα άπεδέκνουν ότι ή, ταν άδώς στο παλαιού εγκλήμα- τος εις έάρος της συζύγου τού Καλάτζεφ, και έτσι τ'α πράγμα- τα επανέρχονται στην ήθική τους τάξη, όλα δε τ'α πρόσωπα άποκαθίστανται κατά τρόπον Ι- κανοποιούντα τόν θεατήν.
—Το φιλμ αυτό άποτελεί πράγμα- τι έναν άθλο της κινηματογραφι- κής τέχνης. Σκηνοθέτης τού με- γαλοεργήματος αυτού είναι ό άφ- αστος Μαρσέλ Λ'Ερμιτις στόν ό- ποιον δεν όφειλουμε παρά μόνον άριστουργήματα.
—Γιά να γυρισθή τ'ο φιλμ αυτό έ- δόθη στόν Λ'Ερμιτις ένα σενάριο με υπόθεσι θαθεία άνθρωπι- νη, έδόθησαν επίσης μεγάλοι κα- λιτέχναι και τέλος τού διετέθη άθ- ρονο χρήμα. Με όλα αυτά τ'α μέ- σα, ό Λ'Ερμιτις έπραγματοποίησε ένα άκόμη γοητευτικό ά- ριστουργήμα.
—'Η ρωσική ψυχή γεμίζει την άτ- μόσφαιρα τού έργου με την μου- σικοπαθεία της, με την δύναμιν της. 'Η συμμετοχή της μεγά- λης χορωδίας των «Κοζάκων τού Δόν» ως και τού σώματος τών Ιππο- τών τού θανάτου (τών λεγομένων «τζιγκιτών»), προσδίδουν Ι- διαίτερον αγγλιν καά μεγαλο- πρέπειαν.
—'Η Λιζά Λανθέν είναι θεατρσία. Ποτέ 'Αμερικανικός στόν δεν υπο- ρεί να θάσση την νοητή της Πα- ριζιάνας. 'Ο Σάρλ Βανέλ ως Ρώ- σος συνταγματάρχης άνιέρη έλθ- ούς, έ πριγκίπων Τρουμπέτα, κ'αί και ό Ροζέ Ντυσάν έμψυχώνουν άριστα τόν ρόλο τους. 'Η Βέρα Κορέν και ό Ζάν Γκαλλάν δεν έχουν ξαναπαίξει καλύτερα. Τέ- λος συνιστάμε Ιδιαίτερώς στους άναγνώστες μας την ταινί- αν αυτή.
—'ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΗΣ ΖΕΝΤΑ

—'Ιδού και άλλη μεγάλη ταινία με πρωταγωνιστή τόν άσχημο-νον τού 'Αθηνάϊκού κοινού Ρό- ναλντ Κόλμαν και την συμπα-στήν Μαγνέλεν Κορόλ. 'Η όπ'α-θεία τού έργου αυτό είναι πολύ

8—12—14 : 'Από σήμερα ξαναρχί-ζουν τ'α δάσανά μας. 'Η Βουλ'ή άνοί-γει και πάλι τ'α πύλας της, οι δε πατέ-ρες τού έθνους θα επαναλάβουν τ'ο έρ-γον της ύποστηρίξεως τών συμπολι-τών συμφερόντων, άφού επί τόσας ή-μέρας μάς είχαν αφήσει ήσυχούς.
—Παρά τ'ο κυρίον και τ'η κυρία Α. Νικολαΐδου, ζωηρά χορευτική προσο-π'ις συνεκέντρωσεν έκλεκτόν κύκλον κ'ε κλημένον. Με πολλήν έπιτυχίαν και χάριν έχορεύθη από τόν νεαρόν Ν. Λούρον και την δεσποινίδα Ι. Κατσα-ρά, ό νέος χορός, τ'ο ταγκά.
—Κατά πληροφορίας τού «Ταχυδρό-μου» της Βαρσοβίας, σοβαρά ταραχαί έξερράγησαν εις Βερολίνον μετά την δημοσίευσιν τού νέου καταλόγου τών πεσόντων κατά τ'α τελευταία μάχας. Ούτοι άνέρχονται εις 40.000. Μόλις ή είδησις έκκλιφορήσε, πυκνά διαδη-λώσεις έσχηματίσθησαν, οι όποιαι πε-ριήλθον τ'ας κεντρικάς όδους με ά-γοράς φωνάς.
—Θέλωμε ειρήνην! Θέλωμε ειρήνην!

10—12—14 : 'Επερατώθη χθές ό διαγωνισμός τών ύποψηφίων άκόλου-θων τού 'Υπουργείου τών 'Εξωτερι-κών. Σύμφωνα με τ'α μέχρι της μεσημ-βρίας άποτελέσματα έπέτυχον οι κ.κ. Κ. Βενιζέλος, Δ. Τζιρακόπουλος, Ι. Δαμιόγγης και Α. Λεωτσάκος.
—'Η συγκέντρωσις τού 'Αγγλογαλ-λικού στόλου, έξω απ' τ'α Στενά καθός και άλλαι παρά την είσοδόν των έ-νέργειαι τών συμμάχων, θεωρούνται ως προμήνυμα έπιχειρήσεως εισβολής.
11—12—14 : 'Αγγέλλεται εκ Λονδί-νου ότι ή λεγεών των Γαριβαλδινών εν 'Ιταλία θά άσχηθή με ένα τάγμα άποτελούμενον απ' τούς 'Ιταλούς π'οι μένουν στην 'Αγγλία.

μισό ήφαγε το γουρουνί! Βάι, τ'ζαναμπέτ, βάι, γουρσουλαμά, τί τ'α κάνω τώρα; Σουρπουίτσα πολύ συχισμένος γίνεται, άμα παπούτσι μου ν'ένε σιάχνει.
Τ'ο άλλο μέρα ήφαξα το γουρουνάκης κι' ήφάγαμε με πατέτες, άμα παπούτσι μου μισό μέσα του ν'ένε ήφραμε.
—'Αλλο φορά, Σουρπουίτσα, ν'ένε άγορά-ζω ντομούζ έσένα.

6—12—14 : 'Από σήμερα ξαναρχί-ζουν τ'α δάσανά μας. 'Η Βουλ'ή άνοί-γει και πάλι τ'α πύλας της, οι δε πατέ-ρες τού έθνους θα επαναλάβουν τ'ο έρ-γον της ύποστηρίξεως τών συμπολι-τών συμφερόντων, άφού επί τόσας ή-μέρας μάς είχαν αφήσει ήσυχούς.
—Παρά τ'ο κυρίον και τ'η κυρία Α. Νικολαΐδου, ζωηρά χορευτική προσο-π'ις συνεκέντρωσεν έκλεκτόν κύκλον κ'ε κλημένον. Με πολλήν έπιτυχίαν και χάριν έχορεύθη από τόν νεαρόν Ν. Λούρον και την δεσποινίδα Ι. Κατσα-ρά, ό νέος χορός, τ'ο ταγκά.
—Κατά πληροφορίας τού «Ταχυδρό-μου» της Βαρσοβίας, σοβαρά ταραχαί έξερράγησαν εις Βερολίνον μετά την δημοσίευσιν τού νέου καταλόγου τών πεσόντων κατά τ'α τελευταία μάχας. Ούτοι άνέρχονται εις 40.000. Μόλις ή είδησις έκκλιφορήσε, πυκνά διαδη-λώσεις έσχηματίσθησαν, οι όποιαι πε-ριήλθον τ'ας κεντρικάς όδους με ά-γοράς φωνάς.
—Θέλωμε ειρήνην! Θέλωμε ειρήνην!

10—12—14 : 'Επερατώθη χθές ό διαγωνισμός τών ύποψηφίων άκόλου-θων τού 'Υπουργείου τών 'Εξωτερι-κών. Σύμφωνα με τ'α μέχρι της μεσημ-βρίας άποτελέσματα έπέτυχον οι κ.κ. Κ. Βενιζέλος, Δ. Τζιρακόπουλος, Ι. Δαμιόγγης και Α. Λεωτσάκος.
—'Η συγκέντρωσις τού 'Αγγλογαλ-λικού στόλου, έξω απ' τ'α Στενά καθός και άλλαι παρά την είσοδόν των έ-νέργειαι τών συμμάχων, θεωρούνται ως προμήνυμα έπιχειρήσεως εισβολής.
11—12—14 : 'Αγγέλλεται εκ Λονδί-νου ότι ή λεγεών των Γαριβαλδινών εν 'Ιταλία θά άσχηθή με ένα τάγμα άποτελούμενον απ' τούς 'Ιταλούς π'οι μένουν στην 'Αγγλία.

μισό ήφαγε το γουρουνί! Βάι, τ'ζαναμπέτ, βάι, γουρσουλαμά, τί τ'α κάνω τώρα; Σουρπουίτσα πολύ συχισμένος γίνεται, άμα παπούτσι μου ν'ένε σιάχνει.
Τ'ο άλλο μέρα ήφαξα το γουρουνάκης κι' ήφάγαμε με πατέτες, άμα παπούτσι μου μισό μέσα του ν'ένε ήφραμε.
—'Αλλο φορά, Σουρπουίτσα, ν'ένε άγορά-ζω ντομούζ έσένα.

6—12—14 : 'Από σήμερα ξαναρχί-ζουν τ'α δάσανά μας. 'Η Βουλ'ή άνοί-γει και πάλι τ'α πύλας της, οι δε πατέ-ρες τού έθνους θα επαναλάβουν τ'ο έρ-γον της ύποστηρίξεως τών συμπολι-τών συμφερόντων, άφού επί τόσας ή-μέρας μάς είχαν αφήσει ήσυχούς.
—Παρά τ'ο κυρίον και τ'η κυρία Α. Νικολαΐδου, ζωηρά χορευτική προσο-π'ις συνεκέντρωσεν έκλεκτόν κύκλον κ'ε κλημένον. Με πολλήν έπιτυχίαν και χάριν έχορεύθη από τόν νεαρόν Ν. Λούρον και την δεσποινίδα Ι. Κατσα-ρά, ό νέος χορός, τ'ο ταγκά.
—Κατά πληροφορίας τού «Ταχυδρό-μου» της Βαρσοβίας, σοβαρά ταραχαί έξερράγησαν εις Βερολίνον μετά την δημοσίευσιν τού νέου καταλόγου τών πεσόντων κατά τ'α τελευταία μάχας. Ούτοι άνέρχονται εις 40.000. Μόλις ή είδησις έκκλιφορήσε, πυκνά διαδη-λώσεις έσχηματίσθησαν, οι όποιαι πε-ριήλθον τ'ας κεντρικάς όδους με ά-γοράς φωνάς.
—Θέλωμε ειρήνην! Θέλωμε ειρήνην!

10—12—14 : 'Επερατώθη χθές ό διαγωνισμός τών ύποψηφίων άκόλου-θων τού 'Υπουργείου τών 'Εξωτερι-κών. Σύμφωνα με τ'α μέχρι της μεσημ-βρίας άποτελέσματα έπέτυχον οι κ.κ. Κ. Βενιζέλος, Δ. Τζιρακόπουλος, Ι. Δαμιόγγης και Α. Λεωτσάκος.
—'Η συγκέντρωσις τού 'Αγγλογαλ-λικού στόλου, έξω απ' τ'α Στενά καθός και άλλαι παρά την είσοδόν των έ-νέργειαι τών συμμάχων, θεωρούνται ως προμήνυμα έπιχειρήσεως εισβολής.
11—12—14 : 'Αγγέλλεται εκ Λονδί-νου ότι ή λεγεών των Γαριβαλδινών εν 'Ιταλία θά άσχηθή με ένα τάγμα άποτελούμενον απ' τούς 'Ιταλούς π'οι μένουν στην 'Αγγλία.

ένδιαφέρουσα. 'Ιδού δε με λίγα λόγια περί τίνος πρόκειται :
—'Ο Ροδόλφος Ρασσεντόλ ήνας 'Αγγλος άποστράτος αξιωματικός όμοιάζει καταπληκτικά με τόν βα- σίλεα Ροδόλφον Υ. με τόν όποιον έχει μακρινή συγγένεια. Την πα- ραμονή της στέφως του ό Ρο- δόλφος καλεί τόν Ρασσεντόλ μαζ', με δύο άλλους αξιωματικούς στο κυνηγετικό περίπτερό του. 'Επει- δη όμως την επομένη έπειτα από ένα γλέντι ό βασιλεύς δεν είναι εις θέσιν να μεταβή στην στέφω- του, ό συνταγματάρχης Ζαπ άπο- φασίζει γιά παρουσίαν τόν Ρασ- σεντόλ ως βασιλέα, μέχρις ότου ό άληθινός είναι εις θέσιν να ά- γαλάξη τ'α καθήκοντά του.
—Κανείς δεν καταδέχεται την πλαστοπροσωπείαν, και ό Ρασσεν- τόλ γνωρίζεται σ'α άνάκτορα με την πριγκίπισσα Φλάβη την όποι- αν έρωτεύεται. 'Εν τ'ο μεταξύ ό βασιλεύς άπάγεται και δολοφονεί- ται, ό φύλαξ τού περιπτερού, 'Α- ναγκαστικώς ό Ρασσεντόλ έξακο- νάται να έπαισιν τ'α καθήκοντά του.
—'Η Βέρα Κορέν και ό πριγκίπης Τρουμπετοκόι, σε μία σκηνή από τ'ο έργο οι «Κοζάκοι τού Δόν»

—'Ιδού και άλλη μεγάλη ταινία με πρωταγωνιστή τόν άσχημο-νον τού 'Αθηνάϊκού κοινού Ρό- ναλντ Κόλμαν και την συμπα-στήν Μαγνέλεν Κορόλ. 'Η όπ'α-θεία τού έργου αυτό είναι πολύ

8—12—14 : 'Από σήμερα ξαναρχί-ζουν τ'α δάσανά μας. 'Η Βουλ'ή άνοί-γει και πάλι τ'α πύλας της, οι δε πατέ-ρες τού έθνους θα επαναλάβουν τ'ο έρ-γον της ύποστηρίξεως τών συμπολι-τών συμφερόντων, άφού επί τόσας ή-μέρας μάς είχαν αφήσει ήσυχούς.
—Παρά τ'ο κυρίον και τ'η κυρία Α. Νικολαΐδου, ζωηρά χορευτική προσο-π'ις συνεκέντρωσεν έκλεκτόν κύκλον κ'ε κλημένον. Με πολλήν έπιτυχίαν και χάριν έχορεύθη από τόν νεαρόν Ν. Λούρον και την δεσποινίδα Ι. Κατσα-ρά, ό νέος χορός, τ'ο ταγκά.
—Κατά πληροφορίας τού «Ταχυδρό-μου» της Βαρσοβίας, σοβαρά ταραχαί έξερράγησαν εις Βερολίνον μετά την δημοσίευσιν τού νέου καταλόγου τών πεσόντων κατά τ'α τελευταία μάχας. Ούτοι άνέρχονται εις 40.000. Μόλις ή είδησις έκκλιφορήσε, πυκνά διαδη-λώσεις έσχηματίσθησαν, οι όποιαι πε-ριήλθον τ'ας κεντρικάς όδους με ά-γοράς φωνάς.
—Θέλωμε ειρήνην! Θέλωμε ειρήνην!

10—12—14 : 'Επερατώθη χθές ό διαγωνισμός τών ύποψηφίων άκόλου-θων τού 'Υπουργείου τών 'Εξωτερι-κών. Σύμφωνα με τ'α μέχρι της μεσημ-βρίας άποτελέσματα έπέτυχον οι κ.κ. Κ. Βενιζέλος, Δ. Τζιρακόπουλος, Ι. Δαμιόγγης και Α. Λεωτσάκος.
—'Η συγκέντρωσις τού 'Αγγλογαλ-λικού στόλου, έξω απ' τ'α Στενά καθός και άλλαι παρά την είσοδόν των έ-νέργειαι τών συμμάχων, θεωρούνται ως προμήνυμα έπιχειρήσεως εισβολής.
11—12—14 : 'Αγγέλλεται εκ Λονδί-νου ότι ή λεγεών των Γαριβαλδινών εν 'Ιταλία θά άσχηθή με ένα τάγμα άποτελούμενον απ' τούς 'Ιταλούς π'οι μένουν στην 'Αγγλία.

μισό ήφαγε το γουρουνί! Βάι, τ'ζαναμπέτ, βάι, γουρσουλαμά, τί τ'α κάνω τώρα; Σουρπουίτσα πολύ συχισμένος γίνεται, άμα παπούτσι μου ν'ένε σιάχνει.
Τ'ο άλλο μέρα ήφαξα το γουρουνάκης κι' ήφάγαμε με πατέτες, άμα παπούτσι μου μισό μέσα του ν'ένε ήφραμε.
—'Αλλο φορά, Σουρπουίτσα, ν'ένε άγορά-ζω ντομούζ έσένα.

6—12—14 : 'Από σήμερα ξαναρχί-ζουν τ'α δάσανά μας. 'Η Βουλ'ή άνοί-γει και πάλι τ'α πύλας της, οι δε πατέ-ρες τού έθνους θα επαναλάβουν τ'ο έρ-γον της ύποστηρίξεως τών συμπολι-τών συμφερόντων, άφού επί τόσας ή-μέρας μάς είχαν αφήσει ήσυχούς.
—Παρά τ'ο κυρίον και τ'η κυρία Α. Νικολαΐδου, ζωηρά χορευτική προσο-π'ις συνεκέντρωσεν έκλεκτόν κύκλον κ'ε κλημένον. Με πολλήν έπιτυχίαν και χάριν έχορεύθη από τόν νεαρόν Ν. Λούρον και την δεσποινίδα Ι. Κατσα-ρά, ό νέος χορός, τ'ο ταγκά.
—Κατά πληροφορίας τού «Ταχυδρό-μου» της Βαρσοβίας, σοβαρά ταραχαί έξερράγησαν εις Βερολίνον μετά την δημοσίευσιν τού νέου καταλόγου τών πεσόντων κατά τ'α τελευταία μάχας. Ούτοι άνέρχονται εις 40.000. Μόλις ή είδησις έκκλιφορήσε, πυκνά διαδη-λώσεις έσχηματίσθησαν, οι όποιαι πε-ριήλθον τ'ας κεντρικάς όδους με ά-γοράς φωνάς.
—Θέλωμε ειρήνην! Θέλωμε ειρήνην!

10—12—14 : 'Επερατώθη χθές ό διαγωνισμός τών ύποψηφίων άκόλου-θων τού 'Υπουργείου τών 'Εξωτερι-κών. Σύμφωνα με τ'α μέχρι της μεσημ-βρίας άποτελέσματα έπέτυχον οι κ.κ. Κ. Βενιζέλος, Δ. Τζιρακόπουλος, Ι. Δαμιόγγης και Α. Λεωτσάκος.
—'Η συγκέντρωσις τού 'Αγγλογαλ-λικού στόλου, έξω απ' τ'α Στενά καθός και άλλαι παρά την είσοδόν των έ-νέργειαι τών συμμάχων, θεωρούνται ως προμήνυμα έπιχειρήσεως εισβολής.
11—12—14 : 'Αγγέλλεται εκ Λονδί-νου ότι ή λεγεών των Γαριβαλδινών εν 'Ιταλία θά άσχηθή με ένα τάγμα άποτελούμενον απ' τούς 'Ιταλούς π'οι μένουν στην 'Αγγλία.

μισό ήφαγε το γουρουνί! Βάι, τ'ζαναμπέτ, βάι, γουρσουλαμά, τί τ'α κάνω τώρα; Σουρπουίτσα πολύ συχισμένος γίνεται, άμα παπούτσι μου ν'ένε σιάχνει.
Τ'ο άλλο μέρα ήφαξα το γουρουνάκης κι' ήφάγαμε με πατέτες, άμα παπούτσι μου μισό μέσα του ν'ένε ήφραμε.
—'Αλλο φορά, Σουρπουίτσα, ν'ένε άγορά-ζω ντομούζ έσένα.

6—12—14 : 'Από σήμερα ξαναρχί-ζουν τ'α δάσανά μας. 'Η Βουλ'ή άνοί-γει και πάλι τ'α πύλας της, οι δε πατέ-ρες τού έθνους θα επαναλάβουν τ'ο έρ-γον της ύποστηρίξεως τών συμπολι-τών συμφερόντων, άφού επί τόσας ή-μέρας μάς είχαν αφήσει ήσυχούς.
—Παρά τ'ο κυρίον και τ'η κυρία Α. Νικολαΐδου, ζωηρά χορευτική προσο-π'ις συνεκέντρωσεν έκλεκτόν κύκλον κ'ε κλημένον. Με πολλήν έπιτυχίαν και χάριν έχορεύθη από τόν νεαρόν Ν. Λούρον και την δεσποινίδα Ι. Κατσα-ρά, ό νέος χορός, τ'ο ταγκά.
—Κατά πληροφορίας τού «Ταχυδρό-μου» της Βαρσοβίας, σοβαρά ταραχαί έξερράγη

Ογκυρός

Τζορτζ Κ. Κρεν

